

Vacenovický ZPRAVODAJ

Prosinec/2013

*Vážení spoluobčané,
nadhází vánoční čas a s ním
i chvíle rodinné pohody,
vůně jehličí a vanilky
a také čas bilancování
a vzpomínek na to, co nám
letošní rok přinesl.
S nadějí hledíme do roku
příštího a já Vám za sebe
a členy zastupitelstva přeji,
aby Vaše Vánoce byly opravdu
časem radosti a v roce 2014
se Vám splnily všechny sny
a přání a vy a Vaši blízcí
jste byli zdraví a šťastní.*

Boažona!

Jana Bačiková
starostka obce

Salaš Rúdník Vacenovice

pf 2014

*V roce 2014 se na cestě k uskutečnění
svých snů soustřed'te vždy na daný krok
a stopy po vašich činech
ať zůstanou víc než ten jeden rok...*

**„Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá,
po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid.“**

(Jer 6,16)

Končí cesta dalšího roku. Snad alespoň o Vánocích je čas zůstat stát, nikam nepospíchat a objevit velikost darů života. Jsme neustále v pohybu mezi minulostí a budoucnem a nedokážeme plně prožívat přítomný okamžik, ...a vlastně jenom přítomnost nám patří! Závěr roku je příležitostí k ohlédnutí za kouskem cesty, kterou jsme urazili. To, co jsme pokazili, nás vede k lítosti a poučení. To, co bylo dobré, v nás vzbuzuje vděčnost. A vděčnost je „paměť srdce“.

Vděčnost patří Pánu Bohu za jeho požehnání. Děkuji všem svým blízkým spolupracovníkům ve farnosti za každou, i tu nejmenší, službu. Děkuji za pomoc při přípravách liturgických slavností během roku a pořádání farních akcí. Děkuji za modlitbu, lidskou i finanční podporu, zejména při realizaci stavby Farního centra sv. Cyrila a Metoděje. Děkuji Obci Vacenovice za všestrannou pomoc a podporu. Touto cestou děkuji Jihomoravskému kraji za dotaci 20-ti tisíc Kč pro vytvoření zázemí farního centra, a také MAS Kyjovské Slovácko v pohybu za podporu projektu Farního centra sv. Cyrila a Metoděje ve Vacenovicích.

Konec jednoho úseku cesty je začátkem nové cesty. Je před námi nový rok, který přinese nové výzvy, starosti i radosti. Hledejme nové, dobré cesty k Bohu a k sobě navzájem. Pak pochopíme, že nekráčíme sami, že je kolem nás mnoho dobrých, ochotných a vstřícných lidí.

Přeji Vám pokojné a požehnané Vánoce a vykročení do nového roku s nadějí a důvěrou!

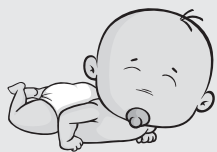
P. Viliam

Vítání občánků

Děti narozené ve II. polovině roku 2013

*Když den zvolna usíná
a stíny už dávno spí
dítě ti sedne do klína
a pak tě poprosí.
Pověz mi mámo pohádku
třeba o tajemné víle
jak tančí sama v červánku.
Není jí dlouhá chvíle?
A ty povídáš a povídáš
to dítě už dávno spí
ta tvoje víla, však to znáš
už taky netančí.*

Natálie Hrubošová
Jakub Kolečkář
Vojtěch Kotásek
Adam Cmajdálka
Natálie Fraňková
Isabela Sládečková
Vanessa Berger

Filip Dobeš
Julie Koutná
Magdaléna Profotová
Amálie Stratilová
Eliška Goliášová
Julie Maďarová

Svatby ve II. polovině roku 2013

*Navlékli jste si
prstýnky,
řekli si své ANO.
Slzami se plnily
oči maminky
a štěstí ode všech
Vám bylo přáno.*

Marek Profota a Aneta Pavelcová
Lukáš Chvátal a Jitka Šťastná
Ing. Juraj Kravec a Ing. Simona Dřímlová
Ing. Tomáš Ryba a Dott.ssa Elisa Barichello
Libor Mikulčík a Bc. Kristýna Šťastná
Ing. Hugo Šen a Mgr. Zdislava Bábíková
Mgr. Tomáš Ryba a Bc. Pavlína Pelíšková

Významná osobní výročí II. poloviny roku 2013

*Ať ti vánek čechrá vlasy
sluncem provoněné
život nosí další krásy
rovnou od pramene.*

*Ať ti jen úsměv zdobí tvář
pro všechnu radost, co sálá
pro hezké chvíle, pro tu zář
jako když byla jsi malá
ještě se na řasách houpá
pohodu kolem rozdává.*

91. narozeniny oslavila:

Poláková Ludmila

90. narozeniny oslavila:

Horáčková Růžena

85. narozeniny oslavili:

Chvátalová Marie
Čopfová Anna
Houšťová Anežka
Cutáková Anna
Novák Antonín

80. narozeniny oslavili:

Bábíková Anna
Ondříšková Marie
Vostalová Ludmila
Valtrová Marie

Růžena Horáčková

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života, oslavili manželé:

Kristina a Jan Ozábalovi

Diamantovou svatbu, tj. 60 let společného života, oslavili manželé: Marie a Stanislav Charvátovi

Až vykvetou slzy,
uděláme věneček
a vprostřed zapálíme svíci
pro ty, co už nejsou...
ale jsou, teď jen v našem srdci.

Jakub Řihák – 65 let
Cyril Křižka – 85 let
Bedřicha Koutná – 97 let
Ladislav Bařák – 79 let
Ludmila Blahová – 79 let
Václav Křištof – 82 let

STATISTIKA

Ve II. pololetí roku 2013 se ve Vacenovicích

narodilo	13	dětí
přihlásilo k trvalému pobytu	14	občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu.....	16	občanů
zemřelo.....	6	občanů

**Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2213,
z toho je 1107 mužů a 1106 žen, průměrný věk mužů – 38,92 let; ženy – 41,04 let; celkem 39,98 let.**

Ludmila Kacrová, matrikářka

Naše jména

Když Vás někdy zastaví na ulici cizí auto a řidič se ptá, kde by našel např. pana Šťastného nebo paní Ingrovou, asi se otázkou od srdce zasmějete, protože člověk s takovým příjmením je ve Vacenovicích v každém druhém domě. Jó kdyby tak dotyčný tazatel znal přezdívkou, to by byla jiná! Bez přezdívkou se Vám v hlavě vyba-
vují všichni známí daného jména. Už jste někdy přemýšleli, které příjmení a jméno je v naší obci nejrozšířenější?

Tady je první třicítka nejčastějších vacenovických příjmení:

1.	Šťastný – Šťastná	80
2.	Bábíček – Bábíčková	67
3.	Ingr – Ingrová	64
4.	Křižka – Křižková	55
5.	Krist – Kristová	50
6.	Bábík – Bábíková	48
	Grufík – Grufíková	48
7.	Chvátal – Chvátalová	43
	Novák – Nováková	43
8.	Synek – Synková	42
9.	Ryba – Rybová	41
10.	Blaha – Blahová	36
11.	Dobeš – Dobešová	35
12.	Macháček – Macháčková	34
	Profota – Profotová	34
13.	Řihák – Řiháková	29
14.	Příkazský – Příkazská	28
15.	Měchura – Měchurová	27
16.	F(r)idrich – F(r)idrichová	23
17.	Šimeček – Šimečková	21
18.	Koutná – Koutný	20
19.	Kotásek – Kotásková	19
20.	Novotný – Novotná	18
	Charvát – Charvátová	18
21.	Brhel – Brhelová	17
	Foltýn – Foltýnová	17
	Mikulčík – Mikulčíková	17
	Milář – Milářová	17
22.	Zemánek – Zemánková	16
23.	Neduchal – Neduchalová	15

Vůbec nejčastější jméno ve Vacenovicích – Šťastný Jan – hrdě nosí 8 spoluobčanů.

Jméno je v životě člověka velmi důležitá věc. Je to úplně to první, čím je narozený človíček natrvalo zaevidován, že přišel na tento svět. Jménem se pak celý život prezentujeme. V naší republice si známé osobnosti dávají tradiční stará česká jména jako např. Antonín, František, Josefína, Maruška, Anežka apod. Snad se nebudeme nikdy opíchat po Američanech, kteří klidně pojmenují dceru např. Apple (Jablko), Dakota (stát USA), Autuum (Podzim). Akorát Bolek Polívka chtěl dát dceři jméno Slivovica, našťastí o tom nerozhodoval sám a neprošlo mu to...

Křestní jména, které dávají rodiče svým miminkům, podléhají módě jako všechno ostatní. Všimli jste si, kolik bylo ve Vacenovicích zvláštních jmen, které pomalu mizí? Např. Augustin, Bartoloměj, Bernard, Cyprián, Cyril, Emanuel, Florián, Hubert, Ignác, Kašpar, Leopold, Ludvík, Melichar, Polykarp, Rafael, Severín, Teodor, Vavřinec, Vincenc, Albína, Anastázie, Apolena, Bernardeta, Cecílie, Celestýna, Dorota, Eleonora, Filomena, Marianna, Petronilla, Rozálie, Teofila, Vilhelmína, Žofie.... Takové jména čteme, nahlédneme-li do starých matričních knih. V úmrtní matrice z r. 1875 jsme našli prazvláštní jméno – Emerentiana. Jak asi holčičce doma říkali? Emko nebo Týnko? Každé jméno je hezké, když se pěkně říká. Snad jednou přijdou tyto jména zase do módy. První vlaštovky se už objevily, když mladí rodiče dali svým synům jména po stařečcích – Fabiánek, Metodějek, no uznejte, není to milé?

Nejčastější křestní jména dětí do 15 let ve Vacenovicích:

Chlapci:

David, Jakub	11
Filip	10
Adam, Lukáš, Marek, Vojtěch	7
Matěj, Petr, Šimon, Ondřej	6
Jan	5
Tomáš, Dominik, Michal	4
Daniel, Josef, Martin, Štěpán	3

Holčičky:

Natálie	12
Tereza (Terezie), Eliška	10
Anna	7
Adéla, Kateřina, Zuzana	6
Nikola (Nikol), Barbora	5
Julie, Kristýna, Martina	4
Veronika, Aneta, Dominika, Gabriela, Klára, Marie ..	3

Nejčastější křestní jména nad 15 let věku muži:

Josef, Petr (Peter)	67
František, Jan (Ján)	59
Pavel (Pavol)	57
Jiří	53
Miroslav	49
Antonín	37
Radek, Tomáš, Zdeněk	28
Marek	27
Václav	24
Martin	23
Stanislav	19
Michal	17
Ondřej	12
Jakub	11
Luděk	10

Nad 15 let věku ženy:

Marie	121
Ludmila	64
Anna	50
Jana	45
Anežka	27
Lenka	21
Eva, Hana	20
Růžena	19
Božena, Zdeňka, Petra	16
Veronika	15
Alena, Pavlína, Kateřina, Marta	14
Františka, Ivana, Jitka	13
Monika, Kristýna, Marcela, Martina, Michaela	12
Jarmila, Andrea, Iveta (Yveta)	11
Blanka	10

Až se vám v rodině bude mít narodit miminko, zkuste zapátrat v historii svého rodu, jaká jména měli vaši prastařecci a prastařenky, často jsou to jména originální a libozvučná, na které je škoda zapomenout.

Marcela Tomašovičová

Vážení občané,

za tři roky volebního období, které mám možnost být v čele vacenovického obecního úřadu, se nám podařilo uskutečnit spoustu investičních akcí a vyřešit mnoho problémů. Jen s odřenýma ušima jsme na začátku funkčního období stihli v termínu dokončení sběrného dvora odpadů a k tomu navazující komunikace. Další akce vybudování tržiště budila emoce dlouhou dobu, ale nechat prodejce devastovat jednu z posledních travnatých ploch ve středu dědiny by byla velká škoda. A stěhovat prodejce zase někam dál od nákupního centra ztrácelo smysl. Ve městě si nikdo z nás nepostaví auto na travnatou plochu ani jedním kolem, ale u sochy Panny Marie Růžencové ve Vacenovicích vyjeté koleje jak na vojenském cvičišti.

Podařilo se nám získat dotaci na zateplení mateřské školky a věřte, že vyřizování žádosti, administrativa, veřejná soutěž a nyní monitorování celé akce, je mnohdy časově náročnější než dílo samotné. Tak nějak stejně jsme na tom i s mokřadem za hasičským cvičištem, zde máme dodržet pět let udržitelnosti. To znamená: co nám fond zaplatil, to chce na místě vidět. Doprovodná výsadba zeleně se doplňuje už podruhé, jednou ji doplnila ještě realizační firma, ale nyní je výsadba už na nás. Dost dobře nechápu, komu je ku prospěchu vytrhat keře kolem vody. Celá akce nás nestála z obecního rozpočtu ani korunu (100% dotace), ale zeleň budeme dosazovat asi do nekonečna. Stejně to dopadlo i se zelení z dotace k pěším stezkám „Přes cestu aj přes pole...“ koupil se jasmín, šeřík, zlatý déšť. A během jedné noci zmizelo 5 keříků vysazených kolem plotu mateřské školy a v ulici Růdnická. Jen doufám, že informační tabule vydrží trochu déle. Celá akce stála minimum financí, nyní máme kolem obce několik kilometrů pěších tras, které poutavě popisují historii, ale i současnost obce. Okrajově se dotýkají i fauny a flóry na našem katastru. Když nám bude přát počasí, tak si trasy společně v lednu a únoru projdeme.

V tomto roce se opravil chodník ve středu obce a k tomu přilehlé přechody s osvětlením. Příprava žádosti vyžadovala nemalé úsilí. Bylo nutné vyjádření nejen běžných orgánů jako je dopravní policie, stavební úřad, vodovody a kanalizace, O2, plynáři, hasiči, Jihomoravský kraj, SÚS Hodonín, Městský úřad Kyjov, ale museli

jsme sehnat vyjádření od Národní rady pro zdravotně postižené, důsledně monitorovat pohyb vozidel v obci a jejich rychlost, natočit video dokumentující problematiku přecházení v obci. Bylo nutné konzultovat projekt se Státním fondem dopravní infrastruktury, a to několikrát. Ale 70% dotace, to stálo za to. Nyní už připravujeme projektovou dokumentaci na chodníky od dolního konce až po Sv. Jána. U školy navážeme a půjdeme s chodníkem kolem kostela až k parkovišti u hřbitova. S výhledem do budoucnosti ještě nekončím, během tohoto roku přinesl na obec Svaz zdravotně postižených občanů z Vacenovic žádost na výstavbu bytů pro seniory. Zastupitelstvo obce se shodlo na potřebnosti tohoto záměru. Prvotním cílem bylo určit místo, kde by byla možnost tuto stavbu realizovat. Nabízelo se místo s dnešní školní jídelnou a kadeřnictvím (tzv. Šimečkovovo) nebo místo vedle kulturního domu na Ingrovém. Zpracovaná objemová studie ukázala jako vhodnější místo vedle kulturního domu. Tato verze nám dává možnost počítat i v budoucí projektové dokumentaci s novou školní jídelnou. Všichni cítíme, že ideální jídelna by měla být v prostorách školy bez přecházení dětí přes silnici, ale toto zajistit neumíme. Všem by se nám líbila dlouholetá vize obce Vacenovice přestěhovat základní školu k budově mateřské školy, ale mám obavu, že současný trend nás spíše donutí školu zavřít a dovážet děti do Milotic. Nebude to v nejbližších letech, ale tento strašák nad námi pořád visí. Naším cílem a prioritou musí být zajištění možnosti bydlení pro mladé lidi. Protože jinak nebude dostatek dětí ve škole a dojde buď k založení jednotřídek nebo sloučení škol. Krátkodobě je obec schopna školu dotovat z obecního rozpočtu, ale dlouhodobě to není možné.

Z dalších budoucích záměrů vzpomenu krátce jen částečné pozemkové úpravy. K jejich zahájení nás nutí neutěšený stav pozemků na katastru obce. Vzlínající voda na polních cestách, větrná eroze a nenávratný úbytek ornice z polí, nemožnost dostat se k pozemku. Částečné pozemkové úpravy nejsou věc jednoduchá, ale dokážou šetrně pracovat s přírodou. Výstupem je pak koncepčně zpracované území na katastru obce, kde budou naplánovány zpevněné cesty, cyklostezky, zasakovací louky, mokřady, větrolamy apod. Plán pozemkových úprav slouží jako podklad k žádostem o dotace a k realizacím jednotlivých opatření.

Obec dokončila úpravy komunikací v ulici Stanoviska. Během tohoto volebního období se upravily silnice již v ulici Myslivecká a navazující k ulici Stanoviska, Ulice Ježkova a U Cukrárny, dokončila se jedna z posledních částí kanalizace v obci od květinářství po konec ulice Pod Poštou, vybudovalo se parkoviště u hřbitova.

Asi jsem na některou akci zapomněla, ale nesnažila jsem se o přesný výčet z realizovaných věcí, spíše jsem se pokoušela o malou přehlídku toho, co se nám podařilo uskutečnit, co nás trápí a co nás ještě čeká.

Obec nežila jen investicemi a budováním. Rok 2013 byl bohatý i na spoustu událostí společenského, kulturního a sportovního života. Nezastupitelnou roli v obci mají dobrovolné spolky a organizace, ve kterých se sdružuje nezanedbatelná část spoluobčanů.

Chci jim touto cestou poděkovat a přislíbit i do dalšího roku pomoc v jejich činnosti.

Ráda bych poděkovala za spolupráci spoluobčanům, členům zastupitelstva, pracovníkům obecního úřadu, farnosti, vedoucím jednotlivých spolků a organizací. Říká se, že zdraví není nejdůležitější, ale když zdraví v pořádku není, tak to vše ostatní nestojí za nic. Vážení spoluobčané, chci Vám popřát klidný a spokojený zbytek roku 2013, a pokud to jen trochu půjde, abyste se cítili ještě lépe než na jeho začátku. Přeji hezké Vánoce a dětem spoustu dárků. U vánočního stromčku ať Vám nikdo nechybí. Do nového roku pak pevné zdraví, spokojenost, Boží požehnání a správná rozhodnutí v osobním i pracovním životě. Všechno dobré Vám přeje

Jana Bačíková, starostka obce

Co se podařilo vybudovat a co plánujeme

Neúprosný čas opět odkrojil každému z nás jeden rok ze svíce života, nastal adventní čas provoněný vůní cukroví a vánočních stromků. Po roce shonu a pracovního vytížení přichází čas vánoc, naplněný klidem a rodinnou pohodou. Toto poklidné sváteční období je příležitostí k ohlédnutí se zpět, zhodnocení své práce a nastavení nových cílů našeho života pro budoucí čas. Stejně tak i zastupitelstvo obce musí shrnout plody své práce, stanovit vizi nastávajícího období a předložit je Vám, občanům ke zhodnocení. Jistě každý z Vás sledoval průběžně v tomto roce činnost zastupitelstva, ale přesto se pokusím alespoň krátce shrnout na konkrétních výstupech co se podařilo vybudovat a co plánujeme na příští rok.

Nejdříve předkládám soupis realizovaných projektů v roce letošním:

Tabulka investičních akcí a jejich finančních nákladů za rok 2013 (ceny uvedeny vč. DPH v tis. Kč)

Poř. číslo	Stavba - investice	Cena dle PD	Cena realizační	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Stavební úpravy MŠ	11.166,-	7.526,-	3.640,-	5.039,-	SFŽP
2	Mokřad	568,-	483,-	85,-	425,-	SFŽP
3	Zvýšení bezpečnosti v dopravě – přechody pro chodce	1.473,-	1.235,-	238,-	806,-	SFŽP
4	Oprava MK v ul. Stanoviska	3.530,-	3.477,-	53,-	-	-
5	Kompostéry	779,-	779,-	-	736,-	SFŽP
6	Svoz biologického odpadu – nosič kontejnerů	2.385,-	2.385,-	-	2.049,-	SFŽP
	Celkem	19.901,-	15.885,-	4.016,-	9.055,-	

Dále se jen krátce zmíním o jednotlivých investičních akcích:

1) **Stavební úpravy mateřské školy:** po dvouleté přípravě došlo konečně v prázdninových měsících letošního roku k realizaci. Jednalo se o kompletní výměnu oken, vchodových dveří, úpravu spojovacího krčku, zateplení fasády vč. barevného rozlišení jednotlivých bloků MŠ, zateplení střechy a osazení tepelného čerpadla ústředního vytápění. Od této stavby, kromě zásadního vylepšení estetického vzhledu, očekáváme hlavně nemalou úsporu spotřeby plynu potřebného pro otop budovy.

2) **Mokřad:** v měsíci květnu byla v zadní části trati Stanoviska, za hasičským cvičišťem, vybudována malá vodní plocha. Stavba byla realizována jako součást již dříve vybudované vodní nádrže v této trati a již v tehdejší době byla součástí vyjádření úřadu životního prostředí a ochrany krajiny. Mokřad má sloužit pro udržení populace obojživelníků a všech živočichů vyskytujících se v této oblasti.

3) **Zvýšení bezpečnosti v dopravě – přechody pro chodce:** ke zvýšení bezpečnosti pohybu chodců na obou přechodech

Oprava MŠ

Mokřad

došlo především úpravou nástupních ostrůvků u ZŠ, úpravou autobusové zastávky, rozšířením chodníku mezi přechody s novou povrchovou úpravou ze zámkové dlažby a osazením prvků pro orientaci nevidomých. Oba přechody byly nově nasvíceny

Zvýšení bezpečnosti v dopravě - přechody pro chodce

Místní komunikace ul. Stanoviska

tak, aby v nočních hodinách byl každý chodec již z dálky viditelný. Pro další zvýšení bezpečnosti se v současné době zpracovává projektová dokumentace s doplněním dalších bezpečnostních prvků. Jedná se o akusticko-optické šrafování komunikace před každým z přechodů s umístěním blikajících světel na stožáry stávajícího osvětlení. Tato PD vč. vyjádření dotčených orgánů státní zprávy, především Policie ČR a Správy a údržby silnic by měla být zpracována nejpozději začátkem února 2014. Po následném získání stavebního povolení bude následně rozhodnuto o její realizaci i v návaznosti na možnost získání dotačních prostředků.

4) **Oprava MK v ul. Stanoviska:** stávající již nevyhovující komunikace byla nahrazena novou kompletní konstrukcí v místě třímetrové panelovky, silniční obrubou s předlažbou a nově doplněným odvodněním vozovky. Na konci ulice byla vybudována točna a v celé délce 420m byly položeny nové obrusné vrstvy z obalovaných směsí. Nově zrekonstruovaná vozovka zvýšila bezpečnost místní dopravy, snížila hlučnost a prašnost.

5) **Kompostéry:** zde se v průběhu letošního roku objevila možnost získání dotací na pořízení domovních kompostérů, které jsme využili a také v ní uspěli. Bylo pořízeno 300 ks kompostérů, které mimo zatím 15 ks byly všechny umístěny do našich domácností. O zbývající je možno se přihlásit na obecním úřadě. Kompostéry mají plnit dvě funkce – ta první je pro získání kvalitního kompostu jednotlivých domácností a druhá je snížení nákladů obce na množství vyváženého odpadu.

6) **Svoz biologického odpadu – nosič kontejnerů:** stejně jako v přecházejícím bodě jsme využili možnosti získání dotace. S žádostí o přidělení finančních prostředků na SFŽP jsme uspěli a z výběrového řízení byl v poslední listopadový den dodán nákladní automobil zn. Mercedes – nosič kontejnerů a dále pak 8 ks kontejnerů. Část z nich bude rozmístěna po obci, kde bude možno bioodpad skladovat a obec bude sama naplněné kontejnery vyvážet. Dále budeme schopni na žádost jednotlivých občanů další kontejnery postavit např. na odvoz stavební suti či jiného materiálu a rozšířit takto poskytované služby v obci. Nosnost vozidla je 8 tun.

Kompostéry

Nosič kontejnerů na bioodpad Mercedes

Po výše popsanych investičních akcích v tomto roce se dále zaměříme na akce plánované v průběhu roku příštího:

Tabulka investičních akcí a jejich finančních nákladů na rok 2014 (ceny jsou vedeny vč. DPH v tis. Kč)

Poř. číslo	Stavba - investice	Cena dle PD	Cena realizační	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Cyklostezka Vinohrádky	3.989,-	-	-	1.600,-	JmK
2*	Cyklostezka – propojení na Žlábky a obec	1.980,-	-	-	-	
3	Oprava MK. v ul. Čajkova I. etapa	1.489,-	-	-	-	
4*	Oprava MK v ul. Čajkova II. etapa	1.792,-	-	-	-	
	Celkem	9.250,-	-	-	1.600,-	

* Označené položky č. 2 a 4 jsou v jejich ceně pouze odborným odhadem z důvodu zatím nedokončené PD

1) **Cyklostezka na Vinohrádky:** zastupitelstvo obce rozhodlo o realizaci této stavby v závislosti na získání dotace od Jm. kraje. Jedná se o trasu od konce obce po vodojem s napojením na krajskou komunikaci z Milotic na Ratíškovice. Celková délka je cca 1500 m a šířka 3 m s výhybnou a altánkem uprostřed trasy na horizontu. Protože se na veřejném zasedání objevily dotazy občanů, jak bude možno cyklostezku využívat k možné obslužnosti polností a vinohradů i za vodojemem, byl tento problém projednán se speciálním stavebním úřadem v Kyjově. Výsledkem tohoto jednání je, že obec může těm, kteří prokazatelně využívají předmětné polnosti, udělit výjimku k užívání cyklostezky i motorovými vozidly, přestože existují i stávající dvě další možnosti dosažení cílových parcel - a to po komunikaci na Milotice a „Ratíškovskou mezi“. Proto žádáme občany, aby dle možností využívali přednostně tyto komunikace. Vlastní realizaci předpokládáme až v průběhu měsíce května 2014, po ukončení hlavních jarních prací na polnostech a vinohradech.

2) **Cyklostezka – propojení na Žlébky a obec:** aby byla zajištěna další návaznost předcházející trasy cyklostezky na vinařské sklepy Žlébky a zpětně směrem k obci (ke mlýnu). Tato část cyklostezky bude mít stejné parametry hlavní trasy a bude vybudována ve stejném termínu. V současné době se zpracovává PD s termínem předání - únor 2014.

3) **Oprava MK v ulici Čajkova I. etapa:** na tuto část je již vypracována projektová dokumentace a řeší doplnění silničních obrubníků, odvodnění a položení vrstev obalovaných směsí na stávající penetrační povrch.

4) **Oprava MK v ul. Čajkova II. etapa:** tato část navazuje na pokračování I. etapy vč. navazující části panelové vozovky. V této trase budou odstraněny stávající silniční panely a následně vybudována kompletní konstrukce vozovky s jejím odvodněním. V současné době se zpracovává projektová dokumentace, která by měla být předána vč. vyjádření dotčených orgánů začátkem února 2014. Získání stavebního povolení předpokládáme v měsíci květnu 2014 a po výběrovém řízení na zhotovitele by mohly být zahájeny stavební práce pro obě etapy koncem července 2014.

Dále se jen okrajově zmíním o přípravě dlouhodobých projektů, které zcela jistě překročí finanční období současného zastupitelstva a bude na tom nově zvoleném, aby v započaté práci pokračovalo:

1) **Oprava chodníků a vjezdů v obci:** rozsah této akce spočívá v kompletní výměně a rozšíření chodníků na 1,5 m vč. konstrukcí a povrchu ze zámkové dlažby, úpravy vjezdů k RD v šířce chodníku, výměny silničních obrubníků s odvodňovacím řádkem z drobné kostky. Dále pak úpravou míst pro přecházení, nového přechodu pro chodce u kavárny Oáza vč. osvětlení a úpravy chodníků pro nevidomé. Počátek těchto úprav začíná na vjezdu do obce od Ratíškovice oboustrannou úpravou a končí výjezdem na Vracov. Další trasa je od křižovatky ve středu obce po prodejnu Jednoty a třetí od ZŠ kolem sklepů ke kostelu a končí u hřbitova. Realizační PD je

již zpracována a je před vydáním územního rozhodnutí. Do poloviny příštího roku plánujeme získání stavebního povolení. Ovšem realizace bude zcela jistě podmíněna získáním dotací a také možností získání dalších finančních prostředků od Jm. kraje.

2) **Změna územního plánu obce – II. etapa:** tato úprava spočívá především v řešení změny v lokalitě „Růdník“ a dále pak získání možných stavebních pozemků v lokalitě B3. Do této části zasahuje již Ptačí oblast Natura 2000 a bylo třeba ročního sledování území stanoveným odborníkem, který potřebnou zprávu pro zpracování změny má předložit do konce letošního roku. Pokud toto stanovisko bude kladné, je možno se do zpracování změny ÚP pustit.

3) **Pozemkové úpravy:** do konce letošního roku bude zpracována dokumentace návrhů pozemkových úprav v obci a pokud bude tento schválen dotčenými orgány státní správy, bude možné dopracovat dokumentaci v podrobné podobě a pozemkové úpravy následně zahájit. Součástí těchto pozemkových úprav je řešení větrné a vodní eroze půdního fondu vč. řešení účelových obslužných komunikací a tras uvažovaných cyklostezek – k ZŠ a zdravotnímu středisku v Milovicích, směrem na Vracov okolo hřebčína Dobrovských.

4) **Dům pro seniory:** dalším z dlouhodobých projektů je dům pro seniory, který je umístěn vedle kulturního domu na místě stávajícího RD ve vlastnictví obce. Je to vlastně spíše multifunkční dům, který mimo 15ti bytů pro seniory (část jednopokojových a část dvoupokojových) obsahuje i poštu, ordinaci pro lékaře obvodního, ordinaci pro dentistu, školní jídelnu a prostory pro zájmové činnosti. Bude krčkem funkčně propojen s kulturním domem. V současné době je rozpracována projektová dokumentace. Po jejím dopracování a získání všech potřebných povolení je třeba najít možnost financování (dotací), bez níž nebude možné stavbu zahájit.

5) **Rekonstrukce budovy obecního úřadu:** pro tuto akci máme zpracovanou realizační dokumentaci stavby vč. všech platných povolení státní správy. Ovšem platí totéž, co v předchozích bodech – je třeba zajistit možnost financování.

Jak je patrné z předcházejícího – plánů je dost, ale vše jako vždy závisí na zajištění potřebného financování. O toto se bude ještě intenzivně pokoušet stávající zastupitelstvo ve svém posledním roce funkčního období. A protože se jedná skutečně o dlouhodobější projekty, věřím, že nově zvolené zastupitelstvo z konce příštího roku na naše snahy naváže a snad i uvažované projekty dokončí.

Vážení spoluobčané, závěrem mi dovoluji, abych Vám všem popřál já i celé zastupitelstvo obce opravdu klidné a také šťastné prožití vánočních svátků v kruhu svých rodin a také ve společenství naší obce. Věřím, že se zbavíte alespoň v tomto čase každodenních starostí a stresu, dopřejete si odpočinku, načerpáte nových sil a radostnou mysl. Do nového roku Vám pak přeji hlavně pevné zdraví a splnění všech předsevzetí, plánů a tužeb.

Ing. František Novák, místostarosta

Plánované akce – jsou bezpečné a bezbariérové chodníky

Přechody – zvýšení bezpečnosti v dopravě

Sběr a recyklace elektrospotřebičů výrazně pomáhají chránit životní prostředí

V naší obci máme možnost už delší dobu ekologicky třídit elektroodpad. Jeho sběr a následnou recyklaci zajišťuje společnost ASEKOL. Tato společnost nám pravidelně poskytuje informace o tom kolik elektrické energie, ropy, uhlí a vody se díky zodpovědnému třídění podařilo ušetřit.

	TV	Monitory	Ostatní drobné elektrozařízení	CELKEM
Množství sebraných elektrozařízení za rok 2012	66 ks	160 ks	861 kg	5 731 kg
Úspora elektrické energie (MWH)	8,20	26,06	20,88	55,13
Úspora ropy (litry)	199,53	463,89	1 483,33	2 146,75
Úspora primárních surovin (tuny)	0,69	1,56	0,39	2,64
Úspora vody (m ³)	49,66	127,37	79,73	256,76
Snížení produkce nebezpečného odpadu (tuny)	10,77	22,75	16,53	50,05
Snížení produkce skleníkových plynů CO ₂ (ekv.)	2,11	7,06	3,84	13,01

Možná pro větší představu:

- **Jeden kus CRT televize (resp. monitor)** – ušetří elektrickou energii ve výši 162,39 kWh. **Stejné množství spotřebuje 60 W žárovka svítící nepřetržitě 4 měsíce.**
- **Jeden kus notebooku** – ušetří 6,8 litrů ropy. **Takové množství ropy spotřebujete k ujetí 100km v osobním automobilu.** Dále se uspoří 392 litrů pitné vody, které se během výroby změní ve vodu znečištěnou. **Stejné množství vody spotřebuje myčka na nádobí během 30 cyklů.**
- **100 kusů mobilních telefonů** – dojde ke snížení produkce skleníkových plynů, protože není vyprodukováno 122 kilogramů CO₂ ekv. **Stejné množství CO₂ vyprodukuje automobil, který ujede čtyři jízdy mezi Prahou a Brnem.** Dále dojde ke snížení produkce nebezpečných odpadů o 563 kg. **Tolik kilogramů odpadu vyprodukuje za rok 140 domácností.**

Výsledky analýzy Asekol jsou jistě zajímavé a pokud si ještě uvědomíme, že jestli elektrospotřebič nehodíme do popelnice, ale odveze-me na sběrný dvůr, budeme šetřit za svoz komunálního odpadu, zbývá už je dodat to známé „třídit se vyplatí.“

Zdroj: Kolektivní systém Asekol

Jana Bačíková

Poplatky za svoz komunálního odpadu

V těchto dnech byly občanům rozdány kompostéry pořízené z přidělené dotace z Operačního programu životní prostředí. Svůj kompostér si odvezlo více jak 280 domácností.

Obec Vacenovice zažádala o dotaci kvůli snížení množství komunálního odpadu odváženého svozovou firmou Tespra Hodonín.

Bioodpad produkovaný na území obce, pocházející zejména ze zahrádek, je často likvidován v popelnicích. Náklady na likvidaci komunálního odpadu jsou každoročně vysoké. Naším společným cílem je snižovat poplatky za svoz, skládkování a likvidaci komunálního odpadu.

Obec Vacenovice se rozhodla jít cestou přidělení kompostérů občanům a tím docílit snížení množství komunálního odpadu. Některé okolní obce se rozhodly pro systém popelnicového sběru bioodpadu. Podle mě tento systém nesníží náklady na odpadové hospodářství o větší částku, protože jsou zde vynaloženy prostředky na svoz bioodpadu a jeho další využití. Čas ukáže, která cesta byla lepší. Zastánci svozu bioodpadu tvrdí, že občan je tvor neukázněný a že stejně nebude kompostovat, ale házet vše do popelnice. Já tomu nevěřím, naši občané jsou uvědomělí a je na ně spolehnouti, co říkáte?

Další komoditou, o kterou jsme rozšířili třídění, je sběr použitého šatstva, bot, kabelek a hraček. V obci jsou rozmístěny dva sběrné kontejnery. Jeden v ulici Růdnická na našem malém tržišti a jeden je v ulici Dřínovec naproti bytovému domu Kasandra. Další kontejner třetí, je pro vás připraven na sběrném dvoře. Každý kontejner je opatřen popiskem, co a jak vkládat. Je vhodné použít a nepotřebný textil vkládat zabalený a zavázaný do igelitových tašek nebo pytlů. Volný textil se může při manipulaci znehodnotit.

Kontejnery jsou zapůjčeny od firem, které se zabývají charitativní činností, ale není mou snahou ukončit v obci sběr použitého šatstva pořádaný Červeným křížem a zaštitěný hodonínskou Charitou. Věřím, že tato činnost u nás v obci nezanikne. Jen si myslím, že mnozí z nás při větším úklidu nečekají na vyhlášení termínu sběru šatstva pro charitu a odvezou pytel rovnou na sběrný dvůr, do komunálního odpadu nebo hodí nepotřebné svršky do popelnice.

Vytříděné oděvy a textilní materiály firma recykluje a dále používá jako surovinu pro výrobu čistících hadrů, čistících plachetek, netkaných textilií, lepenek a dalších. Část ošacení vhodného k dalšímu nošení se v rámci charitativního využití věnuje charitativním organizacím, kde se použije jako pomoc pro sociálně slabé a potřebné v krizových situacích.

Do kontejneru patří veškeré nepotřebné ošacení, ložní prádlo, záclony, bytové textilie, ručníky, ubrus, rovněž párovaná nositelná obuv. Do těchto kontejnerů nepatří koberce, matrace, molitan, stany, spací pytle, netextilní materiály, výrazně znečištěné a mokré textilie.

Poplatek za svoz odpadu je nyní 600 Kč za osobu a rok. Částka to není malá. Začněte být odpovědní za svůj odpad a začněte třídit. Jen tak nám poplatky za svoz odpadu neporostou.

Jana Bačíková, starostka obce

Naše slavná spoluobčanka

Vítězem 18. ročníku Literární ceny Knižního klubu se stal román *Druhý život Marýny G.* od Vladimíry Klimecké. Její kronika velké valašské rodiny, jejíž osudy jsou vyprávěny z pohledu žen, prochází polovinu dvacátého století.

„Tato kniha vypráví o obyčejných lidech, o ženách, které bojovaly za přežití své rodiny, bojovaly v každé historické situaci, a nebylo to vždycky lehké,“ prozradila o vítězném titulu autorka. Osudů postav se dotknou československé dějiny od války přes osvobození, politické procesy, pražské jaro, normalizaci až téměř do současnosti.

Román je psán z perspektivy žen. „A ačkoli novely o čtyřech ženských osudech zachycují různá období lidského života i dějin, pokaždé hovoří o fenoménu ženství. Tyhle ženy jsou hrdinkami své doby. Bohyně našeho světa,“ uvedla za pořadatele ceny Denisa Novotná. Porota román přirovnává k Žitkovským bohyním Kateřiny Tučkové.

Inspiraci k příběhům hledala Vladimíra Klimecká ve vlastní valašské rodině. Pochází z Horní Bečvy a nyní žije ve Vacenovicích. „Jsou to krásné vzpomínky nasbírané už od dětských let. Studovala jsem i místní kroniky. Není to velká historie, ale příběh toho, jak život šel,“ podotkla.

Devětačtyřicetiletá autorka, která pracuje ve státní správě, psala *Druhý život Marýny G.* po večerech. Jde už o její druhou knihu, v 90. letech publikovala historický román *Poturčenec*. „Znamená to pro mě hrozně moc. Je to, jako když se dostanete na nějakou výhybku, která vás někam posune,“ reagovala na získání ceny.

V její knize porotu oslovil také jednoduchý a přirozený jazyk, kterým je psána. „Skutečné psaní je, jak řekl Gogol, v tom, že člověk banalitu povznese na perlu stvoření, což, myslím si, se tady podařilo,“ domnívá se spisovatelka a členka poroty Tereza Brdečková.

Literární cena Knižního klubu je určena pro dosud nevydané rukopisy, do 18. ročníku jich bylo přihlášeno sto. Součástí výhry je kromě finanční prémie ve výši 100 tisíc korun také vydání knihy. Pořádající nakladatelství se z letošního ročníku rozhodlo na doporučení poroty vydat další dva tituly, i když bez ocenění - novelu *Superpérák* scenáristy a překladatele Darka Šmída a historický román prozaika Miroslava Václavka *Železné včely*.

Zdroj: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/kultura/240612-cenu-knizniho-klubu-ziskal-zensky-druhý-zivot-maryny-g/>

Vladimíra Klimecká - vítězka 18. Literární ceny Knižního klubu (za román *Druhý život Marýny G.*)

Všichni, kdo se zúčastnili besedy se spisovatelkou paní Vladimírou Klimeckou v neděli 13. 10. 2013 v přísáli Kulturního domu ve Vacenovicích, mi dají jistě za pravdu, že tak příjemně strávené odpoledne jsme již dlouho nezažili. Zajímavé vyprávění skromné a příjemné ženy chytilo za srdce snad všechny přítomné. A když přečetla úryvek ze své nové knihy, duchem jsme se přenesli někam daleko, do jejích milovaných hor. Nemohla jsem se dočkat, až si knihu doma přečtu a schválně jsem ji četla po kapitolách na 4-krát, abych se měla ještě na co těšit. Kolikrát jste se při čtení přistihli, jak pokyvujete hlavou na známku souhlasu s některými názory postav, o kterých je v knize psáno, jako kdyby jste slyšeli promlouvat svoji babičku nebo maminku? Mnohé z nás zase jistě mohou tvrdit, že jsme v knize kolikrát viděly samu sebe, jako kdyby to bylo psáno o nás, našich každodenních starostech, ale i radostech. 50 výtisků knih, které nám autorka s radostí podepsala, se hned rozprodalo. A vy, kteří jste ji ještě nečetli, tak honem zajděte do nejbližšího knihkupectví, protože počtem prodaných výtisků se již kniha stala bestsellerem a může se stát, že ji již nikde neseženete. Určitě potěší také jako vánoční dárek pro někoho z vašich blízkých.

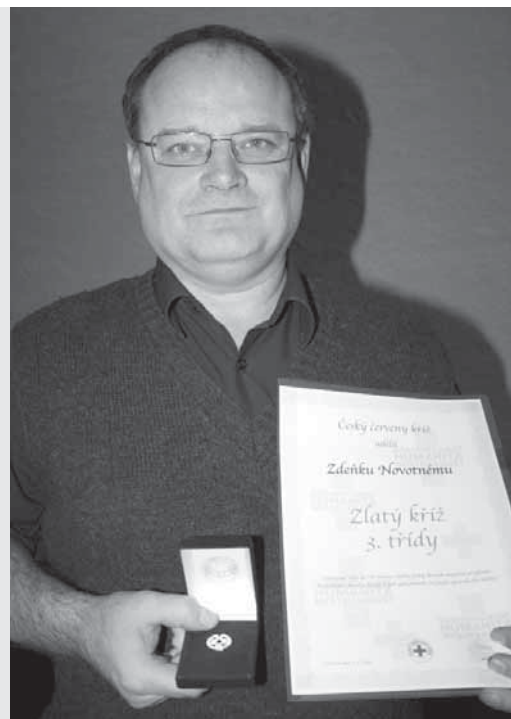
Paní Vladimíře Klimecké gratulujeme k tak nádhernému úspěchu a přejeme jí hodně dalších autorských počínů, již teď se na ně velmi těšíme, vždyť takový talent je obdivuhodný a ne každému z nás byl dán do vínku.

Marta Grufíková

Oceněný dárce krve

Desítky dárců krve ocenili v kyjovské nemocnici medailemi. Stříbrné za dvacet odběrů, zlaté za čtyřicet odběrů a zlatý kříž 3. třídy předali dárcům místostarosta Kyjova Antonín Kuchař a primářka hematologie a transfúzního oddělení Jitka Kujičková. Zlatý kříž 3. třídy převzalo celkem sedm dárců. Mezi nimi byl i pan Zdeněk Novotný. „Moc dobře si pamatuji i na svůj první odběr. Byl na vojně v roce 1987. Otec dělal desítky let předsedu Červeného kříže a naproti bydlela paní Lungová, která ve Vacenovicích, kde žiji, organizovala odběry krve. Takže mi darování krve přišlo jako naprosto přirozená věc a dobrý pocit, že můžete někomu pomoci,“ řekl dárce **Zdeněk Novotný**. Český červený kříž i ty, kteří chodí darovat krev do hodonínské nemocnice. I tam medaile získalo několik desítek dárců.

Text a foto: Michaela Munzarová, Hodonínský deník

Činnost Mikroregionu Nový Dvůr v roce 2012 - 2013

Dovolte mi krátké shrnutí všeho podstatného, co se u nás v Mikroregionu Nový Dvůr stalo za uplynulé dva roky.

Rok 2012 jsme zahájili tradičním Silvestrovským pochodem za prasátkem, tentokrát do Ratíškovic. Celý rok, stejně jako pochod samotný, byl ve znamení 10. výročí založení Mikroregionu Nový Dvůr. A protože Mikroregion Nový Dvůr je plný sportovců, tak loňský rok byl ve znamení Regionher.

Tímto ovšem sportování pro rok 2012 v našem Mikroregionu Nový Dvůr neskončilo, neboť každá z obcí mikroregionu během roku pořádala sportovní klání s jinou tematikou, ovšem společnou myšlenkou a tou je účast kohokoli z našeho malebného Nového Dvora. Jaký byl tedy program sportovních akcí pod společným názvem Regionhry 2012?

V březnu to byly vodní hrátky v bazénu v Ratíškovicích, následované v dubnu Neolympijskými disciplínami v Miloticích. Vlkoš přivítal v červnu hry bez hranic. Ve Svatobořicích-Mistříně si dali při sportovním klání dostaveníčko všechny základní školy mikroregionu. Naopak senioři se v různých tanečních hrách a soutěžích utkali v srpnu ve Vacenovicích při Myslivecké noci a Seniordance. V září jsme zakončili tento výroční rok cyklovýletem mezi vinohrady a dovednostními soutěžemi, jež se uskutečnily ve Skoronicích. Akce byly hojněji i méně hojně navštívené, ale každý kdo přišel, si poté odnášel krásný zážitek, nebo alespoň malého dráčka.

Ples

Vloni se rovněž uskutečnil Reprezentační ples Mikroregionu Nový Dvůr, který byl rovněž Obecním plesem Skoronic. Tento byl zároveň i posledním plesem MiND, neboť vzhledem k přetížnosti plesové sezony jsme se rozhodly přesunout tuto akci na léto do již zmíněné letní či myslivecké noci.

A co bylo vloni v konírně?

V sobotu 28. 4. 2012 v 15:00 hodin jsme zahájili další rok Tradic na zámku v Miloticích. Mohli jste vidět vystoupení - zdobení a vyvolávání Jízdy králů ze Skoronic (která byla vloni vyhlášena památkou UNESCO) a vystoupení Královniček v rámci Letních slavností. Vidět byly tradiční kroje, produkty místních řemesel a podobné krásné drobnosti.

Návštěvnost, ani zisk vloni nebyl veliký a vzhledem k tomu, že provoz měli na starost Milotice, tak ztrátu přes MiND uhradily jednotlivé obce.

Projekty

Vloni jsme dostali souhlas s poskytnutím dotace na projekt „Ubývá míst, kam chodívala pro vodu“, jehož cílem je obnova některých obecních studní, jejich rekonstrukce a vytvoření místa, jež bude zvat k posezení a setkávání obyvatel obce.

Podávali jsme žádost na projekt na obnovu obecních knihoven, na němž se podíleli žáci jednotlivých základních škol mikroregionu svými výtvary a náměty. Tato žádost nám schválena nebyla.

Dále jsme do programu Leader podali za mikroregion žádost na vypracování studie na využití oblasti vrchu Náklů. Tento byl schválen a v současnosti se na něm pilně pracuje. V rámci tohoto projektu proběhla i architektonická soutěž na vzhled rozhledny. Dále probíhají měření, chystají se přednášky, tisk brožury o historickém vývoji MiND. Tak nás sledujte a vše se včas dozvíte.

Aktualizovali jsme webové stránky, rozšířili naše působení na Facebooku, Googlu, Twitteru a to nám pomohlo k letošnímu zvýšení návštěvnosti konírny i kulturních akcí.

Rok jsme zakončili pochodem za prasátkem do Svatobořic-Mistřína, kde se za účasti cca 2000 pochodujících snědlo a vypilo úplně všechno.

Rok 2013

Letošní rok jsme zahájili dlouhou poutí za projektem, do něhož jsme investovali spoustu energie a sil. Spočíval ve výstavbě rozhledny na vrchu Náklů, rekonstrukci Habánského sklepa ve Vacenovicích u radnice a zbudování stezky pro pěší a cyklisty, která by zmapovala nejvýznamnější místa MiND (sklepní uličky, Habánské sklepy, těžbu lignitu, archeologická naleziště, apod.).

Rozpočet projektu byl cca 11 mil. Kč s tím, že 80% mělo být uhraneno z fondů EU. Bohužel byl tento projekt v posledním schvalovacím kole odmítnut a to vzhledem k probíhajícím pozemkovým úpravám v katastru Milotic.

Konírna 2013

Letos jsme se rozhodli zcela změnit tradiční pojetí výstavy a oproti statické výstavě krojů jsme zvolili „interaktivní“ přístup, kde si návštěvníci mohou spoustu věcí vyzkoušet, naučit se a dozvědět. A navíc jsme se zaměřili i na děti, které si zde mohly vytvořit koníka z Jízdy králů, vytepat šperk, či namalovat krásný ornament. Expozice byla velmi hojně navštívená a celkový počet 5 327 návštěvníků (z toho 1 587 do 15 let a 3 740 nad 15 let) opět zvýšil povědomí o MiND u nás i v zahraničí. Celkové příjmy byly ve výši 277 700 Kč, výdaje 312 000 Kč. Rozdíl ve výši 34 300 Kč byl hrazen z rozpočtu mikroregionu.

Také jsme pojali konírnu jako místo kultury a umění. Uspořádali jsme letos 2 výstavy místních umělců - umělecký kovář Martin Tomšej a keramička Radka Heringová a v rámci vernisáže se uskutečnila pozoruhodná vystoupení. Jednou to bylo scénické čtení studentů divadelní školy ve Zlíně a při druhé vernisáži to byla jazzová hudba a čtení kyjovské rodačky - historičky prof. Jarmily Bednařikové. Obě akce se uskutečnily v magickém prostředí barokního brodu, který se nachází hned za konírnou, a obě byly velmi příjemným důvodem pro navštívení konírny při pátečním večeru. Při druhé akci nás velmi mile potěšila nejenom návštěva asi 60-ti lidí, ale také čokoládová fontána od Radky Heringové.

Akce 2013

Pro děti letos uspořádal MiND s velkou podporou ratíškovských skautů první Neckyádu MiND. Tato akce je tradiční ratíškovskou, nicméně se dostavily posádky ze všech obcí a stejně jako diváci přispěli ke krásnému odpoledni na rybníčku U Jezérka.

Vacenovice se letos opět chopily pořádání Seniordance – Myslivecké noci, která opět vyšla jak počasím, tak návštěvností a věříme, že se z této příjemné letní slavnosti stane oblíbená tradiční akce.

Slevová knížka Mikroregion Nový Dvůr pro každého „Mikroregion Nový Dvůr pro každého“

To je název nového projektu, který letos spustil Mikroregion Nový Dvůr. Je to: kniha slevových kuponů poskytující svým majitelům možnosti využít pohostinnosti Mikroregionu Nový Dvůr s výhodami pro všechny. Kniha obsahuje slevové kupony do restaurací, na sportovní i kulturní aktivity tak, aby byla použitelná pro co největší počet uživatelů.

Je tedy takřka univerzální, a pokud některé slevy nevyužije majitel, může zbytek knížky darovat někomu blízkému.

Mezi některými akcemi zmiňme například:

Šlapací drezína v Ratíškovicích - 50% sleva

Minigolf a Horolezecká stěna Milotice - 50% a 25% sleva

Konzumace ve vybraných restauracích Mikroregionu Nový Dvůr - 100 Kč sleva na útratu

Dvě velké vinařské akce: Otevřené sklepy ve Skoronicích - 100 Kč sleva na vstupné

Otevřené sklepy Vlkoš (Zarážání hory ve Vlkoši) - 60 Kč poukaz na konzumaci vína, či jídla

Vstup do Konírny st. zámku v Miloticích - 50% sleva a spoustu dalších.

Platnost knihy je do dubna 2014 a je určena jak pro místní, aby poznali krásy mikroregionu, které ještě neznají, stejně jako pro turisty, aby se seznámili důkladně s naším krásným krajem.

Celková hodnota všech slev byla 1700 Kč a prodejní cena byla 200 Kč. Díky jedné knížce dokáží majitelé ušetřit spoustu peněz.

Naším cílem je spojit soukromý a veřejný sektor a ze získaných peněz podporovat drobné projekty a neziskové organizace u nás v mikroregionu, stejně jako přilákat turisty a ukázat místním obyvatelům, že turistika může přinést nové příležitosti a potenciál do našeho malebného kraje.

Tento projekt je místně naprosto unikátní a dá se srovnat jen s celorepublikově proslulými Rodinnými pasy.

Na tradičních Trzích v Miloticích jste na tuto knihu mohli vyhrát i zájezd v hodnotě 8.000 Kč do maďarských termálních lázní. Podobná tombola vás bude čekat i na silvestra. Vzhledem k tomu, že z knihy zůstávají platit již jen některé kupony, bude prodejní cena pouhých 50 Kč.

Trh tradičních produktů a řemesel

Letos opět, i přes nepříznivé počasí a několik významných akcí v okolí (hody, motorky, vinobraní), příjemně potěšil počtem návštěvníků - cca 1.700. Nabídka místních specialit a tradičních

výrobků opět potěšila všechny věkové skupiny. Celkové příjmy z trhu činily 115 800 Kč, výdaje 68 200 Kč, takže jsme dosáhli zisku ve výši 47 600 Kč.

Na příští rok plánujeme celý kulturní víkend, spolu s novinkou - burčákovým pochodem z Vlkoshe až do Svatobořic-Mistřína, poté se bude pokračovat festivalem písní nejen z vinohradů na nádvoří St. zámku v Miloticích a v neděli zakončíme krásný víkend Trhem.

Finanční situace MiND do 31. 10. 2013

Celkové příjmy – 1 229 700 Kč (členské příspěvky, dotace ÚP – konírna, pronájem stanu, ostatní příjmy – konírna, trh)

Celkové výdaje – 1 320 600 Kč (mzdy – správa, konírna, nájem kanceláře, režijní náklady, telefony, projekt SZIF – Náklon)

Rozdíl – 90 900 Kč je hrazen z běžného účtu.

Další zajímavosti

Kancelář manažera MiND se přestěhovala z Ratiškovice na kulturní dům do Svatobořic-Mistřína. Přijďte, podebatujeme, naplánujeme, uskutečníme.

Silvestrovské prasátko pro vás chystají letos Milotice na téma: „pohádka“, které bude probíhat přímo na zámku.

Pro příští rok by MiND rovněž rád rozvinul spolupráci s místními živnostníky a neziskovými organizacemi, tak aby svým potenciálem pomohl těmto subjektům k jejich rozkvětu, hlavně novými získanými dotačními tituly.

Mgr. Tomáš Salava

Čeština – jazyk mateřský

Už přes 35 let se profesionálně věnuji češtině. To mi umožnilo si víc všimnout, jak se za tu dobu proměnila. Zdá se mi, že přímo úměrně, jak se zrychluje tempo našeho života a jak se společnost žene za stále novými lákadly, klesá úroveň našeho vyjadřování.

Mnozí už nedají dohromady souvislou větu, aniž by použili několikrát slova vlastně, prostě, jako, že. Zdá se nám, že naše řeč působí bohatě? Košatě? Vzdělaně? V podstatě jsme však nic neřekli. Někdy se přistihnu (a to je asi dáno mým povoláním), když takového mluvčího třeba v televizi slyším, že v duchu počítám tato tzv. vycpávková slova a přestávám se soustředit na to, co říká.

Dalším nešvarem současné doby je používání módních obrátů typu jít do něčeho ve významu něco si vybrat, že něco o něčem je (např. sport je o odříkání místo toho že sport představuje odříkání), že jsme v pohodě, případně v poho místo toho, že je nám dobře, to dáme místo zvládneme to, uděláme to, neřekneme ano, ale přesně tak nebo tak určitě. Stávají se z nás snad znovu děti, když mluvíme ve zdvořilých typech mejlík, písni mně?

A co cizí slova? S těmi se přímo roztrhl pytel. Dnes používáme do jídel ingredience místo surovin a přísad, na dovolenou jezdíme s voucherem místo s poukazem, do salátu dáváme dresink nikoli zálivku, pohybujeme se po komunikacích místo po silnicích, domy nám staví developeri a už ne stavitelé, na vánočních a jiných trzích si prohlížíme místo stánků workshopy a bouřky už nejsou místní, ale lokální. Málomocný občan rozumí slovu fiskální, které můžeme v televizi slyšet každý den; snad je to tak schválně, vždyť se to týká státní pokladny, a o tu se občan starat nemusí!

Přichází nový rok, věnujme tedy v rámci novoročních předsevzetí trochu pozornosti naší mateřské řeči, českému jazyku, nepitvořme se a nekažme ho. Prošel dlouhým vývojem a byly doby, kdy byla jeho existence vážně ohrožená. Přesto přežil, ale díky péči jazykovědců a celým generacím spisovatelů od Komenského, přes Němcovou, Nerudu, Haška, Vančuru, Čapka až po Hrabala či některé současné autory. Více spolu mluvíme a také trochu čteme!

Mgr. Renáta Hynštová

Základní škola Vacenovice

... nastal čas dětí a nadějí, utichly spory a hádky, z nebe se na zemi snášeji vánoční svátky ...

Pedagogický sbor omladily dvě nové kolegyně Mgr. Markéta Strýčková a asistentka pedagoga Martina Hladišová. S novým školním rokem jsme také přivítali dvacet prvňáčků. Jen co žáci po prázdninách usedli do školních lavic, vydali jsme se na pomyslné putování. Každou třídu zdobí různá plavidla a vznášedla pro celoškolský projekt „Cesta kolem světa“. Začali jsme v Africe, která je kolébkou lidstva. Hosté nepovolanější – rodilí Afričani – nás roztančili při zvuku afrických bubnů. Poutavé a zajímavé bylo také vyprávění duchovního otce Viliama, který se s námi na besedě ve škole podělil o zážitky při zdolávání hory Kilimandžáro.

Naše obec leží v úrodné krajině. Žijeme v nejkřivnějších obdobích historie naší země. Cílem cestovatelského projektu je, aby se naši žáci zajímali o dění ve světě. Také ve školním časopise **Škola pod lupou** přibyla nová rubrika Okénko do světa. Cílem projektu je vést žáky k hodnotám, aby nebrali vše, co je obklopuje, jako samozřejmost. Uměli poskytnout pomoc a poradit si i v krizových situacích. Snažili se překonávat sami sebe, třeba i tím, že si sednou ke knížce. Asi to vzbuzuje úsměv, ale pro některé dnešní děti je to opravdu problém. Sami se k tomu přiznaly i při autorském čtení s místní spisovatelkou paní Vladimírou Klimeckou, přitom její četbu se zaujetím poslouchaly.

Čtela bych poděkovat všem žákům i jejich rodičům, kteří se zapojili do sběru papíru v měsíci říjnu. Podařilo se nám nasbírat 3250 kg starého papíru.

Malířské palety zdobily okna školy v měsíci listopadu. Byly symbolem světa malíře Huga Pastelky. V podání divadla Matýsek jsme nahlédli pod pokličku malířské práce. Pohádka byla také prvním důvodem k návštěvě předškoláků ve škole. Pro školáky zase znamenala otevření malířského měsíce a putování na kontinent Evropa, a pak úplně nejbližší ... do naší obce. Ta se stala hlavním malířským tématem a obrázky byly vystaveny při vánočním jarmarku v tělocvičně. Jarmark byl tradičně zahájen na školním

dvoře 19. prosince. Každá třída se podílela na kulturním programu s názvem **Světové Vánoce** i na výrobě drobností a dárečků pro radost. V období Vánoc se nemá zapomínat na pomoc druhým, proto nás těší, že i my můžeme přispívat Natálce z Vracova sběrem plastových víček. Radi přijmeme a předáme víčka od kokoliv z Vás.

Přeji všem klidné a domácí pohodou provoněné Vánoce. V novém roce 2014 pevné zdraví, optimismus a dobrou náladu, protože všude dobře, doma nejlip. **A**

Mgr. Liběna Lisá, ředitelka školy

Zahájení roku

Paní Vladimíra Klimecká

Projekt Afrika

První pomoc

P. Viliam Gavula

Hugo Pastelka

Co jsme prožili v roce 2013 v mateřské škole

Rok 2013 byl pro nás velmi úspěšný. Jak jste si všichni mohli všimnout, naše mateřská škola prošla rekonstrukcí. Celá budova včetně střešky byla zateplena, proběhla výměna oken a dveří. Na schodišti, v šatnách a jedné třídě staré gumolity nahradily nové. V celé budově jsou nově vymalovávány třídy, šatny i ostatní místnosti školy. Také balkony dostaly novou dlažbu a zábradlí. Úplně znovu byl postaven spojovací krček, který již pro nás nebude ztrátou tepla.

Velkou změnou bude způsob vytápění. Na střeše mateřské školy je zabudováno tepelné čerpadlo, které bude MŠ vytápět, tento systém vytápění bude doplněn o topení v plynovém kotli. Věřím, že tato forma vytápění přinese do školky nejen teplo, ale také úsporu na financích a my budeme moci z těchto úspor pořizovat dětem hračky a pomůcky potřebné pro jejich výchovu a vzdělávání.

V nově zrekonstruované školce, jsme dětem připravili několik novinek pro vzdělávání. Chceme rozšířit formu environmentální výchovy a tak jsme dětem pořídili zvířátka, ze kterých mají opravdu radost a samy, s pomocí paní učitelek, školnice a uklízečky se o ně starají. Máme dva králíčky Bělunku a Čerňáška, jednoho nám darovala paní Koutná spolu s morčetem. Také máme dvě Andulky od p. uč. Příkaské a papouška Kakariky, kterému říkáme Riky a daroval nám jej pan Vašek Novák. Ještě máme také dvě želvy, ty nám bohužel brzy po pořízení usnuly, tak se budeme těšit na jaro.

Že se chceme zaměřit na rozvoj environmentální výchovy nasvědčuje také projekt nové zahrady. Spolu s paní starostkou jsme vypracovali projekt s názvem Broučková dobrodružství. Do projektu je zapojena také firma Lattenberk zahradnictví, která navrhla zařízení zahrady. Věříme, že se podaří získat grand na zajištění nové zahrady.

V letošním roce navštěvuje mateřskou školu 81 dětí, kterým zajišťujeme péči, výchovu a vzdělání. Naším cílem je, aby se dětem ve školce líbilo a chodily sem rády. Přejeme si, aby byly spokojeny nejen děti, ale i rodiče. Proto pořádáme spoustu akcí. Jen ve zkratce se zmíním o některých z nich. Máme činnosti, kterých se zúčastňují jen děti s učitelkami, ale rády pořádáme akce, kde se můžeme setkat i s rodiči. Již tradičně to byl dětský krojový ples, slavnostní ukončení školního roku, dýňová slavnost a také vánoční setkání na školní zahradě. Zde vystoupí všechny děti v rolích tří králů, Svaté rodiny, andělů a pasáček. Ti nejmenší se představí jako koledníci.

Zde se rozloučíme se starým rokem a budeme se těšit na dárky o Vánocích a vše dobré, co nám přinese rok 2014.

Ráda bych touto cestou poděkovala paní starostce Janě Bačíkové a panu místostarostovi Františku Novákovi za úsilí a snahu, kterou vynaložili při rekonstrukci mateřské školy i za dobrou spolupráci v letošním roce.

Všem občanům přeji pokojné a šťastné prožití Vánoc a ve zdraví a pohodě prožitý celý rok 2014.

Mgr. Květoslava Malá, ředitelka MŠ Vacenovice

Dýňová šou v mateřské škole

Koutek živé přírody

Koutek živé přírody - králíček Čerňášek

Rej čertíků

Bez včel to prostě nejde a žihadel se nebojíme!

V minulém školním roce jsme založili ve Vacenovicích včelařský kroužek. Protože je tato činnost je organizovaná Českým svazem včelařů a fungujeme pod záštitou Kyjovské organizace, musíme se vzletně jmenovat Včelařský kroužek mládeže, zkráceně VKM. Ale stejně si říkáme včelařící z Vacenovic.

Je nás deset. Scházíme se jednou za čtrnáct dnů, ve čtvrtek vždy v 15 hodin. Zatím vlastní včelstvo nemáme, ale včelaříme na úlech vedoucího. Dokážeme pojmenovat části úlu a pomůcky. Umíme připravit dýmák, otevřít úl, zkontrolovat matku. Známe hierarchii včel, umíme vyjmenovat části včelího těla, víme, jak se tvoří med, na co je v úle pyl a mateří kašička. Umíme vytáčet med, zakrmit včely na zimu, dokonce jsme i léčili proti včelí varoaze přípravkem Gabon.

Mimo práce na včelnici a v klubovně jsme na jaře reprezentovali obec v rámci Mikroregionu na Neckyjádě v Ratíškovcích. Kdo byl tehdy s námi fandit, ví, že náš vor byl nejkrásnější. Vyzdobili jsme jej květinami a včelami až zrak přecházel. Nyní se připravujeme na Vánoce, včely máme zazimované, tak připravujeme zboží na školní vánoční trh. Vyléváme svíčky a ozdoby z včelího vosku, připravujeme skleničky s medem.

V tomto roce jsme si podali žádost o dotaci k JMK. Žádali jsme o včelí úly s vybavením a o příslušenství. Tato žádost nebyla přijata, ale určitě to zkusíme v příštím roce znovu.

Včelaři z Vacenovic

Včelařský kroužek

Jak hostýnské Jezulátko k šatičkám přišlo

Farníci z Vacenovic jezdí na pouť na sv. Hostýn pravidelně a dlouhá léta. A zanechali tam své stopy. Nejvýraznější jsou asi „naše“ schody v tom dlouhém a poněkud strmém schodišti. No a teď několik žen z naší farní obce přidalo do poutní baziliky Nanebevzetí Panny Marie další krásnou stopu. Při poslední pouti si jedna účastnice všimla poněkud ošumělého vzhledu rouch na kazatelně a tak se na místě zeptala, jestli by nechtěli nové. Že ve Vacenovicích máme velmi šikovné vyšívačky, které by to dokázaly. A dostalo se jí odpovědi, že roucha ještě mají, ale že by nutně potřebovali nové šaty a perlerínu pro Jezulátko. Slovo dalo slovo, obdržely staré šatičky jako „must“ a ženy se pustily do práce. Paní Ivana Bábíčková je ušila z brokátu, paní Marie Fišerová je vyšila zlatem a paní Ludmila Bábíčková je obšila korálkovou portou. Při shánění materiálu pomáhala paní Zdena Rybová a autorkou nápadu je paní Božena Lungová. A podívejte se, jak se dílo podařilo.

Lenka Svorová

Rozloučení s paní Ludmilou Blahovou

(14. 9. 1934 – 7. 10. 2013)

„...Cítil jsem se šťasten uvnitř písní, v nichž smutek není hraný, smích není křivý, láska není směšná a nenávist není plachá.

Kde lidé milují tělem i duší, kde v nenávisti sahají po noži nebo po šavli, v radosti tančí, v zoufalství skáčou do Dunaje –

Kde teda láska je ještě láskou a bolest bolestí. Kde původní cit není vyklouben ze sebe sama a hodnoty jsou dosud nezpůsobené.

A zdálo se mi, že uvnitř těchto písní jsem doma, že z nich jsem vyšel, že jejich svět je mé původní poznamenání. *Můj domov...*“

Toto vyznání patriota nám - v okamžiku bolestného zastavení při loučení s paní Ludmilou Blahovou - zrcadlí její životní obraz.

V podzimním čase opustila nejenom svou širokou rodinu, ale i velké společenství vacenovských zpěváků. Paní Blahová nám (jako cenný dar) odkazuje svoji „slováckou duši“ - prožitek ze zpěvu a úctu k lidovým tradicím. Pěvecký sbor Marijánky děkuje za příklad otevřeného, čistého mateřského srdce, za její příkladnou důvěru k Panně Marii a za žitou lásku ke zpěvu.

Život paní Blahové byl formován dozrívajícím posvátným rituálem vesnického života. Opírala se o pevný morální řád zakotvený v katolické víře, spočívající na rodinné pospolitosti, sousedské pomoci. Byla citově vázána nejenom ke kráse přírody, ale i k tvrdé práci na poli. V písničkách vyrůstala, vytvářela a těšila se bohatou krásou lidového kroje. Láskyplný vztah k rodnému kraji, k blíznému a ke všemu Božímu stvoření ji přivedl ke zdrojům životní moudrosti.

Často vzpomínala na pěveckou rodinu Stašů z Hroznové Lhoty a na svého otce - dobrého zpěváka, který ji jako dívku dovedl do vacenovského kostelního sboru. Znělý alt paní Blahové byl pak po dlouhá léta jeho oporou i ozdobou. Cítila velkou odpovědnost za každou dobře „odzpívanou“ májovou, za každý pohřební či sváteční církevní obřad. A při starosti o rodinu - spojenou s náročným zaměstnáním a zemědělským hospodářstvím - nebylo vůbec jednoduché vyšetřit čas na zpěv. Paní Ludmila byla nejenom „kostelní zpěvačkou“, ale rovněž patřila mezi zakládající a dlouholeté

členy vacenovského Slováckého kroužku a Sboru pro občanské záležitosti.

Její pěvecký projev, hudební paměť, taneční citění se mohl rozvíjet i v manželství, protože svůj život spojila s dobrým muzikantem a zpěvákem Antonínem Blahou. I on do vztahu ze své rodiny přinesl nadání a lásku k hudbě. Ale čas vyměřený společnému zpívání byl krátký. Paní Blahová v mladém věku 39 let zůstala na výchovu tří dětí sama. Čtyřicet let odevzdaně přijímala vdovský stav. Neztratila odvalu k radostnému životu, protože neztratila víru v pomoc Boží. Mnohokrát ji právě písnička pomohla žít vesele, i když jí bylo smutno.

Za všechny zpěvačky se s ní u hrobu loučila paní Mikulčíková - její celoživotní kamarádka, která sopránem dotvářela nezastupitelné „duo Lidušek“:

„Nikdo by nespočítal, kolik času věnovala zpěvu ke cti a slávě Boží a k radosti těch, kteří měli rádi písničky. Každá písnička jí tryskala nejen z hrdla, ale i ze srdce. Říkávala: „Někomu zpíváme pro uši a někomu pro duši!“

Liduško, za všechno Tvoje snažení, ať Tě Panna Maria převede přes práh věčnosti do náruče Boží!“

Zpívání Marijánek v roce 2013

Zimní čas jsme si zkrátily radostným zpěvem 21. ledna jako hosté na tradiční domácí přehlídce mužských sborů. O měsíc později (17. února) došlo i k „zamyšlení nad životem“ při vedení křížové cesty v našem Božím domě a následném putování s křížem po dědině (29. března).

Tento rok připomněl „kulatiny“ dalším dvěma Marijánkám: Koutné (15. března) a Kláskové (25. května). Celý sbor tím dostal další velkou příležitost nejenom ke zpěvu a radosti, ale také „látku k rozjímání“: stárneme nejenom my, ale s námi i náš pěvecký sbor!

Nejvíce energie a organizačního talentu jsme investovaly do III. ročníku kulturního pořadu *Zpívají sobě robky na Moravě*, který proběhl 7. 4. v místním KD. Ve vší parádě („vystrojené v rukávečkách a čepkách“) jsme oslavovaly 10. výročí vzniku Marijánek. Za všechny naše starosti (především obava z nedostatku financí) se nám dostalo velké odměny v podobě srdečných gratulací, pěkných dárků, spokojených účinkujících i návštěvníků. „Načerpaly jsme tak do žil chybějící sílu do další desítky“.

Na Den země 13. dubna jsme se zapojily do úklidu lesa a následně jsme si „zarelaxovaly“ v luhačovických lázních (3. – 5. 5.). Abychom nezapomněly zpívat, přijaly jsme 26. května pozvání do krásného prostředí milockého zámku.

Ani letošní III. ročník Farního dne (8. 6.) se neobešel bez našeho pěveckého projevu. 7. července jsme svou účastí podpořily 10. ročník „Poutě k Liliovému kříži“. Na Nákle si některé z nás zapívaly „tuplovaně“: jednak jako Marijáanky a jednak jako „Cecilky“ (ve chrámovém sboru).

V období od 16. do 21. 6. mohly některé z nás prožít pěknou duchovní dovolenou v Rýmařově, organizovanou vacenovským SZPO. A protože jsme členkami Sokola, nezapomněly jsme 24. června pogratulovat k 80. narozeninám paní Věře Mikulčíkové – zasloužilé člence této tělovýchovné organizace.

Měsíc srpen byl pro náš kulturní život opravdu bohatý: 10. 8. jsme se vydaly na pouť do Nitry (po stopách sv. Cyrila a Metoděje), 16. 8. jsme svým zpěvem pozdravily kyjovský domov důchodců, 17. 8. jsme se radovaly z pozvání do Velké nad Veličkou na Horňácké ozvěny a 18. srpna jsme zpívaly v rámci Národopisného

festivalu v Miloticích. V neděli 25. srpna jsme zajistily za naši farnost krojované zástupce, kteří nesli obětní dary při děkovné mši svaté na Blatnické hoře. 30. srpna si ještě „polovina“ Marijánek zatančila v prostorách místní Myslivny v úspěšném mikroregionálním tanečním pořadu Stardance.

Protože máme radost z obnovení autobusových poutí do slovenského Šaštína, přidružily jsme se 15. září k poutníkům. Den 9. října byl pro nás bolestný. Musely jsme se při zádušní mši sv. rozloučit s paní Liduškou Blahovou. Byla naší „učitelkou“ zpěvu, předala nám úctu k tradicím a lásku k moravským písničkářům. Stala se nám vzorem snášenlivosti, obětavosti, pohostinnosti. Ukázala nám hodnoty pravé pospolitosti.

13. října jsme se zúčastnily v přísálí místního KD besedy s oceněnou spisovatelkou paní Vladimírou Klimeckou. Jako ctitelky Panny Marie jsme neodmítly pozvání k modlitbě růžence v tichém lesním prostředí kapličky Nedbalka v neděli 27. října.

A co nám přinesl a přinese konec roku?

22. listopadu si připomínáme v církevním kalendáři svátek sv. Cecílie – patronky zpěváků a muzikantů. Jsme rády, že mše svatá byla již druhým rokem obětována za živé a zemřelé zpěvačky, zpěváky, varhaníky a muzikanty naší farnosti.

Měsíc prosinec je opět velice bohatý na adventní a vánoční zpěvy. Již 1. 12. jsme se spolu s mužským sborem prezentovali v Těšnovicích (součást Kroměříže) adventním koncertem. Opětovně jsme si společně zazpívali (na svátek sv. Mikuláše) v pěkném prostředí domova důchodců v Kyjově. Poslední dny posledního měsíce budou patřit nejradostnějšímu svátku roku – Vánocům. 23. prosince se zapojíme do Zpívání u vánočního stromu, následuje prezentace části Ryboví mše při svátečních bohoslužbách (24. a 25. 12.) a 26. prosince obdarujeme vánočními zpěvy domov důchodců v Hodoníně. 29. prosince se uskuteční v duchovním prostředí našeho kostela Vánoční koncert Chrámového sboru sv. Cecílie. Marijáanky se budou podílet na opětovném uvedení Ryboví mše v plném znění.

Radost v srdci a světlo v duši

vinšují čtenářům Zpravodaje Marijáanky

Jubilejní rok 2013 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu

Bože, tys poslal našim předkům svaté Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem.

Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství, řídíme se jím ve svém životě a na jejich přímluvu ať jsme všichni spojeni v jednotě víry a lásky. Amen

ČR a celá kulturní Evropa si připomínala misijní dílo soluňských bratří. Svatí Cyril a Metoděj přinesli do života našich předků základní principy křesťanství v jejich rodném jazyce a formulovali první právní dokumenty, které položily základy budoucí české státnosti. Národní oslavy začínaly 25. května v Mikulčicích („Setkání kultur“) a pokračovaly 5. července na Velehradě („Dny dobré vůle“) za účasti desítky tisíc poutníků, představitelů státu, církve, hostů z domova i ze zahraničí.

Slovácko nepřerušilo spojení s Velehradem. Úcta k tomuto posvátnému místu přetrvává i ve Vacenovicích – farnost je a vždycky byla v centru této duchovní tradice. Můžeme to doložit nejstarším dochovaným písemným záznamem v kronice „Památky obecních záležitostí“:

„18. května 1863 vacenovští občané darovali na okrášení chrámu Páně na Velehradě 66:19 K.“

Vacenovský chrámový sbor sv. Cecílie se také radostně zapojil do oslav nastudováním chorálových skladeb pod vedením sbormistra Libora Mikulčíka. Slova prosebných modliteb ve staroslověně byla zhudebněna autorem sborové a ortodoxní hudby Johanesem Hindriksem a známým ruským skladatelem P. I. Čajkovským. Posluchačům byl nabídnut i český překlad textů.

Chrámový sbor uvedl dvě duchovní písně jednak 8. června 2013 návštěvníkům vacenovského „Farního dne“ a následně 7. července účastníkům 10. jubilejní „Pouti k Liliovému kříži“ při příležitosti odhalení sochy sv. Cyrila a Metoděje.

Pro členy sboru se stala staroslověňština „menším oříškem“, ale přesto se snažili posluchačům přiblížit zvuk řeči velkomoravanů. Sbor obdržel písně darem přímo z „cyrilometodějského“

zdroje: z pravoslavného monastýru, který byl založen v roce 1992 v Hrubé Vrbce. Je zasvěcen svatému novomučedníkovi biskupu Gorazdovi II., který se stal ve 20. století obnovitelem pravoslaví v ČR a je druhým nástupcem sv. Metoděje.

Chrámový sbor „zapěl chválu“ v řeči, která byla sv. Cyrilu a Metoději v roce 863 nejbližší. Zachovala se nám nejstarším typem písma – hlaholicí – v tzv. Kyjevských listech, které zaznamenaly 38 modliteb připisovaných sv. bratřím. Hodnota cyrilometodějské mise (evangelizační poslání, geniální překlad Bible) zahrnuje – i přes vzdálenost tisícovky let – také úctu k matce soluňských bratří.

„S jistotou se totiž ví, že nesla jméno Marie a byla slovanského původu. Cyril a Metoděj tedy slovanský jazyk „slyšeli už na jejím klíně“ a proto mohli být našim předkům a jejich jazyku od narození bliž, než si myslíme. Jednotlivé slovanské jazyky se začaly rozlišovat až v pozdějším období. Mezi slovanštinou makedonskou, kterou mluvila slovanská menšina v okolí Soluně, a tou moravskou byl asi takový rozdíl jako mezi nářečím na Slovácku a na Hané. Pravdou je, že Konstantin a Metoděj mluvili a studovali jen v řečtině a v této řeči nasáli veškerou moudrost. Ale když pak dostal Cyril od císaře úkol sestavit abecedu pro slovanský jazyk, v srdci se mu rozezpívala slova, která slýchal od své matky. Dokázal ve slovanském „hlaholení“ uslyšet hudební zvláštnosti staré slovanštiny a skrze svou matku se stal jedním z nás. Proto byly jejich základy vzdělanosti postaveny v prostředí Velké Moravy na tak pevných základech, že náš národ v průběhu tisíciletí nezmizel z mapy Evropy. Na rozdíl od celé řady podobných jazyků a nářečí, která zanikla.“ (Scenarista a spisovatel O. Selucký).

Přetrvávající úcta k věrozvěstům, pevně zakořeněná duchovní velehradská tradice nese i dnes své ovoce. Vacenovské Farní centrum, jehož budování bylo v tomto jubilejním roce zahájeno a ponese jméno Soluňanů, svědčí o provázanosti současnosti s minulostí.

„Nezhyne rod, jenž věřit neustane,
dědictví otců a matek, zachovej nám, Pane!“

(Zápis ve farní kronice)

Nauč nás, Pane, počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce...

Žl 90,12

foto červen 2012

V červnovém Zpravodaji jsme se mohli seznámit s životním posláním ct. s. sv. Vincence de Paul Marii Dobromilou Šťastnou (vlastním jménem Anna). Předkládám druhou část vzpomínání vacenovické rodačky. Je až obdivuhodné, s jakou lehkostí vypráví ve svém věku 86 let svůj životní příběh.

Pátá životní kapitola - Krásná Lípa

Po roce v Bílé Vodě skončil společný život s našimi setřičkami. Kvůli opravám budovy kláštera se musely starší sestry i se šicími stroji a materiálem přestěhovat asi na jeden rok do Javorníka, vzdáleného 8 km od Bílé Vody. Tam pokračovaly v šití.

My, mladší sestry do 30 let, protože se nás nepodařilo přemluvit, musely jsme odjet do Krásné Lípy v Čechách. Žádná starší sestra ani sestra představená nesměla s námi jít. Domnívali se, že tyto mají na mladé sestry vliv, ale když budou oddělené, tak se dají snadněji přemluvit.

Bylo nás celkem 23 sester, ze tří kongregací.

Do Krásné Lípy jsem odjely 25. září 1951. Přijely jsme tam o půlnoci. Byla pro nás připravena krásná vila. Vítaly nás tam dvě komunistické zmocněnkyně. K dispozici jsme dostaly krásně vybavené pokoje. Bydlely jsme jen v 1. poschodí. Přízemí bylo pečlivě izolováno, i okna byla neprodyšně uzavřena. Ty dvě dámy, které nás hlídaly, byly stále přítomné.

Naši první starostí bylo najít kostel. Nebyl daleko od našeho domu. Ke dveřím kostela vedlo mnoho schodů, byly zarostlé vysokou trávou. Se starostí jsme se blížily ke dveřím s tušením, že budou zamčeny. K našemu radostnému překvapení však byl kostel otevřen.

V předsíni bylo šero, ale viděly jsme, že před svatostánkem někdo klečí. Byl to P. ThDr. Antonín Němeček, skvělý člověk. Přednášel na teologické fakultě v Olomouci. Protože byl režimu nepříjemný, byl poslán za trest do Krásné Lípy

Kostel sv. Marii Magdalény
v Krásné Lípě

a poněvadž dobře působil i tady, dostal rozkaz, že se musí odstěhovat. Měl na vybranou – buď na vojnu nebo pást krávy nebo do vězení. Vybral si pást krávy.

Večer před odjezdem dostal telegram, že nesmí odcházet. Nerozuměl tomu. Zůstal a čekal. Celou noc probděl v kostele a modlil se: „Pane, buď vůle tvá.“ Ráno, když viděl nás, zástup řeholních sestřiček, byl překvapen, nevěděl, jestli se mu to nezdá po probdělé noci a řekl: „Milé sestřičky, teď už vím, proč jsem tu měl zůstat! Ve všem Vám vyhovím, budu sloužit mši sv., jak budete potřebovat. Když mě tady Pán Bůh nechal, budeme tu bojovat spolu.“

Bylo to krásné setkání. Protože to byl muž velké víry, poznal v tom řízení Boží Prozřetelnosti, která ho zde povolala k duchovní službě sestrám. Po tomto vzájemném přivítání jsme slavili mši sv.

P. Antonín Němeček se stal se naší duchovní oporou.

Punčochy a Němky s dobrým srdcem

Po návratu domů nás paní dozorkyně vedla do práce. Pracovaly jsme v punčochárně Elité. Po příchodu do továrny nás velmi vítali, z místního rozhlasu se ozýval hlas, který sliboval ve spolupráci s řadovými sestrami plnění plánu na 100%, vyhrávala hudba, zpěv a provolávání: „Vítáme vás, sestřičky!“ Ale my jsme byly ostražitě. Bylo nám jasné, že to sleduje stále stejný cíl – přemluvit nás k odchodu z řeholního života.

Práce, která nás čekala, byla velmi náročná hlavně na oči. Rozděleny jsme byly podle kvality zraku.

Sestřičky s dobrým zrakem pracovaly u řetízkových strojů, se slabším zrakem sešivaly švy a dělaly opravy. Zruční doba byla jeden rok. Po nás chtěli, abychom už za dva měsíce pracovaly naplno. Plán byl 300 párů denně. Nezvládaly jsme to. Zhotovily jsme tak 10 až 12 párů.

Každé dvě hodiny přišla kontrola a zjišťovala, kolik se udělalo. Zpočátku nám platili paušálně, později podle zhotovených výrobků. A to byl malý plat nedostačující na obživu.

Podporovali nás proto příbuzní a spolusestry, které ještě mohly působit v nemocnicích a ústavech.

Dopisy psané slížkami

Naše spolupracovnice v punčochárně byly ženy německé národnosti. Při odsunu Němců nesměly odejít. Musely tady zůstat, aby továrna byla funkční. Všimaly se našich nesnází s výrobou punčoch. Během dvacetiminutových přestávek přicházely k našim strojům a rychle nám udělaly několik párů. Měly jsme to k dobru při kontrole. Byla to pro nás velká pomoc.

Návštěvy jsme měly omezené, půlhodinové, a vždy byly pod kontrolou zmocněnkyně. Rovněž naše korespondence byla kontrolována. I v tomto nám pomáhaly německé ženy, odnášely naše dopisy tam, kde bydlely a odesílaly je z jiných pošt.

Tajná schránka u Jezulátka

Bývalo nám hodně smutno, hlavně po spolusestrách. Snažily jsme se zařídit si kapli v domě, ve kterém jsme bydlely. Byl to velký boj, ale podařilo se to. Velká kulturní místnost byla rozdělena koženou zástěnou, takže v jedné polovině mohla vzniknout kaple. Dostaly jsme povolení od otce biskupa Fr. Tomáška donášet si Eucharistii. Byla uchovávána pod šatičkami Pražského Jezulátka, jehož sošku jsme měli v kapli. Všechno to bylo tajné.

Každou středu k nám chodili svazáci se svým programem. Tato setkání se odehrávala v druhé polovině společenské místnosti. Dostávaly jsme skvělé nabídky a vstupenky na různé zábavné akce. Ale ani jedna z nás nikdy nikam nešla.

U hlavního vchodu našeho domu visela obrovská mapa Ruska a na zkratku SSSR jsme se modlily prosbu: „Spasiteli světa, spas Rusko.“ Sestřičky napsaly její slova do hraniční čáry na mapu. Kdykoli jsme šly kolem, připomněly jsme si tuto prosbu. Po celou dobu si toho nikdo nevšiml.

Když u nás politická propaganda neměla žádný úspěch, odvolali P. Němečka. Na jeho místo nastoupil jiný kněz, který mši sv. sloužil až večer a to bylo pro nás, kvůli pracovní době, velmi nevýhodné. Otec Němeček nás před svým odchodem velmi povzbuzoval a nabádal k životu z víry.

V továrně s námi pracovalo dost mladých lidí. Chodívali za námi a ptali se na náboženské otázky, měli zájem i o náš řeholní život. Přicházeli za námi o přestávkách a při čištění strojů. Do kostela z českých lidí nechodil nikdo, proto cesta zarůstala.

O vánocích r. 1951 se ale stala velká změna. Na půlnoční přišlo hodně lidí, byli přiváběni také tím, že sestry nacvičily vánoční zpěvy a na housle je doprovázel ředitel městské nemocnice.

Naším politickým nadřízeným byl apoštolát sester silně proti mysli. Viděli svůj neúspěch a naopak dobrý vliv řeholních sester na spolupracovníky a místní obyvatele.

Šestá životní kapitola - Bernartice u Trutnova

19. února 1952, aniž nám dopředu něco oznámili, přijel ráno autobus a my jsme slyšely rozkaz: „Vezměte si své věci, odjíždíte.“ Nastoupily jsme do autobusu a jely nevěda kam.

Dojely jsem do Trutnova. Tam nás shromáždili ve velké nádražní hale, bylo nás tam kolem stovky sester. Rozdělili nás do různých továren. Odpočítávali skupiny, nás 23 sester z Krásné Lípy nechali pohromadě.

Dopravili nás do Bernartic a ubytovali nás v bývalých německých vojenských lágrech. Stály na kraji lesa, půl hodiny od vesnice. Ubytovna se nedala ani zamknout. Uvnitř byly jen vojenské postele, ale i kamna, v nichž se dalo zatopit. Jinak jsme měly své věci v kufrech pod postelí.

Byly jsme přiřazeny na práci do přádelen. Dojížděli jsme tam autobusem, který ovšem stavěl ve vesnici a cesta k zastávce byla v zimě velmi náročná. Často jsme zapadaly do sněhu. Dojížděly jsme do továrny do Libče u Trutnova asi 1 hod cestu.

Smetáček na obličej

V přádelnách se zpracovávalo konopí a len. Pracovalo se buď v prašném sále nebo v mokré sále. Před námi už tam pracovalo více sestřiček. Když poprvé přišly za námi, aby nás přivítaly, měla každá tak zaprášený obličej a plný ostí, že si ho musely ometat smetáčkem.

Já jsem se dostala do mokrého sálu. Hrubé konopné a lněné špagáty navinuté na velkých cívkách v prašných sálech se zde dále při vysokých 50 stupňových teplotách páry zpracovávaly na tenké konopné a lněné nitě. Každý stroj měl 120 cívek. Nitě se hodně trhaly, ale stroj se nesměl zastavit - až po 2 hodinách. I zde nám pomáhaly ženy německé národnosti, hlavně s navazováním utržených nití.

Na okresním úřadě v Trutnově pracovala známá paní ze Strážnice. Když zjistila, že v těžkých pracovních podmínkách v přádelnách pracují sestřičky ze Strážnice, rozhodla se, že nám pomůže odtamtud odejít.

Podařilo se jí to. Domluvila se se sestrou představenou v Kroměříži. My jsme nic netušily.

Jednou po skončení směny jsme šly normálně k autobusu a na jednu jsme tam viděly stát naši sestru Norbertinu. Dala nám najevo, abychom se jí na nic neptaly a šla s námi do lágru. Zde nám vysvětlila, proč vlastně přišla. Měly jsme se tiše sbalit. Pak jsme šly na večerní mši svatou do Žacléře a hned po mši sv. jsme odjely na nádraží do Trutnova. V 22:30 hodin odtud Kroměříže. V 6 hod ráno jsme dorazily do Kroměříže, uvítání bylo pěkné, ale ne moc veselé. Musely jsme počítat s tím, že nás budou stíhat se všemi důsledky, i velmi neblahými.

Sestry jiných kongregací ještě pracovaly v přádelnách další 2 roky. Podmínky bydlení se jim zlepšily.

Sedmá životní kapitola: Zborovice a Kroměříž – domovy důchodců

Po našem příjezdu do Kroměříže nás sestra představená okamžitě doprovodila do Domova důchodců ve Zborovicích, kde byla šance, že bychom mohly začít pracovat. Pan správce totiž chtěl zaměstnat dvě sestřičky. Přijely jsme tam dvě - sestra Celina a já. Sestřička Julie zůstala v Kroměříži, protože měla podlomené zdraví.

Když nás správce ústavu uviděl, rozkřičel se na sestru představenou: „Já jsem chtěl sestry a ne děcka, to si vemte zpátky!“ Vypadaly jsme velmi zubožené. Správce se nechtěl o nás s představenou vůbec bavit, ta ho však uprosila, aby si nás alespoň nechal na 14 dnů na zkoušku. Velmi nás prosila, ať se snažíme dobře pracovat, protože to místo nás může zachránit od dalšího stíhání. A skutečně – hledali nás, ale správce, protože byl spokojen s naší prací, nás v domově podržel.

V domově bylo 92 obyvatel, muži i ženy. Na všechnu práci jsme byly samy dvě. Sestřička představená Anna, která původně pracovala v nemocnici na operačním sále, musela nyní pracovat v prádelně. Naopak my dvě, které jsme neměly žádnou zkušenost s prací ve zdravotnictví, jsme byly přiděleny k práci u nemocných. Sestra Blahomíra byla kuchařka.

Pan správce od nás mladých požadoval, abychom ještě pomáhaly zjara v zelinářské zahradě a na podzim zase v rozlehlé ovocné zahradě s česáním ovoce. A aby se nám nezkrátily žíly, tak nám přidál na obdělání 1ha řepy – což byl jeho pracovní závazek pro družstvo.

Kromě nás řádových sester pracovali v domově ještě čtyři civilní zaměstnanci, se kterými byla dobrá spolupráce. Byli to zahradník, domovník-údržbář, hospodář a pomocná kuchařka. Obyvatelé domova byli zpoloviny ležící, ale byli tam i obětaví dědečci, kteří nám pomáhali s prací, zvláště při čištění parket drátkováním.

Po dvou letech naší činnosti přišla do domova státní kontrola. Když zjistili, kolik práce se musí zastat s tak malým počtem zaměstnanců, byli udiveni a vyšetřovali, proč zaměstnanci chybí. Pan správce musel přiznat, že administrativně je veden vyšší počet zaměstnanců, ale ve skutečnosti tam nejsou. Musel proto okamžitě přibrat chybějící pracovníky pro kuchyň, prádelnu a na úklid.

Z prádelny, odkud jsme s velkým rizikem odešly, přišlo několik depeší, ale pan správce nás obhájil. Byl s námi prostě spokojen. V domově ve Zborovicích jsme měly pěkné bydlení, pro nás upravené v podkroví. Přízemí a první patro bylo pro obyvatele domova. V domě v prvním patře byla i kaple, níž se 3x v měsíci sloužila mše svatá pro obyvatele. Kolem domova byl rozsáhlý zámecký park.

Také okolní příroda byla krásná – pole, louky, lesy. V lese rostlo množství hub, dědečci houbaři je nosili často i v prádlovém koši. Z bedly jedlé se připravovaly k obědu chutné řízky. V lese se sbíraly i léčivé byliny. Po jejich nasušení byla zásoba čaje na celý rok. Zde ve Zborovicích jsem sloužila necelých 5 roků.

Protože později docházelo k odsunu řeholních sester i z nemocnic, přišly do Zborovic sestry sv. Kříže z nemocnice v Uherském Hradišti a my jsme přešly do Domova důchodců na Riegrově náměstí v Kroměříži, který původně patřil naší kongregaci. První dny v Kroměříži byly pro mne velkým zklamáním. Když jsem ve Zborovicích vyhlédla z oken, vždycky jsem se potěšila pohledem na krásnou přírodu. A v Kroměříži? Viděla jsme kolem dokola jen samé střechy a komíny. Bylo mi z toho smutno, ale v duchu jsme si říkala, nějakou dobu to tu vydržím. Ta doba trvala celých 30 let.

Během tohoto času docházelo k mnoha změnám. Režim v tomto domově byl trochu jiný než ve Zborovicích. Když jsem zde nastoupila, bylo v ústavu 30 obyvatel, samé ženy. Domov vedla sestra představená, ale jen krátkou dobu a pak byl zařazen pod správu Charity v Praze. Nový vedoucí byl věřící člověk, ale bohužel brzy náhle zemřel na mozkovou příhodu. Z politických důvodů

byl domov na Riegrově nám. i ostatní domovy okresu Kroměříž převedeny pod okresní zprávu. O přijetí do Domova důchodců byl velký zájem, protože byl v centru města a v blízkosti kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Nový vedoucí byl zároveň i ředitelem Okresní správy domovů důchodců. Byl to podnikavý člověk a staral se o dobrý chod všech jemu svěřených zařízení, o jejich celkové vybavení a zmodernizování. V sousedství našeho domova byly nevyužité objekty, které po rekonstrukcích byly připojeny k hlavnímu domu a propojeny chodbami, takže vytvářely komplex. Tak se zvýšila i kapacita obyvatel, přesahovala sto. V péči o obyvatele se kladl velký důraz na ranní rozvíčku a na tzv. pracovní terapii, kterou jsme vedly my, řádové sestry. Babičky vyšívaly, háčkovaly, pletly a šily se různé plátěné hračky, co která uměla. Také jsme nacvičovaly a předváděly s obyvateli malé divadelní scény a v létě se jezdilo na jednodenní nebo i dvoudenní zájezdy.

Protože jsme cítily potřebu odborného vzdělání, pokoušely jsme se opakovaně o přijetí na zdravotní školu, ale jako řeholnice jsme nebyly přijaty. Po intervenci pana správce u ředitelky zdravotní školy, bylo nás osm řádových sester přijato. Studium bylo náročné a nechtěly jsme, aby utrpěla naše služba obyvatelům. S pomocí Boží, s pomocí spolusester i obyvatel jsme šťastně ukončily školu. Babičky měly zvláštní pochopení, vždy slibovaly modlitbu a s úsměvem říkaly: „Musíme se za vás modlit, abyste nám neudělaly ostudu.“ Z našeho maturitního vysvědčení měli největší radost obyvatelé a pan správce domova.

O duchovní život našich obyvatel se starali kněží z farnosti Panny Marie. Podle přání docházeli do domova a udělovali nemocným svátosti. Schopnější obyvatelé chodili na mši sv. v 8 hod do kostela, který je naproti domova. Večer se obyvatelé scházeli k modlitbě růžence a rádi naslouchali četbě, kterou jim předčítala jedna obyvatelka, bývala učitelka.

Někdy zdravotní stav našich obyvatel vyžadoval léčení v nemocnici. Obyčejně byli překládáni do léčebny na Malém Valu, která byla tehdy součástí OÚNZ – městské nemocnice, ale dříve to byl náš klášter, provinční dům s nemocnicí Milosrdných sester sv. Vincence. Chodily jsme své pacienty navštěvovat.

Při těchto návštěvách jsem si s jistou lítostí uvědomovala všechny změny v domě, viděla jsme zanedbanost a zvláště smutný byl pohled na kapli, kde bylo skladiště civilní obrany. I zahrada byla hodně zpustlá. Sestra Irena mne však těšila, řekla mi: „Neplač, my postupně odejdeme, ale vy mladší budete moci jednou svědčit o tom, co se dělo“. A měla pravdu.

S postupem času se nám dostalo i pěkného uznání. V roce 1976 byl uspořádán tematický zájezd do domovů pro seniory ve Finsku. Sestra Celina a já jsme byly za odměnu po dvacetileté službě také pozvány na tento zájezd. Celkem nás bylo 29 osob, zaměstnanců domovů z okresu Kroměříž. Ve Finsku jsme navštívili tři domovy důchodců, a byli jsme velmi mile přijati a vstřícně provedeni jejich zařízeními. Z tohoto zájezdu jsme měli mnoho pěkných zážitků. V Helsinkách jsme mohli navštívit i sídlo parlamentu a zaujal nás unikátní kostel vybudovaný ve skále. Na zpáteční cestě jsme měli možnost jednodenní návštěvy petrohradské galerie Ermitáže.

Osmá životní kapitola: Bílá Voda podruhé

Služba v Domově na Riegrově nám. trvala až do r. 1986. V tomto roce 30. července jsem se opět stěhovala do Bílé Vody. Těšila jsem se tam. Představovala jsem si, že budu chodit do polí, pomáhat v prádelně, v kuchyni..., tak jsem si to slibovala. Ale po 14 dnech mi byla přistřižená křídla. Bylo třeba nastoupit na místo účetní a vedoucí zásobování pro celý centralizační klášter sester.

Bylo to pro mě dost těžké. Naučila jsem se vést účetnictví. Náš civilní správce byl se mnou spokojen. Teprve později jsem poznala, že mě takto Pán Bůh připravoval pro příští úkoly.

„... věřím ve společenství svatých“

Zde bych ráda vzpomněla jeden můj zážitek. V r. 1988 hodně přšelo a byla ohrožena úroda brambor. Hodně jich hnilo. Měli jsme prázdný sklep. Náš pomocník Karel denně chodil za mnou, klepal na okno kanceláře a hlásil: „Máme prázdný sklep a vy se nestaráte!“ Ale já se naopak velmi starala a telefonovala, kam se dalo. Odpověď však byla všude stejná: „Nemůžeme do polí, až trochu vyschnou.“ Opravdu jsem si nevěděla rady. Zašla jsem tedy na hřbitov a obcházela jsme hroby sester, které pracovaly v kuchyni a prosila je o pomoc. „Sestřičky, jestli jste v nebi, postarejte se, prosím, abychom dostali brambory.“ Na druhý den ráno, když jsem přišla do kanceláře, zvonil telefon a hlas oznamoval: „Připravte se, vezeme vám 450 centů brambor.“ Přesně tolik, kolik jsem měla objednáno! S vděčností jsem řkala: „Sestřičky, teď už vím, že jste v nebi.“ Děkovala jsem Pánu Bohu za zásobu na zimu, brambory byly suché a nehnily.

Devátá životní kapitola - svoboda

13. listopadu 1989 jsme se mohly účastnit svatořečení Anežky Přemyslovny v Římě. Z Bílé Vody se nás vypravilo přes 100 sester z kongregací, které jsme tam tehdy ještě žily. Bylo to něco jako vysvobození Izraelitů po čtyřicetiletém putování pouští. Cítily jsme, že doba nesvobody v naší zemi brzy skončí.

Na zpáteční cestě z Říma jsme po dlouhých letech měly opět možnost setkat se ve Vídni s našimi spolusestrami z rakouské provincie. Byla to pro nás oboustranná radost.

Po návratu z pouti do České republiky 17. listopadu 1989 začala změna politických poměrů. Tuto cestu ke svobodě jsme přičítaly přímluvě sv. Anežky České.

V roce 1990 se už svobodně dýchalo. Probouzely se mnohé křesťanské aktivity a řádové sestry byly z Bílé Vody volány na svá dřívější působiště. I město Kroměříž se ozvalo.

Přijel nás navštívit tehdy nově jmenovaný ředitel školského odboru s prosbou o sestry pro křesťanskou mateřskou školu, která se měla v Kroměříži zakládat. Protože jsem byla učitelkou mateřské školy, pozvání se směřovalo na mne. Neměla jsem však moc chuti, bylo mi už skoro 60 roků, a také jsem k práci ve školce neměla žádné materiály. Všechny jsem totiž rozdala, když jsme musely opustit školy a nebyla naděje, že se ještě k dětem někdy vrátíme. Ale nyní se situace změnila.

Pozvání jsem přijala a v srpnu jsem se ještě s jednou sestrou přestěhovala do Kroměříže.

Prvního září nám začal školní rok. Jedna třída křesťanské školky byla tehdy umístěna v budově městské mateřské školy. Po uplynutí jednoho roku se mohla křesťanská mateřská škola, která už měla 2 oddělení, osamostatnit a přestěhovat se na Malý Val

Sv. Anežka Česká

do privátního domu v blízkosti našeho kláštera. Zde se mohla krásně rozvíjet také díky zkušené paní ředitelce. Naše sestřičky ve školce nadále působily. Já jsem tam pracovala jenom jeden rok.

... a vy, bratři, se nenechte od konání dobrých skutků odradit únavou...

(Soluňanům 3, 13)

V roce 1990 nám byl také v restituci vrácen celý objekt provinčního domu a s tím bylo spojeno mnoho úkolů. Bylo nutné provést aspoň první úpravy v domě, abychom mohly obývat jedno poschodí, protože rok jsme bydlely ve farní budově. A pak zde byl velký úkol - obnova zdevastované kaple. Její nové posvěcení jsme slavili 5. 10. 1991.

V roce 1993 byla také správa nemocnice předána kongregaci sester sv. Vincence. Odpovědně se mohlo přistoupit k rozsáhlejším úpravám.

Foto z web stránek www.vincentky.cz

Sešlo se vícero důvodů proto, aby se nemocnice rozšířila přístavbou. V době totality byla totiž zabráná pro účel nemocnice i budova kláštera. V nemocnici tak vznikly další oddělení - bylo jich celkem pět. Nyní po předání kláštera sestrám se kapacita zase snižovala a zde byl jeden z důvodů přístavby nového pavilonu. Se stavbou se začalo v r. 1994. Bylo to náročné období. Financování přístavby bylo z našich prostředků, z úspor sester, a také nám pomáhaly spolusestry z rakouské provincie. Stavba byla s pomocí Boží ukončena v roce 1997 a v prosinci téhož roku slavnostně požehnána otcem arcibiskupem Janem Graubnerem.

Pacienti ze staré části nemocnice byli přestěhováni do nové přístavby a po určité době se opravila i tato stará část. V současné době je kapacita 105 pacientů. V nemocnici pracuje převážně civilní personál. Díky dobrému vedení a obětavé službě sester a ostatních zaměstnanců je zajišťován dobrý chod nemocnice. Duchovní službu zajišťují kněží z farnosti sv. Mořice a nemocniční kaplan, trvalý jáhen, který navštěvuje nemocné, rozmlouvá s nimi, připravuje je na přijetí svátostí smíření, podává Eucharistii, uděluje požehnání.

Můj návrat do Kroměříže mi dal prožít mnoho krásných skutečností. Nyní zde začínám prožívat finále své životní pouti. Děkuji Pánu Bohu za všechno jeho vedení a pomoc v celém mém řeholním životě. Cítila jsem vždy jeho přítomnost a pomocnou ruku.

Sestra M. Dobromila Šťastná
Kroměříž 8. února 2013

Jak jsme se rehabilitovali v Rýmařově

ZO SZPO Vacenovice zajistila pro 44 účastníků týdenní rehabilitační pobyt v Rýmařově od 16. do 26. června 2013. Přivítali nás velice srdečně v rodinném **hotelu Slunce**, kde kromě ubytování, dobré stravy, nabídli ke každodennímu užívání i své aquacentrum. Hojně jsme je využívali v odpoledních a večerních hodinách, hned v mokré sauně, do vířivky, třeba suchá sauna a sedací bazén s proudy nebo do bazénu s protiproudem a celkem teplou vodou. Také pro nás zajistili masáže v tomto zařízení. Bydleli jsme

v čistém prostředí původního hotelu, ale i v novém zařízení nad aquacentrem. Další výhodou byla prodejna Penny, jen pár schodů nahoru nad hotelem. Pěkné byly procházky městem Rýmařovem a jeho parkem, ve kterém je hodně cvičebních prvků jak pro seniory, tak i pro děti, rybníček s možností chytání ryb a hlavně čistá a pěkná příroda. Také jsme navštívili **kapli v Lipkách** při mši sv.. Skvostná barokní kaple, označovaná také jako perla severomoravského baroka, je nejhodnotnější historickou památkou Rýmařova, která svým významem přesahuje regionální úroveň. Celý prostor zaujme především freskami, které vytvořil olomoucký malíř

Vnitřek kaple v Lipkách Rýmařov

Kostel Panny Marie ve Šternberku

Galerie děda Praděda Jiříkov

Ferdinand Naboth se svým učněm Janem Kryštofem Handkem. Kaple byla v minulosti v dobách válek, morů a živelných pohrom vždy cílem prosebných procesí z celého kraje a my také měli za co prosit. V Rýmařově někteří chodili na zmrzlinu do stánku, do cukrárny, jiní zase nakupovat do podniku „Hedva“. Převzala ji v restituci rodina a pokračují v díle. Mají zde menší prodejnu, ale s velkou nabídkou výrobků jak z hedvábí, tak i jiného textilu. Velice zajímavě nás provedli muzeem podniku, kde předvedli zakázkovou výrobu, prodejnu se „šuplíčkama“ (třeba na vázanky ze začátku 20. století) i ukázky vzorů látek brokátových, hedvábných. Obsadili jsme celý hotel Slunce, jen jedna část restaurace zůstala pro ostatní hosty. Takže jsme toho využívali a po 3 večery zůstali a povídali, přezpívali kdejakou písničku a užívali si pěkného společenství.

Samostatnou kapitolu tvoří vždy naše výlety po okolí, zvláště když s námi zůstává autobus s naším dvorním řidičem Staňkem Novákem z Rohatce. Hned v neděli po obědě jsme jeli na pouť do **Mariahilf ve Zlatých Horách** a zúčastnili se zde i mše sv. Poutní kostel v hlubokých lesích u Zlatých Hor je tradičním poutním místem. Kostel byl vybudován na začátku minulého století k poctě Panny Marie. Za totalitního režimu byl srovnán se zemí a v roce 1995 byl díky modlitbám, činům a darům věřících – od nás i ze zahraničí – znovu vybudován a probuzen k životu.

V pondělí po snídani jsme vyjeli na **Ovčárnu pod Pradědem**, zde pobýli asi 2 hodiny. Někteří si vyšlápli na dobré kafičko s koláčem na **chatu „Barborku“**, kdo nemohl na nohy, počkal v hospodách a cukrárnách u parkoviště. Byl pěkný jarní den, sluníčko nás hrálo a byl nádherný výhled jak na **Praděd**, tak na **Petrovy kameny**. Zpátky k **sedlu „Hvězda“** jsme se svezli naším autobusem a další zastávkou byla **Karlova Studánka**. Tu jsme prošli od dolního parkoviště až k hotelu Slezský dům, se zastávkami v **kapli sv. Huberta**, procházkou rozkvetlým parkem. Dnešní jádro městské památkové zóny tvoří dřevěné lázeňské domy v klasicistním empírovém stylu vybudované v letech 1803 až 1893. Typická je pro ně právě architektura, jenž dodává celé Karlově Studánce jedinečný kolorit. Všechny zdejší prameny mají vysoký podíl oxidu uhličitýho díky rašeliništím. Léčivé prameny jsme opatrně ochutnali a nabrali do „petek“ v Pitném pavilonu, kde je pramen Vilémův. Ale nejvíce jsme obdivovali rozkvetlé keře, stromy, záhony, fotili se pod nimi, i u „Jelena“. Unaveni, ale spokojeni jsme se vrátili k pozdějšímu obědu a odpoledne zase hupky do bazénu či na procházku.

Další dny jsme poctili návštěvou **„Pradědovu galerii u Halouzků“** v Jiříkově. Galerie je **unikátní projekt** profesionálního řezbáře Jiřího Halouzka, který na ploše 8 ha vystavuje **více než 450 vyřezávaných plastik zvířat a betlém v životní velikosti**, jež byl oceněn titulem *Největší betlém na světě*. Osm soch je dokonce

zapsáno v České knize rekordů. V zahradách galerie jsou kromě soch také **atrakce pro děti** (houpačky, prolézačky, kolotoče) a farmový **chov daňků**, které mohou návštěvníci sledovat z pozorovatelný. Obdivovali jsme tu nádheru, potočili se na kolotoči, někteří pivo, jiní kávu a pokračujeme na výletě k **hradu Sovinec** v okrese Bruntál na skalnatém výběžku v horském údolí Nízkého Jeseníku. Prošli jsme prohlídkovou trasou od 1. až 5. nádvoří, dále na tzv. Horní hrad (nejstarší část hradu) s vyhlídkovou věží. V jednotlivých objektech (hradní paláce, purkrabství, brána, konírny) jsme shlédli expozice a výstavy. Hrad byl založen v roce 1332 pány ze Sovince, pak se vystřídali různí majitelé. Po bělohorské porážce získal roku 1623 hrad Řád německých rytířů. Rozsáhlá opevnění byla vybudována v období třicetileté války, přesto byl hrad švédským vojskem dobyt a stal se jejich pevností. Pak zde byl řádový seminář, lesnická škola. Za druhé světové války byl hrad vězením a základnou jednotky SS, v roce 1945 vyhořel. V současnosti je hrad postupně rekonstruován. My jsme samozřejmě vylezli až do věže, kde je pěkný výhled do údolí.

Ve čtvrtek jsme se vydali do Bruntálu, ve dvou skupinách jsme prošli velice zachovalý bruntálský zámek, vystavili se v parku hřejivým paprskům sluníčka a kde jinde bychom zakončili než v obchodech okresního města. Vždyť jedeme zítra domů, tak vnučatům musíme něco přivést. Někteří natrefili na levné tašky, takže nás asi tak 10 můžete v létě potkat se stejnou malovanou plátěnou kabelou. A to další litovali, že ji neviděli a nekoupili.

Poslední den se po snídani rozloučíme s domácími, naložíme bágly do autobusu a jedeme. Máme ve Šternberku objednan

Hotel Slunce Rýmařov

oběd, tak dopoledne vyplníme poznáváním tohoto pěkného severomoravského městečka. Nejdříve zastavujeme v kostele Zvěstování Panny Marie, který postavil Řád řeholních kanovníků sv. Augustina ve 14. století. Jednalo se o gotický dvoulodní kostel, k němuž na jižní straně přiléhala **kvadratura**. V letech 1736-1740 bylo přistavěno **zahradní křídlo nového konventu**, v němž se nacházel monumentální letní refektář pro 25 kanovníků vyzdobený olomouckým malířem Janem Kryštofem Handkem.

A Sebastiniho **nástropní freskové výzdoby jsou** místem silného kultu Panny Marie Pomocnice – ochránkyně obyvatel města před válkou a morem. **Hlavní oltářní obraz** kaple je barokní kopie obrazu *pasovské Madony s dítětem* od Lucase Cranacha st., pochází ze staršího konventního kostela a je dílem malíře Jana Kryštofa Handkeho, kterého jsme již poznali v kapli V lipkách Rýmařov.

Zde se nás ujímá P. Pechal, zedník, údržbář, prodavač vstupenek, průvodce, muzikant i zpěvák v jedné osobě. Úžasný a skromný člověk, který se stará o klášter i kostel, jeho rekonstrukci, kulturní akce (např. loutkový sál). Už v prostorách kláštera nás v jedné z místností vítá jeho zpěv krásným basem i s doprovodem klavíru a co víc, v kostele umí rozeznít varhany a jeho hlas naplňuje celý prostor kostela. Dole v lavicích si ještě zazpíváme mariánskou píseň a dojati se loučíme s tímto prostorem i jeho duchovním i fyzickým správcem. Pak se vypravíme do Muzea času. Prohlídková trasa Expozice času v sobě zahrnuje 10 místností. Charakter Expozice času má široký záběr od vesmírného času k atomovým

hodinám a nejmodernějším metodám měření času. Návštěvníkům tato ojedinělá expozice osvětlí mj. proces vzniku vesmíru a času, představí rozdílnost kalendářů a času v různých kulturách různých dob a popíše vývoj nejstarších hodin a principy měření času. Prohlédli jsme také mechanické hodiny, elektrické a elektronické hodiny a zvláštní hodiny. Protože čas je tématem, které kromě vědy a techniky ovlivňuje také kulturní a společenské hodnoty, je pozornost věnována i výtvarnému umění a hudbě. Návštěvník se také dozví, jak se čas podepisuje na medicíně, módě a celé společnosti. Expozice je doplněna o vybrané citáty, které přibližují názor na čas z pohledu významných osobností; úryvky z poezie posouvají zdánlivě technické téma do světa imaginace. Celá koncepce se vyznačuje odklonem od tradicionalistického muzejního pojetí k volné práci s prostorem, k důrazu na výtvarné řešení, scénografické prvky a volný přístup k vybraným objektům z oblasti názorných výchovných pomůcek, které jsme si samozřejmě vyzkoušeli. Trefíte se na hvězdné obloze do správného místa, kde leží Měsíc, Uran, Neptun atd?... Dotekem na mapě oblohy na obrazovce to můžete vyzkoušet a zasmát se své nevědomosti, tak jako my.

To nám vyhládko, tak jdeme na oběd, po něm ještě káfé či pivo a ujíždíme k domovu. Moc se nám tam líbilo a už nyní plánujeme další pobyt tentokrát v Bystrém u Poličky. Zase se podíváme po pamětihodnostech a přírodě Vysočiny. Už se zase máme na co těšit!

Marie Měchurová

Nezapomenutelné zážitky z poutě v r. 1978

V roce 1978 jsme jeli na pouť do Čenstochové v Polsku. Nesměla to být pouť, ale zájezd... Jeli jsme přes Slovensko – Těrchová a na celnici s Polskem byla velká kolona osobních automobilů a tak šofér se šel zeptat, jestli máme čekat na odbavení a dostal rozkaz, že máme předjet k celnici. To bylo 10 hodin večer a 5 hodin nás tam prohlíželi. Asi na nás tam „čekali“. Hledali u nás peníze, ale my jsme moc neměli. Já jsem si vzala celé vyúčtování výplaty 474,- Kčs (záloha byla 500,- Kčs) a měla jsem pár korun vyměněných. Měli jsme společné cestovní povolení a náš průvodce řekl, že si musíme nechat zapsat peníze, které máme u sebe. Protože jsme nevěděli, jak to je, tak jsme si nechali zapsat jenom něco a to byla chyba!

Napřed byl dlouhý proces v autobuse a potom jsme museli všichni vystoupit se zavazadly na celnici. Tam byl velký dlouhý pult a tam všechno každému vysypali a prohmatávali. Kdejaké bombardáky, rubáče, punčochy, pasty na zuby vytlačili, balík vloček vysypali a pro-

hmatávali, uši na taškách rozparovali, kdejaký záhyb na oblečení prohmatali, no bylo to hrozně ponižující a všichni se styděli. Potom brali do kabiněk muže zvlášť a ženy zvlášť a do naha je tam svlékali. Jedna stařenka měla bérčové vředy a ta musela celé nohy odmotat. Z ženské kabinky vždycky vyšla žena s mokřýma rukama a mávala s nimi, aby jí oschly a čekala na další „obět“. Já jsem říkala ženským, že je to aj s protirakovinovou prohlídkou, ale brzy mě humor přešel. Celou dobu jsem se modlila ke sv. Josefovi, aby mě té hanby ušetřil. Další celníci řádili v autobuse. Muži, co

měli klobouky, měli vytrhané podšívky a potahy byly strhané ze sedadel. Potom přišli zpátky a řekli, že kdo měl schované peníze v autobuse, ať tam ostane a ostatní ať jdou zpátky, takže jsem byla „vyslyšena“ a minulo mě to „trauma“ a ještě asi tři ženy. Jedna žena měla za košilí 500,- Kčs, tak musela jít do Hodonína k soudu ještě s jedním mužem, ten měl také něco peněz.

Konečně po 5 hodinách jsme nastoupili do autobusu a že pojedem, ale náraz tam přišel celník a že v příkopu bylo 200,- Kčs a kdo to tam hodil, ať se přihlásí, ale žádný se k tomu neměl. Po delší debatě to vzal pořadatel na sebe, jinak bysme neodjeli. Všem nám bylo, jak kdybychom dostali „trestu smrti doživotí“.

Potom už jsme neměli žádné potíže ani při zpáteční cestě. Byli jsme na bytě v Bělém Potoku u soukromníka a bylo to tam dobré a od tam jsme jezdili na pouť do Čenstochové, do Osvětimi, no tam to bylo hrozné, takové tam byly prostory jak stodole a v každé bylo něco jiného. V první halda brýlí, v další protézy nohou a rukou, berle, kufrý a na tom jednom kufru bylo napsané „Polák Čechy“, tak jsme si mysleli, jestli to nebylo Poláků z Vacenovic,

protože ti tam byli a za hodinu už zahynuli v plynové komoře. Jejich syn Valtr se po válce vrátil. Pořád ho vidím, jak šel od Milotic vychrtlý na kost a hlavu vyholený. No ale ještě tam byly haldy botiček, hromady dětských oblečení, no všichni jsme měli slzy v očích a mráz nám běhal po zádech, když jsme procházeli plynovým komorami a spalovnami.

Také jsme byli v cele sv. Maxmiliána Kolbeho a v solných dolech a tam se nám to moc líbilo.

Jednou jsme se vraceli navečer k naší ubytovně a byla velká bouřka. U silnice stál dřevěný kostelík a šofér zastavil, že bude doplňovat pohonné hmoty a my abychom se šli zatím podívat na ten kostelík. Vešli jsme dovnitř a akorát kostelník zazvonil a šel s knězem k oltáři, (byli tam jenom sami dva), tak my jsme hned začali zpívat a všechno odpovídat, no bylo to jako zázrak. Mše sv. skončila, ale už pro nás šofér přišel, takže jsme nemohli mluvit s tím knězem, což nás i jeho mrzelo. To bylo ale tak krásné a dojemné, že na to do smrti nezapomenem.

A.G. a ostatní účastníci poutě

Vzpomínka na Vánoce

Máme za sebou druhou adventní neděli a za chvíli tu budou Vánoce. Také já jsem podlehla vánoční náladě a začala vzpomínat na vánoční svátky mého dětství. Bylo to po válce, koncem čtyřicátých a začátkem padesátých let. Tehdejší a dnešní Vánoce se značně lišily. Všichni jsme měli stromečky, ale ozdoby jsme si dělali sami. V obchodě u Hlaváčů na dolním konci jsme kupovali velké archy lesklého barevného papíru, stříhali a vyráběli řetězy na domácí i školní stromky. Také měli archy např. s andělíčky a hvězdičkami, které se mně velice líbily a pořád je mám před očima. Doma na stromku jsme mívali linecké cukroví, jaké se peče pořád, ale už se nevěší na stromky. A ještě pozlacené ořechy a panenské jablíčka. Později „salónky“, do kterých jsme balili kostky cukru. V obchodě tehdy moc bonbonů nebylo nebo možná peněz na ně, to už nevím. Také se začaly prodávat čokoládové kolekce. Nám také stařenka jednu donesla a my jsme ji se sestrou hned na Štědrý večer do rána snědly. Protože jinak jsme čokoládu neviděly.

Na Štědrý večer jsme měli k večeři oplatky s medem, zasmaženou polévku, koláčky pečené v pekárně u pana Josefa Pipy a vařené sušené ovoce. Někde už mívali i ryby. Dárky se většinou nedávaly. Ale nadílku jsme přece mívali. Jako se dnes děti těší na Ježíška, my jsme se těšili na sv. Mikuláše. Dlouho jsem věřila, že se sv. Mikuláš spouští z nebe u sv. Jána na zlaté mašli. Večer jsme si daly za okno talířek a ráno tam nadílka byla. To jsme se sestrou dělaly, než jsme se vdaly. Také stařenky a kmotřenky nosily mikuláše. To ostatně dělají dodnes.

Ale na co jsme se na Štědrý den nejvíce těšili, že po večeři zatroubil pastýř a venku už čekali kamarádky a kamarádi a chodili jsme koledovat. Po dědině jsme zpívali koledy a také bývali obdarováni. Tenkrát děti trávily volný čas venku. Ať v zimě nebo v létě. Ale vánoční svátky, to byla především návštěva kostela. Po celý advent brzo ráno všichni chodili na roráty. Od té doby mám svoje zamilované adventní písničky, které si zpívám dodnes. Těšili jsme se na Betlém, Ježíška i černouška, velké osvětlené stromy a krásné zpěvy na kůru a na koledy. Na to se těším stále.

Pro nás děvčata bylo také velice důležité oblečení. Všechny jsme chodily od malička v kroji. A tak vím, že na Boží hod jsme chodily v „pávkách“, na Štěpána v „plyškách“, kacabajkách a „štrápčákových“, ale to až později. To jen přibližně. Ale to by se vzpomínalo dlouho. Myslím si, že tehdejší Vánoce měly pro děti velké kouzlo i bez drahých dárek a televize. Bylo to prostě naše bezstarostné mládí.

Marie Rybová

Slámové víno – dnes a před 50 lety

Jak naši vinaři dobře ví, toto víno bylo definováno v roce 2004 právním předpisem – (zákonem č. 321/ 2004 Sb., § 19, písm. g) jako jakostní víno s přívlastkem. *Slámové víno je dovoleno vyrábět pouze z vinných hroznů, které byly před zpracováním skladovány na slámě či rákosu nebo zavěšeny ve větratelném prostoru po dobu nejméně 3 měsíců a získaný mošt vykazoval cukernatost nejméně 27 stupňů normalizovaného moštoměru. Vykazuje-li však mošt již po 2 měsících cukernatost nejméně 32 stupňů normalizovaného moštoměru, může se provést lisování.*

Toto je předpis a praxe dnešních dnů od jeho zavedení v roce 2004. Jak s tím ale souvisí nadpis? Byla tehdy vinařská praxe u nás taková, že dávala možnosti výroby vína takových kvalit, že jsme nemuseli čekat až na soulad s praxí EU 50 let?

Každý vinař i konzument vína si jistě odpoví, že je to vyloučeno.

Přesto se v šedesátých letech minulého století stal případ, kdy v jedné obci okresu Kyjov pokusil jeden „vinař“ o výrobu „slámového vína“! Bylo to v období, kdy o víno byl značný zájem, což vyvolávalo u některých podnikavců, popravdě však nezodpovědných vinařů, snahy o různá vylepšování kvality vyráběného vína. Jak se to vlastně vše seběhlo?

Žili vedle sebe sousedi – vinaři v míru a pohodě do doby, než se z nějakých důvodů silně nepohodli. Jeden z nich znal „výrobní tajemství“ svého druhého souseda, který vylepšoval příliš světlou barvu svého vína tím, že toto „maceroval“ ještě v pšeničné slámě. Dotyčný soused tím získal jakousi vyšší barvu a lepší možnosti prodeje takto „vylepšeného“ vína. První soused ve své pomstychtivosti neváhal o tom informovat písemně tehdejší Státní prokuraturu v Hodoníně. Příslušný prokurátor na toto podání reagoval poněkud odlišným a hlavně velmi zkráceným způsobem. Vyžádal si odborníka na kvalitu vína a příslušníka VB a navštívil dotyčného

vinaře. Po seznámení s obsahem sudů a příslušné „degustaci“ jejich obsahu dal na výběr vinaři dvě možnosti:

- 1) provedeme příslušný zápis, víno zabavíme jako doličný předmět pro další soudní jednání s důsledky pro podezření z falšování potravin
- 2) najděte si kladívko, uvolněte spodní otvor u sudů a obsah vypustte. My si zatím venku zakouříme, počkáme až to bude hotovo a odjedeme.

Jak myslíte, že se dotýčný vinař rozhodl? Ano, hádáte správně. S velkým bédováním použil k vyřešení této nepříjemné situace to kladívko.

Zloději ve vinohradu

Vinohrady bývaly vždy předmětem zvýšené péče a zájmu nejen jejich hospodářů, ale také v druhém případě jiných, kteří ve vinohradu během roku nepracovali. Ovšem sklízet se samozřejmě, ne však na svém, čile snažili... Vinaři si bránili v minulých stoletích, zejména v 15. – 18. stol. výsledky své celoroční práce tím, že v ustanoveních horenských práv patřily mezi nejpřísnější postihy tresty za krádež hroznů.

Např. k trestu smrti měl být odsouzen nejen zloděj, který byl při krádeži plodů révy vinné chycen, ale i ten, kdo byl přistižen ve vinohradě na cestě nebo na mezi, třebaže nic nevzal, ale měl úmysl krást. (Brněnské právo viničné)

Doba se změnila k lepšímu, zloději se přestali k trestu smrti odsuzovat, přesto krádeže hroznů byly po další století trestány jak horenskými soudy, ale také morálně samotnými vinaři.

Vzpomínám si na vyprávění svého dědečka na případ z let 1890, kdy žili sousedé, dva vinaři, vlastníci sousední vinohrady. První patřil k nejlepšímu hospodářům, což se však nedalo říci o druhém. Před vinobráním se toto také výrazně projevilo na úrodě hroznů. Zatím co první s potěšením prohlížel krásné hrozny „jako zvony“, druhý si jen zlostí odplivoval. Pln závisť vůči svému sousedovi vymyslel si zvláštní plán. Před vinobráním, za tmavé noci, se vypravoval několikrát na brázdou souseda a pomocí nože a nití si „přemístňoval“ hrozny z řádku souseda na své „hlavy“, t.j. sousední vinné keře. Přestože to dělal obezřetně, dopustil se nevědomky několikrát chyby, když zavěsil hrozen bílého na „hlavu“ červeného. Závěr případu nedal na sebe dlouho čekat - jen do vinobraní. Sběrači prvního vinaře se obdivovali, jak je možné, že na jedné hlavě se vedle sebe vyskytují hrozny tak rozdílných odrůd, barevně odlišných. Snad je možno ještě připomenout, že v tehdejší době ještě nic nevěděli o Mičurinovi. Záhada však byla brzy vysvětlena tím nejjednodušším způsobem, a to důkladnější prohlídkou sousedovy „úrody“. Provinilce pak nečekal jen příslušný trest, ale také dlouholeté posměšky a opovržení ostatních vinařů.

Jiný případ se odehrál po 112 letech, již v tomto století, ve vinici nedaleko malebného slováckého města obklopeného rozlehlými vinicemi drobných vinařů. Nastal čas vinobraní, vinice se zaplňovaly vinaři, jejich přizvanými pomocníky s rodinnou drobotinou. Nejvíce sběračů bylo odpoledne, kdy tito vinaři měli nejvíce těchto dobrovolníků k dispozici. Jeden z vinařů si všiml, že jeho soused má neobvykle zdatné sběrače, kteří se po příjezdu autem mimořádně činí a práce jim opravdu ubývá. Trochu mu i záviděl, jaké dobré pracovníky získal. Přesto mu to nedalo, aby mobilem nepoškádlil svého souseda zavoláním, jaké kvalitní pracovníky pošle na vinobraní a sám s nimi ani nejde. Ten při nutné práci doma se vyděsil při tomto telefonu, nechal si popsat tyto „sběrače“ a vypravil se urychleně do vinice, tentokrát již s městskou policií. Nastalo druhé jednání. Policisté provedli na místě činu nutné úkony, zajistili hrozny jako doličné předměty. Při tom došlo k drobnému nedorozumění, poněvadž „sběrači“ odkládali pěkné hrozny do svých tašek. Když strážníci i tyto hrozny určili k ocenění celkové škody a tedy i k odvozu, „sběrači“ si je nárokovali ponechat se slovy: „Tyhle jsou pro naše děcka“. Nebylo jim však samozřejmě

vyhověno a navíc vyslechli poučné prohlášení: „Už jste jim dali dost svým dnešním příkladem!“ Hrozny byly odvezeny na policejní oddělení, zjištěna jejich hmotnost a cena dle odrůdy. Postižení „sběrači“ však neuznali určení odrůdy a vyžadovali si příslušného znalce. Po delší časové prodlevě s jeho opatřením a určením odrůdy mohl být napsán příslušný zápis. Konečná hodnota hroznů však docílila méně než 5.000,- Kč a tím byl případ předán pouze k přestupkovému řízení.

Musím říci závěrem o námitce vinaře k celému objasnění škody, že hrozny byly určeny k vyzrání do kvality pozdního sběru. To ovšem nebylo při řešení případu vzato v úvahu. A tak vidíme z uvedených příběhů, že to vinaři nemávají s pěstováním révy jednoduché. Nyní se můžeme zamyslet nad otázkou: kdo tedy byl více potrestán: poškozený vinař nebo skupina zlodějů?

Ing. Ingr Blažej (z Vacenovic)

Válka v roce 1866 a její ozvěny ve Vacenovicích

Jako mnozí starší občané si pamatujeme vyprávění našich dědečků o této válce. Tito sami nemohli tuto válku pamatovat, ale vyprávění jejich otců, kteří již tuto válku prožili, byla velmi emotivní, že si tyto válečné hrůzy pamatovali a dále je svým posluchačům předávali. Dnes nám však zbývají jen písemné prameny o příčinách, okolnostech a důsledcích této války. Pokusme se tedy po 147 letech připomenout, co se tehdy odehrálo nejen u Hradce Králové, ale také u nás ve Vacenovicích.

Rakousko, které bylo tenkrát nuceno vést válku na dvou frontách, vytvořilo dvě armády. Proti Prusku postavilo tzv. Severní armádu pod velením polního zbrojmistra Ludwiga von Benedeka (1804–1881), v Itálii pak Jižní armádu arcivévody polního maršála Albrechta (1817–1895). O tom, zda bylo v dané situaci vhodné svěřit funkci velitele Severní armády Benedekovi, byla napsána řada pojednání, uvedme zde pouze to, že Benedek byl osobně velmi čestný a statečný voják, vynikající sborový velitel, který se vyznamenal např. v roce 1859 v bitvě u Solferina. Neměl však zkušenost (ani dostatečnou odbornost) potřebnou pro velení kolosu, jakým byla armáda o síle více než 250 000 mužů. Nad to do jeho pravomocí neustále a nevhodně zasahoval císař a dvorská generalita.

Severní armáda se shromáždila v polovině června 1866 v prostoru Olomouce. Od olomoucké pevnosti potom armáda vyrazila do východních Čech ve třech pochodových proudech. Tyto proudy však neznamenal, že armáda bude operovat ve třech taktických celcích. Naopak Prusové vtrhli do Čech třemi víceméně samostatnými armádami, jejichž cílem bylo přesně v duchu zásad náčelníka pruského generálního štábu Helmuta von Moltke „odděleně pochodovat, společně udeřit“.

Pokud jde o výzbroj obou hlavních soupeřů, není úplně pravda, že o vítězství Pruska ve válce rozhodla pouze moderní výzbroj pěchoty, především nová puška jehlovka. Perkusní předovky rakouské pěchoty systému Lorenz měly například větší dostřel, přesnost i spolehlivost. Pokud Rakušané místo bodákového útoku použili střeleckou taktiku, měly „lorencky“ nad jehlovkami, kterým se také často lámaly právě jehly v závěrovém mechanismu, navrch. Z dalších druhů vojsk jak rakouské jezdeckto (považované už tradičně za jedno z nejlepších v Evropě), tak zejména dělostřelectvo, vybavené na svou dobu moderními čtyř a osmi liberními předovkami s rýhovanou hlavní, překonávaly své pruské protějšky takřka ve všech směrech. Hlavním rakouským nedostatkem byla naopak neschopnost konzervativních velitelů přizpůsobit novým zbraním dosud používanou zastaralou bitevní taktiku. Klasický bodákový útok sevřených praporek mas rakouské pěchoty s důstojníky na koních v čele se v nemilosrdné a rychlé palbě pruských

fyzilírů využívajících všechny výhody terénu (včetně palby v leže) nutně musel za velkých ztrát zhroutit...

3. července 1866 v 7 hodin ráno tedy nedaleko Hradce Králové propukla krvavá bitva, v níž se střetlo více než 400 000 mužů. Zpočátku se zdálo, že rakouská postavení ve zvlněném terénu za říčkou Bystřicí s mohutnou podporou vynikajícího dělostřelectva, pro které vybudovali ženisté plukovníka Pidolla již předem řadu dělostřeleckých okopů, pruský nápor zadrží. Na levém křídle pak s Labskou armádou bojoval saský armádní sbor a rakouský VIII. sbor. Avšak ztráty Rakušanů (např. v prudkých bojích o les Svíb, který zuřivě bránila 7. pruská pěší divize) brzy začaly dosahovat děsivých rozměrů. Rakouští pěšáci krytí silnou palbou dělostřelecké zálohy a jezdeckem se, byť s řadou obtíží po 16. hodině, přece jen pomalu začali stahovat z bojiště za řeku Labe. Benedekovi se přes všechny omyly podařilo zdecimovanou armádu alespoň odpoutat od nepřítele a zachránit její podstatnou část pro další operace. Výsledek bitvy u Hradce Králové (také nazývané u Sadové) byl naprosto strašlivý: Prusové odepsali ze stavu 9 172 mužů, Rakušané a Sasové celkem 44 313! Jde samozřejmě o souhrnná čísla, mrtvých, raněných, pohřešovaných a zajatých. Mimo to ztratily obě strany asi 11 000 koní.

Co o tomto roce zaznamenal tehdejší vacenovický starosta Jan Bábíček v tehdejších „Pamatkách obecních záležitostí“? Text je uváděn v originále s pravopisnými chybami:

Rok 1866

Velice pamatny na věky se spomínat bude skoro teplo a obila všechny slovem všechny polni plodiny bili pěkně a na Svatý duch, totiž 23. května a 24. kde již rža kvetli takové mraze po dvě noci přišli, že led na vodach potahnutý byl a zem zmrzla tedy všechn všechno zmrzlo rež se hned sekla a selo se proso a pohanka to se potom trochu podařilo co hned byly než mira za 2 zl 60 kr. na to v měsíci červnu 20ho vijelo od nas na profanty 27 vozu objevila se s pruským králem a císařem. Josefem toho jmena válka... dne 21.července se objevili i v naší obci 13 mužů hintver husaru, kteri vzali susedovi Pavlovi Babickovi č. 53 jednoho koně, ale dostal po valce od naší vldy druhého zas peknu klisnu potom ještě ale 4 krát pruské vojsko přišlo rekvirovat, ale nebylo to tak strašné jak se předvidalo než přišli, že mladých lidí schopných k vojsku, ale i mladé ženy ssebou berů a netrvalo že valili samy Prusáci na Moravě a v Čechach až do 4 srpna od toho času se stalo přiměří a museli se Prusáci z našich prostředku jak se patří živit, rano každý vojak kavu a 1 funt masa 1 žejdlík vína, chleba totiž dobře se najest a byli na kvartiroch po Moravě v naší obci byli jen 8 dní ale to již fasovali již nežadali nic pak 2. září 1866 odtahli přič a furt již potom odjížděli do Pruska nastal docela pokoj...

Pozděj po tej valce dostali se nahrady za to živení pruského vojska ouplně tak, že na jednoho muže kdo ho docela živil dostal 50 kr. přišlo peněz do mnohých obcí na př. do obce Vracova přes 8.000 byli nejvíc obtěžováni v našem okrese obce Šardice a Koryčany. Naši obec také co rekvyrovali 2 kuse dobitka hovězího a jiné podrobnosti jako chleba dostala 264 zl. čímž také to měla nahrazené. Daně se neplatili čekalo se že za ty profanty peníze přijdou ty ale vahali

Ten rok byla také kolera kolem 1868 v roku 1868 za ty profanty o platě ani slechu

Ing. Ingr Blažej

Prameny : Wikipedie

Pamatky obecních záležitostí

Činnost Klubíčka v roce 2013

Vážené maminky, tatínkové, babičky, tety a vůbec všichni, kdo máte ve svém okolí malé děti, už bezmála půl roku funguje ve Vacenovicích centrum pro rodinu Klubíčko. Toto občanské sdružení vzniklo v květnu 2013 díky přání místních maminek najít si místo, kde by se mohly spolu s dětmi scházet a vytrhnout se tak z izolace, do které se často na rodičovské dovolené dostávají. Také chceme pořádáním různých aktivit, přednášek, tvořivých činností a výletů docílit toho, aby se i maminky, které jsou doma s dětmi, mohly aktivně zapojit do dění v obci a napomohly tak vytvořit příznivé prostředí, které bude přátelské a otevřené rodině.

V současné době máme 14 aktivních členů, kteří se podílí na chodu a organizaci centra, a několik dalších, co se pravidelně zúčastňují námi pořádaných akcí. Za tu dobu, co ve Vacenovicích působíme, jsme stihli spoustu věcí. V prvé řadě se nám podařilo otevřít hernu pro děti - prostor, kam mohou zavítat rodiče s dětmi a strávit zde společné chvíle. Stálo nás to nemálo úsilí a hlavně času, ale máme z toho opravdu velkou radost.

A co jsme vlastně za půl roku prožili?

Výlet do Vracova na vláček

V půli srpna jsme se vydali s dětmi do Vracova na zahradní železnici. Původně byla naplánována pěší procházka, ale vzhledem k vysokým teplotám a terénu ne zrovna vhodnému pro kočárky, jsme nakonec jeli auty. Kromě jízdy vláčkem mohly děti vyzkoušet i různé doprovodné atrakce, skákací hrad, houpačky a domácí vyrobený řetízkový kolotoč. Strávili jsme spolu krásné odpoledne a pro všechny to byl nezapomenutelný zážitek. Věříme, že někteří malí návštěvníci se budou chtít na vláček vrátit i v příštím roce.

Výlet do Vracova na vláček

Dětská burza

V pořadí už druhá dětská podzimní burza, se uskutečnila na přelomu srpna a září v přísálí Kulturního domu. Tato akce se setkává s opravdu velkým ohlasem a s každou další burzou se nám hlásí více a více maminek. Letos na podzim jich bylo už 70 a mohli jsme tak nabídnout téměř 5000 věcí ke koupi, prodala se přibližně třetina z nich. Ač se to nezdá, je organizace burzy časově velmi náročná, a proto děkujeme všem dobrovolnicím, které nám chodí pomáhat oblečení chystat a zejména poslední den třídit a uklízet. Velmi si této pomoci vážíme a vězte, že bez vás by nebylo v našich silách tuto akci uskutečnit. Také všechny kladné ohlasy a pochvaly jsou pro nás motorem i nadále burzy pořádat.

Cvičení s Kubíkem

Jednou z osvědčených aktivit, kterou jsme chtěli zachovat, bylo cvičení s malými dětmi. Po dohodě se základní školou ve Vacenovicích se nám podařilo najít vhodný termín a každé úterý se scházíme v tělocvičně společně s dětmi ke cvičení, kterým nás

Cvičení s Kubíkem

provází maňásek Kubík. Velký zájem o pohybové aktivity dětí potvrzuje i to, že od konce září do listopadu navštívilo cvičení přes 100 dětí. Velké poděkování patří paní Ivetě Kučové, která umí děti zaujmout a spojit pohyb se zábavou. I díky ní se naše děti každé úterý nemůžou dočkat toho, až půjdou cvičit.

Bleší trh

V říjnu jsme také pořádali první bleší trh. Sice nebylo mnoho prodávajících ani kupujících, zejména proto, že mnozí nevěděli, co od toho očekávat, ale i tak se přišlo hodně lidí podívat. Věříme, že v budoucnosti i ve Vacenovicích oceníme možnost prodeje věcí, které už sami nevyužíváme, a bleší trh se stane oblíbeným způsobem nákupu a prodeje, podobně jako tomu je v zahraničí. Rozhodli jsme se, že bleší trh budeme pořádát dvakrát ročně stejně jako dětskou burzu. Zde můžete prodávat opravdu cokoliv mimo dětského oblečení. Nebojte se a příště určitě přijďte, všichni jste srdečně zváni.

Lampiónový průvod

Společně s OÚ Vacenovice jsme ve středu 6. listopadu uspořádali lampiónový průvod jako připomenutí první zmínky o naší obci ve velehradské kronice. Po páté hodině odpolední jsme vyrazili od obecního úřadu a průvodem s lampióny prošli obcí. Na závěr nás čekala paní starostka na hřišti za obecním úřadem,

kde jsme v jejím podání vyslechli zajímavou část dějin naší obce a děti poté dostaly malé překvapení. Pro malé i velké zde bylo připravené teplé občerstvení a mezi všemi panovala příjemná atmosféra. Podle počtu účastníků musíme říct, že se lampiónový průvod opravdu moc povedl. Děti, které si přišly pro sladkou odměnu, bylo přesně 100. A jestli se na někoho nedostalo, tak se touto cestou omlouváme. Opravdu jsme nečekali takový zájem. Slibujeme, že se příští rok se polepšíme! Zároveň chceme poděkovat Pekařství Marcján za upečení koláčků a Hospodě u Letochů za přípravu čaje pro děti.

Přednášky pro rodiče

V prosinci se nám podařilo uspořádat dvě odborné přednášky pro rodiče. 4. prosince nám laktiční poradkyně Kateřina Bábíková přiblížila tematiku kojení, jeho přínos i možné problémy, se kterými se maminky mohou setkat. O týden později jsme s nutriční terapeutkou Ivetou Ingrovou probrali zdravou výživu dětí a dozvěděli jsme se, co by v dětském jídelníčku nemělo chybět a čeho bychom se naopak měli vyvarovat. Děkujeme paní ředitelce Liběně Lisé, která nám na přednášky poskytla prostory v základní škole, i oběma přednášejícím za jejich ochotu a čas.

Rodinné centrum – herna

Jako náš největší úspěch a zároveň splněný cíl považujeme otevření herny pro děti. Podařilo se nám najít vhodné prostory. Díky pomoci tatínků a sponzorů jsme mohli hernu vymalovat a vybavit tak, že mohla být na začátku října otevřena.

Pro děti máme k dispozici hernu s velkým množstvím hraček, např. skluzavku, domeček s balónky, odrážedla, kočárky, panenky nebo stavebnice a dřevěné hračky určené pro rozvoj motoriky. Velkému zájmu a náporu dětí neodolal skákačí hrad, který jsme museli odeslat na reklamaci, a místo něj jsme pořídili větší trampolínu s ochrannou sítí.

Pro rodiče nabízíme v centru možnost uvařit si kávu nebo čaj, posedět si s přáteli nebo si vypůjčit časopisy a knihy zaměřené na péči o děti, jejich výchovu a zdravý životní styl.

Zatím je centrum vybaveno tak, aby odpovídalo potřebám dětí ve věku 1-6 roků, ale postupem času bychom chtěli rozšířit vybavení o hry a aktivity, které abychom mohli nabídnout všem počínaje kojenci a dětmi školního věku konče.

Lampiónový průvod

Společné tvoření v centru

V měsících říjnu a listopadu k nám zavítalo 80 dětských návštěvníků v doprovodu rodičů nebo prarodičů. Otevírací dobu jsme podle zájmu maminek upravili na tři dny v týdnu: každé pondělí k nám můžete přijít od 9.00 do 11.30 h, ve středu a ve čtvrtek od 14.00 do 17.00 h. Pokud se domluví více maminek, rádi jim zpřístupníme hernu i mimo otevírací dobu. V případě jakýchkoli otázek a problémů se mohou rodiče obrátit na maminku, která právě vykonává v centru službu, ta jim ráda dotazy zodpoví a v případě potřeby pomůže.

Od listopadu zde každý čtvrtek pořádáme tvořivá odpoledne. Vyzdobili jsme centrum dětskými obrázky, vyráběli adventní kalendář i vánoční ozdoby. Před Vánoci budeme připravovat jedlé ozdoby pro zvířátka, které jim zaneseme při společné procházce do lesa v sobotu 21. prosince. Přesný rozpis jednotlivých aktivit můžete najít na našich webových stránkách klubickovacenovice.webnode.cz nebo na facebookovém profilu Klubíčko Vacenovice. Všechny mezi námi rádi přivítáme.

V příštím roce budeme muset přesunout hernu a celé prostředí do jiných prostor. Pokud někdo máte volné prostory vhodné k tomuto účelu a byly byste ochotni je dlouhodobě pronajmout, kontaktujte nás. Moc nám tím pomůžete.

Závěrem prosíme občany z dolního konce, aby neparkovali auta přes chodníky. Hernu pro děti máme až na samém konci Vacenovic a je velmi nepříjemné a nebezpečné několikrát za cestu vcházet s kočárkem nebo s dítětem za ruku do vozovky. Až v zimních měsících přibude na krajnici ohnutý sníh, bude obcházení zaparkovaných aut s kočárky nemožné. Děkujeme vám za pochopení.

Pár řádek o táboření ve Vlachovicích

Letošní farní tábor jsme prožili v druhé polovině letních prázdnin na samotě v chalupě farnosti Vlachovice, která je obklopená krásnou přírodou s mnoha loukami a lesy. Celý tábor se nesl v duchu: „Cesta kolem světa za 10 dní.“ Na tábor jsme se vydali v počtu 26 dětí a 17 dospělých a utvořili jsme dobrý táborový tým. Děti byly rozděleny do 5 skupinek:

1. skupinka „Klikaři“
2. skupinka „Japonské blechy“
3. skupinka „8 červených“
4. skupinka „Gumoví medvídci“
5. skupinka „Sinice“

Každé ráno jsme se probudili v jiné zemi, kterou nám přiblížili vedoucí krátkou scénkou. Charakter a specifika daného kontinentu jsme zakusili nejen při originálních hrách (např. sbírání rýže, směnárna, holinkový kros, nasávaná) programu, ale také při výborném jídle, které nám připravovaly, životem zkušené, kuchařky. Naším společným cílem bylo poznat svět a dostat se k pokladu,

V nejbližších měsících pro vás chystáme tyto akce:

1. února 2014 – *dětský karneval*

únor 2014 – *členská schůze*, na kterou už teď zveme všechny, kteří by se rádi dověděli více o Klubíčku a hlavně rádi přivítáme nové členy

březen 2014 – *jarní dětská burza*

duben 2014 – *bleší trh*

Něco se nám povedlo více něco méně, ale základní cíl se nám podařil splnit, a to hlavně díky Obci Vacenovice, sponzorům, především firmě Anticoro Bábik Josef s.r.o. Vacenovice, bez jejichž finanční i materiální pomoci bychom nedokázali hernu vybavit a provozovat, a maminkám a tatínkům za ochotnou a nezištnou pomoc.

Všem přejeme pokojné prožití vánočních svátků plné úsměvů, zářících dětských očí a radosti ze společně strávených chvil, do nového roku mnoho úspěchů, splněných přání a těšíme se na Vaši přízeň a spolupráci i v příštím roce.

J. Blahová, Z. Harcová a K. Profotová

Klubíčko Vacenovice

Hraní v centru

Tábor Vlachovice společné hry

který se podařilo námořníku Billovi ukrýt před zvědavci a cizinci. Klíč k jeho otevření skryl Bill do zašifrovaných zpráv, které jsme museli odkrývat. Nebylo to zrovna dvakrát lehké, ale od toho byli vedoucí skupinek, aby přiložili ruku k dílu.

Během pobytu jsme mysleli, zvlášť při večerní modlitbě u táboráku, i na naše rodiny, kamarády i na farnost. Několik dní s námi strávil i o. Viliam, který nezapřel svého sportovního ducha **A**. Horlivě se zapojoval do rozcvíček i do her, ale sloužil nám také mše sv. na zahradě nebo v podkroví chalupy. Mezi nás přivítal i bývalý věrný spolutáborník o. Antonín Fiala. Povzbudil nás svými slovy a prožili jsme spolu hezkou mši sv. v přírodě.

Velký dík patří všem, kteří na tábor přispěli a to zejména Obci Vacenovice, Pekárně Jiří Marcián a firmě Anticoro Bábík Josef, s.r.o.

I přesto, že nás zachvátila viróza, tábor jsme si perfektně užili. Domů jsme odjížděli unavení, ale za to plní elánu, nezapomenutelných zážitků a mnoha nových zkušeností.

Dnes už můžeme vzpomínat při prohlížení fotografií nebo při snídani z táborového hrníčku.

Pomalou připravujeme další tábor, tak snad se i s Vaší pomocí bude moct zrealizovat. Děkujeme za jakoukoli podporu.

A Táborový tým

Starfighter LM ve Vacenovicích

V rámci své funkce kronikářky a informatorky naší veřejnosti o většině obecního dění, již dva roky ve spolupráci s kolektivem OÚ pořádám pro občany nejrůznější soutěže. Ať už výtvarné či fotografické s velikonoční, podzimní nebo vánoční tematikou, pro děti i dospělé. Ceny jsou nejrůznější. Pro děti například poukázka na nákup knih, drobné věcné ceny, sladkosti apod. Co se týče dospělých, vzpomínám si, že jedna z hlavních výher byla například litr rumu. Takže ceny nejenom nejrůznější, ale i zajímavé.

Konečně se dostávám k jádru věci. Nedávno proběhla soutěž o nejhezčího domácího mazlíčka. Kočky, psi a ostatní. Soutěžící poslali fotografie svých zvířátek a na facebooku – co se děje ve Vacenovicích se hlasovalo. Zúčastnilo se asi 40 mazlíčků a rodina Šťastných čp. 351 soutěžila na všech frontách. Ve všech třech kategoriích měli nějakého finalistu a v kategorii „Ostatní“ měli absolutního vítěze. Koník Faňa, jak mu říkají, získal největší počet hlasů. Když jsme předávali ceny (obr. č. 1), byly to poukázky

na nákup potřeb pro zvířata v naší Duze, paní Šťastná prohlásila, že by rádi nějak vrátili to, co dostali, tím, že by oni jako rodina vyhlásili soutěž pro děti. Myšlenka to byla výborná a tak jsem nabídla pomoc. Udělala jsem plakáty a zanesla do školy a školky a zveřejnila na www stránkách a na facebooku. Přihlásilo se asi 50 dětí a obrázky to byly opravdu moc krásné. Za nějakou dobu mě paní Irena pozvala na předávání cen. Čemuž předcházelo dlouhé a nesnadné rokování celé rodiny, než se podařilo vybrat nejlepší tři obrázky koníka, což bylo zadání soutěže. Obešly jsme školku a školu, paní Irena předala ceny a já vše zdokumentovala (obr. č. 2 a 3). Slovo dalo slovo a já se zeptala, jak se vlastně holandský rovinový šampion ocitl ve Vacenovicích a historka je to opravdu zajímavá a věřím, že nejen pro mě.

Začíná to u dětského snu paní Ireny mít svého koně. To má samozřejmě spousta dětí, mě nevymýšlejí. Ale málokomu se podaří si ten sen nakonec splnit. V tomto případě to dobře dopadlo (obr. č. 4). Naštěstí, jinak by nebylo o čem psát.

Nejdřív bych ve stručnosti p. Irenu trochu představila. Narodila se v Přerově a už odmala se pohybovala kolem koní. Mimochodem od čtrnácti let jezdila jako amatérský jezdec rovinové a překážkové dostihy ve Státním závodistišti ČSSR. Osud ji zavál do Vacenovic na Růdník, kde se až do roku 1997 chovali tzv. chladnokrevné koně a k tomu tam byli přidružené i dostihové koně, které jezdila. Tam se také poznala s manželem, který je rodák z Vacenovic. Když se Růdník zrušil, pracovala 18 let na Střední zemědělské škole v Kyjově jako učitelka odborného výcviku s hlavním zaměřením na chov koní. Vzpomíná, jaká to byla krásná léta. Práce s mládeží ji naplňovala. Jezdili po soutěžích, na výlety, pořádali Hubertovy jízdy a jiné. Má doma velkou kroniku, kde je těch 18 let krásně, podrobně a hlavně s láskou zdokumentovaných. Před dvěma lety se škola sloučila s jinou, chov koní se zrušil a momentálně je bohužel bez práce.

Rodina Šťastných bydlela 13 let v Ratíškovicích, kde spolupracovali a přátelili se s trenérem klusáckých dostihových koní

Soutěž o nejhezčího domácího mazlíčka (č. 1)

Soutěž o nejhezčí obrázek koníka Fani (č. 2)

Soutěž o nejhezčí obrázek koníka Fani (č. 3)

p. Jaromírem Kotáskem, který měl tehdy Faňu (plným jménem Starfighter LM) v tréninku. Tehdy ještě patřil holandskému majiteli, který měl v Ratiškovcích základnu a odtud vyjížděl na dostihy po celé Evropě. Faňa už má přes 13 let a za celou svoji kariéru vyhrál velké množství dostihů a svému majiteli vydělal spoustu peněz. Jen za rok 2011, kdy už končil svoji kariéru „vyběhal“ asi 175 000 Kč a z osmi dostihů byl třikrát 1., jednou 2. a dvakrát 3. (obr. č. 5)

Po 13 letech strávených v ratiškovickém bytě se Šťastní rozhodli, že si opraví domeček po babičce p. Šťastného. Žijí tady už 9 let a Faňa je „vacenovjákem“ dva roky. A stalo se to takto. Majitel Fandy mu už chtěl dopřát zaslouženého důchodu a hledal někoho, kdo by si ho vzal a kde by v klidu dožil. Vysloveně hledal hodné lidi s domkem a zahrádkou, kteří by se o něj dobře postarali. Nápad vzešel od J. Kotáska, který jim navrhnul, že by oni mohli být ti praví. Po rodinné poradě se rozhodli, že pokud si s koněm „sednou“, jdou do toho. Šli se na něj podívat a je asi jasné, jak to dopadlo. Domek si rekonstruovali postupně, ale jakmile padlo rozhodnutí, všechno šlo stranou a stavěla se stáj. Včetně ohrady naproti domu přes silnici. Faňa má na hřebce velice klidnou a přátelskou povahu a p. Irena by proto ráda koníka nějak přiblížila dětem. Což se začíná dařit. Hlavní výhra oné výtvarné soutěže totiž byla jízda na Fandovi. Samozřejmě za asistence manželů Šťastných (obr. č. 6 a 7). Také Mateřská škola využila nabídky p. Šťastné a přišla na exkurzi (obr. č. 8). Děti se dozvěděly spoustu informací o koních, o dostizích, chovu a možná se mezi nimi zrodil budoucí chovatel koní.

Paní Irena říká, že není nic krásnějšího, než projížďka krajinou na koňském hřbetě a že si ani neuměla představit, jak soužití s koněm jejich život obohatí a je velmi vděčná svému muži, protože bez jeho přispění a pomoci by si nemohla dovolit mít tak velkého „koníčka“. Ani není divu, že také jejich dcera Denisa zdědila lásku ke koním.

Já bych na závěr ráda Faňovi popřála hodně dlouhý a zdravý důchod. A sleduji i tak trochu své zájmy. Bydlím kousek a je fajn mít možnost zajít si k ohradě a pohladit si krásného koně, který nikdy nepohrdne ničím dobrým na zub.

Lenka Svorová

Soutěž o nejhezčí obrázek koníka Fani (č. 6)

Soutěž o nejhezčí obrázek koníka Fani (č. 7)

Soutěž o nejhezčího domácího mazlíčka - výherce kůň Faňa (č. 4)

Kůň Starfighter LM při závodě (č. 5)

Soutěž o nejhezčí obrázek koníka Fani (č. 8)

Živé dědictví

Naše kulturní krajina, přesněji to, co z ní dnes zbylo, byla po tisíce let vytvářena harmonickým soužitím člověka – hospodáře a přírody. Tisícileté zkušenosti sedláků, nabyté metodou pokusu a omylu, se staly kulturním dědictvím každého národa, hluboce zakořeněného ve své rodné zemi. Práci celých generací hospodářů v daném přírodním prostředí s planými druhy rostlin, které v konkrétní lokalitě příroda nabízela, se tak v průběhu staletí formovala řada krajových a místních odrůd plodin, které byly výborně adaptovány na specifické místní půdní a klimatické podmínky. Tyto takzvané krajové odrůdy byly a dodnes jsou používány pro šlechtění současných moderních odrůd polních plodin, ovoce i zeleniny. Zvláštním genetickým pokladem jsou pak staré odrůdy ovocných stromů. Vyšlechtění nové odrůdy ovocné dřeviny je práce velmi zdoluhavá a dovedení šlechtitelské práce ke zdárnému cíli často přesahuje život jedné generace. Krajové odrůdy jsou proto velmi cenné právě tím, že v sobě nesou geny adaptability k místním klimatickým a půdním zvláštěnostem a přirozené odolnosti proti řadě škodlivých činitelů. Dnešní nabídka druhů a odrůd je sice zdánlivě pestrá, zahrnuje však většinou intenzivní druhy, které jsou náročné na výživu a pro svoji choulostivost vyžadují nákladnou chemickou ochranu proti chorobám a škůdcům. V důsledku dnešního životního stylu jsou dnes původní staré sady nahrazovány okrasnými výsadbami často nevalné kvality nebo výsadbami nových odrůd a krajové odrůdy tak postupně z naší krajiny i obcí nenávratně mizí. Práce celých generací našich předků tak navždy přichází vniveč a s ní i genetický materiál, který nám jednou bude citelně chybět pro vytváření nových odrůd. Ty bude třeba vyšlechtit právě pro nové podmínky, vyvolané klimatickými změnami. Lidstvo se tak nenávratně zbavuje genetického materiálu, který mu jednou může zajistit přežití. Místo toho jdou současné nadnárodní firmy cestou genových manipulací, kdy jsou do genomu plodin vkládány geny nepříbuzných druhů a dokonce geny druhů živočišných. Tento neřízený hazard s ekosystémem navíc není motivován pokrokem, nasycením stále početnějšího lidstva ani úsporami pesticidů, ale pouze ziskem. Navíc tyto firmy prosazují zákaz výroby a používání vlastních osiv a množitelského materiálu zemědělci a drobnými pěstiteli - v USA zákaz již platí, v EU se o něm zatím jedná.

Naše obec leží v oblasti s podmínkami pro pěstování ovocných stromů poměrně drsnými - aridní klima, vysychavé písčité půdy, které se v létě přehřívají nebo naopak těžké zamokřené půdy, rovinatý terén s mrazovými kotlinami, nedostatek živin a nakonec všudypřítomné ponravy. Výjimku tvoří, jak tvrdili i starousedlíci, třešně, višně a zejména hrušně. Donedávna bylo možné v obci najít spoustu starých hrušní - některých si jejich majitelé považují jako dědictví a vzorně se o ně starají, jiné byly bez milosti pokáceny i se svým jedinečným staletým genetickým materiálem. Nejstarším ovocným stromem ve Vacenovicích je Lopraisova hruška v ulici Špitálka - přestože její věk není lehké odhadnout, pravděpodobně pamatuje napoleónské války i vojenský špitál, který v těchto místech stával. Tato stará odrůda má překvapivě velké plody s vysokou sladkostí a vynikající chutí po ananasu. Nejstaršími třešněmi byly ty na Růdníku, které měly více než sto let a byly vysázeny za hrabat Seilernů, majitelů dvora. Rychlé mizení starých stromů ve Vacenovicích nabralo v posledních letech nebezpečné obrátky a přimělo mě k tomu, abych začal jejich poslední zbytky mapovat. Dodnes se mi podařilo pomologicky zdokumentovat 35 stromů hrušní, starších padesáti let, často však starších sta let. Většina z nich se nedá přiřadit k žádné popsané odrůdě, takže jde pravděpodobně o místní krajové odrůdy. Převážná většina z popsaných stromů se i přes svůj věk těší docela dobrému zdravotnímu stavu a je v pravidelné plodnosti. Kvalita plodů zdokumentovaných starých odrůd je navíc srovnatelná s odrů-

Lopraisova hruška

Plody Lopraisovy hrušky

Krvavnička z Vacenovic

dami moderními, často je v některých ohledech, jako jsou například obsah cukru a aroma, vysoce předčí, což ocení zejména výrobci pálenek. Problémem hrušní je v posledních letech rez hrušňová, která napadá listy i plody (známé oranžové skvrny), způsobuje značné oslabení stromů a při opakovaném výskytu je příčinou jejich úhynu. Mezihostitelem rzi je jalovec chvojka klášterská (*Juniperus sabina*) a jeho kultivary, dle některých autorů i tůje (*Thuja* sp.). Protože se jedná o druhy nízkých sadovnických kvalit, doporučuji jejich vykloučení a nahrazení hezčími a užitečnějšími druhy okrasných keřů a stromů. Je totiž

pravděpodobné, že kvůli kalamitním výskytům rzi hrušňové nebude v brzké době možné pěstovat hrušně vůbec nebo jen s opakovaným použitím chemických přípravků na ochranu rostlin. To bohužel platí i pro staré odrůdy, které nejsou adaptované na silný infekční tlak patogena, způsobený dnešní velkou koncentrací uvedeného mezihostitele rzi.

Dalším krokem bude naroubování a naočkování vybraných stromů na letos připravené podnože a jejich výsadba zpět do krajiny. Tímto způsobem se mi podařilo v poslední chvíli zachránit dvě staré odrůdy třešní z Růdníku. Jedna z nich, pracovně pojmenovaná „Hraběnka“, dosáhla na ptáčnicové podnoži ročního přírůstku 180 cm, což svědčí o obrovské vitalitě této odrůdy. Podařilo se zachránit také odrůdu švestky z vykácené aleje u vinohradní cesty. Tato cenná odrůda byla zajímavá tím, že se množí odkopky a má svoji historii. Pochází údajně z Kozojídek, kam ji z Bosny přinesl jeden z místních vojáků, vracejících se domů po skončení I. světové války.

Mým cílem je vytvoření genofondové plochy či spíše aleje, kde budou všechny dochované staré a krajové odrůdy z naší obce k dispozici jako matečnice zájemcům pro jejich další množení. Chtěl bych proto poprosit všechny vlastníky starých stromů o spolupráci, abychom společnými silami přispěli k záchraně rozmanitosti odrůd, kterou jsme převzali jako součást našeho kulturního dědictví a jsme ji povinni předat spolu s naší krásnou krajinou našim potomkům.

Máte-li tedy nějakou starou odrůdu ovoce doma na zahradě nebo víte o starém ovocném stromě, který dává chutné a jedinečné plody, neváhejte a ozvěte se mi. Pokud se započaté dílo zdaří, brzy budou mladé štěpovance starých odrůd k dispozici pro všechny zájemce.

Miroslav Blahušek, v.muzeum@seznam.cz

Folklór u nás

Uplynulý rok byl velmi bohatý na různé kulturní akce, které se nějakým způsobem týkaly folklóru v naší obci, který udržují členové jednotlivých složek Národopisné společnosti Vacenovice.

Dětský soubor Oskoruška

Po tradiční obchůzce Tří králů, kterou děti ze souboru stále udržují navzdory věhlasné stejnojmenné sbírce jako tradiční dětskou koledu, přišlo o jarních prázdninách dětmi velmi oblíbené soustředění v Hipocentru Koryčany. Pobyt u Freda a Stelly s jejich úžasnými koňmi umocnilo nádherné zimní počasí, které po několika minulých blátivých ročnících konečně připravilo dětem pravé zimní radovánky. Důležitým vystoupením souboru byl pak krojový ples, na němž předvedlo své taneční pásmo sedmnáct párů dětských tanečníků. Jaro bylo ve znamení akcí pro děti. Jako první proběhla oblíbená akce *Velikonoce v muzeu* s ukázkami pletení žil, výroby píšťalek a zdobení kraslic. Další akcí pro děti bylo *Pálení čarodějnic* v místě starých keltských hutí na Rúdníku, které jsme pojmenovali podle keltského svátku ohně *Beltine*, slavený odnepaměti v noci ze 30. dubna na 1. května. A právě na prvního máje byla uspořádána již tradiční slavnost pro děti *Jaro na salaši*, která byla hojně navštívena dětmi ze širokého okolí. Dětské návštěvníci se zapojovali do mnoha soutěží, zaměřených na přírodu a tradice, se svým středověkým divadelním i bojovým uměním u dětí zabodovali členové historizujícího sdružení Poustevník z Brna.

Celou akci umocnilo krásné jarní počasí a příjemné prostředí Salaše Rúdník. Nejdůležitějšími vystoupeními dětského souboru pak byla ta v rámci regionální soutěže verbířů, Farního dne a Vinobraní. Nyní děti nacvičují na vánoční pořad *Vánoce na Moravě* se živým Betlémem, který se každoročně koná 22. prosince. Příjemným překvapením byl úspěch mladých verbířů Mojmíra Blahuška a Šimona Sabáčka, kteří zabodovali na regionální soutěži *O nejlepšího tanečníka kyjovského verbuňku* a postoupili do celostátního kola, konaného v rámci Mezinárodního dětského festivalu *Kunovské léto* v Uherském Hradišti.

Velikonoce v muzeu

Soutěž verbířů - Jiří Sabáček

Jaro na salaši

Slovácký soubor Omladina

Členové Omladiny byli i v uplynulém roce spolu s Vacenovským mužským sborem Od lip hlavními tahouny domácího folklóru ve Vacenovicích. Národopisnou sezónu zahájil tradičně Krojový ples a vzápětí pak fašaňková obchůzka. Významnou událostí bylo pořádání prestižní soutěže verbířů Kyjovska, které bylo sice organizačně i materiálně velmi náročné, ale pořadatelství soutěže je pro náš soubor otázkou cti a prestiže. V soutěži zabodoval i náš favorit Jiří sabáček, který postoupil do finále a zúčastnil se tak i národního kola ve Strážnici. Dívkám z Omladiny se podařilo ve spolupráci s Pavlem Petrželou z Vracova obnovit překrásný zapomenutý dívčí tanec *Šátečková*, který dovedly svým tanečním uměním a improvizací k dokonalosti a předvedly jej na několika festivalech.

Prvním významným festivalem, kterého se Omladina zúčastnila, byl Mezinárodní folklórní festival Svatobořice-Mistřín, dále pak zajímavý komorní festival *Mlýnské kolo* v Bohuslavicích a také

Obnovený tanec šátečková

Festival Mlýnské kolo

vystoupení ve strážnickém skanzenu, kde mimo taneční vystoupení byli členové Omladiny součástí historické rekonstrukce mobilizace a odtržení Sudet v roce 1938. Souboráci z Omladiny samozřejmě vystupovali i na doma pořádaných akcích jako bylo Vinobraní, Zpívání s beranem a již vzpomínaná soutěž verbířů. Nejvýznamější folklórní i kulturní akcí uplynulého roku byly samozřejmě opět hody. O jejich náplň se tentokrát postarali stárek Tomáš Sabáček, stárka Libuše Neduchalová a hospodáři Petra a Miroslav Blahuškovi. Navzdory chladnému počasí s deštěm na spadnutí zaznamenaly letošní hody opět obrovskou účast jak krojovaných, tak „civilních“ účastníků průvodu, což svědčí o stále oblíbenosti tohoto nejkrásnějšího svátku v roce mezi lidmi všech věkových kategorií. Velký dík a uznání patří také protagonistům hodů loňských - stárkovi Františkovi Setínskému, stárce Jitce Měchurové a hospodářům Miroslavě a Františkovi Ilčíkovým. Během loňských hodů totiž panovalo historicky nejhorší počasí a smršť, která se přihnala během povolování hodů u hospodářů, zahнала předčasně celý průvod do sálu U Letochů. Přesto se hody podařilo nakonec povolit a byly stejně veselé jako ty ostatní a jsou tak svým způsobem nezapomenutelné.

Stejně jako v letech minulých, tak i letos si parta z Omladiny dopřála oddechu a odreagování při sjíždění Moravy, kde se tradičně i z totálních zelenáčů stávali vodáci. Nikdo se neutopil ani nezmrzačil a tak byla parta opět utužena. Také Kateřinská zábava s besedou u cimbálu byla letos pojata jako setkání nynějších a bývalých „krůžkařů“ a po letech marného čekání na návštěvníky Kateřinské zábavy byla letos skvělá účast i zábava. Takováto kateřinská setkání Omladiny, zpestřená muzikou a v budoucnu i promítáním starých videozáznamů, plánujeme i do budoucna a zveme na ně srdečně nejen členy, ale i širokou veřejnost, která má zájem se pobavit u cimbálu.

Mužský sbor Od lip

Členové mužského sboru se během roku věnovali především organizaci domácího folklóru - koneckonců je to daleko náročnější a mnohem zodpovědnější práce, než nezávazné objíždění vystoupení mimo obec. Hostování bylo na pořadu samozřejmě také - velmi dobré vztahy vznikly v poslední době mezi našim mužským sborem a sbory ze severního Kyjovska a hanáckého Slovácka. Kromě zpívání v Ratíškovcích a Miloticích tak členové našeho sboru navštívili Věteřov, Ostrovánky, Sobůlky a Nechvalín, kde působí poměrně mladé sbory s obrovským pěveckým zápallem. Vrcholem letošní sezóny bylo vystoupení na Mezinárodním folklórním festivalu ve Svatobořicích-Mistříně a dále pak na festivalu Mlýnské kolo v Bohuslavicích. Z domácích událostí bylo tou nejdůležitější Zpívání s Beranem, které se letos neslo ve znamení zbojnických písní s názvem Zbojnická vatra. Celá akce, zasazená do krásného prostředí Dúbravy a Růdníku, vyzněla i přes deštivé počasí velmi příjemně a pohodově. Další významnou akcí bylo

Fašaňk 2013

Pořad Zbojnická vatra

Soustředění Mužského sboru Od lip

MFF Svatobořice-Mistřín

tradiční Vinobraní, které se svým hezkým počasím přilákalo spoustu návštěvníků, kteří prožili příjemné odpoledne i díky malé vinotéce, kterou v sále muzea uspořádali místní zahrádkáři. V muzeu proběhly i dvě komornější akce - v dubnu košť oharků s názvem Na Marka zasad' oharka a v listopadu pak tradiční Svatomartinské žehnání vína. Členové mužského sboru přispěli významnou měrou při přípravě soutěže verbířů a během organizace hodů.

Důležitá je i pomoc při pořádání Vánoc na Moravě, kdy členové sboru každoročně zajišťují stavbu Betléma. Již druhým rokem proběhlo soustředění sboru i s muzikou v Radějově, kde si během čtyř dnů chlapi nejen vyčistili hlavy, ale pracovalo se na starém i novém písňovém materiálu, ke kterému se pro celoroční nácvik na různá vystoupení nebyla možnost dostat.

Vacenovská cimbálová muzika

Naše muzika má pět stálých členů - primáš František Neduchal, terc Stanislav Tomeček, kontr Tomáš Neduchal, basa František Stratil a cimbál Miroslav Blahušek. Cimbálka z Vacenovic kromě doprovodu Omladiny, Oskorušky a sboru Od lip hraje také pravidelně na různých akcích v obci i širším regionu, k pravidelným vystoupením muziky patří třeba košť ve Vacenovicích, místní hody, městský ples v Lošticích nebo hody a svěcení vína v Želeticích.

Muzeum

Nadcházející rok bude pro členy Národopisné společnosti velmi náročný. Podařilo se získat finanční prostředky z evropských fondů z programu LEADER na dostavbu muzea a vybudování stálé expozice ve výši 498.600,- Kč. Cílem projektu je vybudování depozitáře a klubovny pro děti v zadním traktu muzea, vytvoření stálé expozice a elektronického zabezpečení muzea. Muzeum tak bude pro návštěvníky k dispozici kdykoliv a bude vyřešen také palčivý nedostatek místa, který bránil právě vybudování selské jizby

a stálé expozice - jedna z místností vždy musela sloužit jako zázemí pro pořádanou akci. Projekt počítá s ochotou přiložit ruku k dílu při plánovaných brigádách, a to nejen členů Národopisné společnosti, ale i široké veřejnosti. Dále vítáme ochotu případných sponzorů podílet se na předfinancování projektu, které bude pro naše občanské sdružení tou nejnáročnější částí celého projektu.

Vinobraní 2013

Vinobraní 2013

Vystoupení ve strážnickém skanzenu

Stárek, stárka a hospodáři hody 2013

Aprílová šlaháčka 2013

Národopisná společnost Psí klub – obnova hraničního kamene

Klub Psí funguje v našem muzeu už několik let a sdružuje děti se zájmem o přírodu a historii nejen našeho regionu. Za dobu jeho existence jím prošla celá řada dětí, kterým byl klub zdrojem poznání a informací o své obci, regionu i světě a vesmíru, a to praktickou formou expedic do blízkých i vzdálenějších zajímavých míst a také metodou pozorování a zajímavých pokusů a národního seznámení s přírodními i artefakty „na živo“. Během

rozšiřování muzea budou děti pomáhat s budováním klubovny a zejména s vytvářením stálé expozice a její doprovodné multi-mediální prezentace. Schůzky klubu bývají vždy v pátek od 15:30 v muzeu, v případě příznivého počasí v terénu (kolo s sebou).

Velký dík za celoroční práci na záchraně a udržování tradic v naší obci patří všem členům a příznivcům Národopisné společnosti Vacenovice, kterým leží na srdci jedinečné kulturní dědictví Vacenovic, které se tak daří zachovávat pro budoucí generace.

Ing. Miroslav Blahušek

Digitalizace obrazového fondu obce

Náš svět se léty pomalu a nenápadně mění a svědkové starých časů, jako jsou fotografie, pohlednice, obrazy, filmy a různé listiny, pomalu stárnou. Stárí a opotřebením není bohužel to jediné a nejhorší, co je potkává. Často končí ve sběru nebo rovnou v kamnech. Originální obrazové dokumenty jsou i díky nedostupnosti záznamové techniky v minulosti, jedinečné a originální a jejich zničením nenávratně zmizí kus naší společné historie.

Před několika lety jsme v našem muzeu proto začali s digitalizací veškerých dostupných obrazových dokumentů z historie obce, ať už jde o staré fotografie, diapozitivy, negativy, 8 a 16 mm filmy, kresby, malby a veškeré písemné dokumenty.

Pro tuto činnost získala Národopisná společnost grant z rozpočtu Jihomoravského kraje na nákup špičkového filmového skeneru s obrovským rozlišením a několika kvalitních externích disků pro uchovávání a zálohování dat. Naším cílem je vytvoření veřejné databáze, jakési centrální banky všech dochovaných dokumentů z historie naší obce. V databázi je dnes již spousta jedinečných fotografií a obrazových sekvencí, zachycujících dosud nepublikované záznamy z dějin Vacenovic. V průběhu času

Robert a Regina Polákové, zvětšenina z jedinečné fotografie 6x6 cm

budeme tyto materiály prezentovat veřejnosti formou výstav a videoprezentací.

Dovoluji si proto poprosit ty z vás, kteří vlastní jakékoliv staré fotografie, filmové záznamy nebo historické obrazy a listiny, vážící se k naší obci a regionu, aby mne kontaktovali a dovolili nám pořídit a uložit kopii do naší databáze. Shromážděné materiály budou v muzeu k dispozici v nově budované studovně. Všem, kterým není osud našeho kulturního dědictví cizí, předem děkuji.

*Ing. Miroslav Blahušek,
Muzeum Vacenovice*

Rok 2013 a Mužský sbor z Vacenovic o. s.

Blíží se konec roku a já navážu na náš příspěvek do loňského Zpravodaje. Na konci roku 2013 je nás skutečně 13. Naše řady rozšířil Vašek Neduchal.

A já si mohu klást otázku – bude nás za rok 14?

Již 27. ledna jsme uspořádali 9. Předfašankové setkání mužských sborů ve Vacenovicích. Tuto akci pečlivě a s radostí připravujeme. Je to pro nás nejen příležitost setkat se s kamarády zpěváky a představit jim naši obec, ale hlavně možnost, jak přiblížit Vám - našim posluchačům a divákům pestrost a krásu lidového zpěvu, hudby a krojů. V sále Hospody U Letochů se představili zpěváci z Dubňan, Hroznové Lhoty, Kobylí, Kuklova (SR), Kunovic, Milotic, Moravské Nové Vsi, Moravských Knínic, Prušánek, Ratíškovice, Rohatce a v neposlední řadě ženský sbor Marijánky. Na cimbál nás doprovodila Veronika Foltýnová, průvodním slovem celým pořadem provázela Jana Měchurová. Veronika s Janou se divákům představily i při zpěvu duet. Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně.

S Veronikou a jejími housličkami jsme se v únoru vydali na přehlídku mužských sborů „Za Rohatcem, za dědinu“.

V březnu jsme opět zazpívali v nemocnici v Kyjově. Akce „Daruj krev s mužským sborem“ se už určitě zapsala do povědomí nejen u nás ve Vacenovicích, ale i na kyjovské transfúzní stanici. Akce se zúčastnilo 19 dárců, z toho 2 darovali krev poprvé. V březnu 2014 chceme uspořádat 9. ročník, na který bychom chtěli pozvat hlavně nové zájemce o tuto jistě velmi prospěšnou činnost.

A v dubnu jsme se představili opět doma ve Vacenovicích. Na akci „Zpívají sobě robky na Moravě“ jsme pogratulovali Marijánkám k jejich desetileté činnosti. 12. duben a naše známé heslo

„Nigdo to za nás neukludí“ a opět několik pytlů s „nepořádkem“, který hyzdil les od Šmelcu po drubežárnu. Díky našim „čistotným“ spoluobčanům je pořád co uklízet. Poslední neděle v dubnu již tradičně patřila setkání mužských sborů v Dubňanech. Heslo dubňanského setkání „Každý v jiném kroji, písnička nás spojí“ se opět naplnilo do posledního písmenka.

V květnu jsme při Lázeňském zpívání okoštovali mimo dobrého vína i vodu v Sirnatých lázních v Ostrožské Nové Vsi. Můžeme potvrdit – voda má opravdu „sírku“. Poslední květnový víkend jsme zpívali u sousedů. V sobotu jsme zavítali do areálu vinných sklepů na Slavíně v Ratíškovicích. V neděli jsme vystoupili v pohádkovém prostředí zámku v Miloticích.

8. červen a velmi vydařené sobotní odpoledne při 4. ročníku Dne farnosti ve Vacenovicích. V příjemné a přátelské atmosféře jsme se představili nejen jako mužský sbor, ale většina z nás i při zpěvu s Chrámovým sborem sv. Cecílie pod vedením Libora Mikulčíka. U příležitosti 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu zazpíval sbor dva chorály ve staroslověnině nejen na Farním dnu, ale i na 10. pouti k Liliovému kříži na Nákle.

Do zahraničí jsme se vydali počátkem srpna mezi slovenské přátele do Kuklova. V srpnu jsme rádi zavítali i do Centra služeb pro seniory v Kyjově, abychom prosluněné odpoledne zpříjemnili i slováckými písničkami.

V srpnu jsme nejen zpívali, ale i oslavovali. Na padesátiny nás pozval náš umělecký vedoucí Franta Novotný – „tož Franto, ještě jednu fšhecko nejlepší, hlavně to zdravíčko, štěstíčko, rodinnou pohodu, pevné nervy a“

Nádhernou akcí v září jsou každoročně konané „Slavnosti vína a otevřených památek“ v Uherském Hradišti. Pozvání do pořadu „Zpívání u cimbálu“ jsme přijali od našich kamarádů z Kunovic. V Hradišti nás mile překvapilo i to, že návštěvníci mají na všechny

programy vstup zdarma, město folklórem opravdu žije. Zpívá a tančí se snad na všech náměstích a ulicích. Nemohu si odpustit srovnání se Slováckým rokem v Kyjově, který se koná jednou za čtyři roky a vstupné musí zaplatit snad i ten, kdo se na Kyjov v tu dobu podívá přes internet na „Google Maps“. V září jsme se dvakrát podívali na zámek v Miloticích. Nejdříve jsme naši obec reprezentovali na Trhu místních produktů. Věřím, že oživením bylo naše netradiční vystoupení s písněmi ze šedesátých let minulého století. Na klávesy nás doprovázel Petr Grufík, na housle Veronika Foltýnová. V závěru měsíce jsme v zámecké oranžerii rádi zazpívali v rámci spolupráce s ženským pěveckým sborem Cantemus z Liberce.

Letos jsme zavítali i do Zlína a to v listopadu na charitativní akci „Košt pro mír“.

Významnou a zajímavou akcí pro nás bylo natáčení hudebního pořadu České televize „Putování za muzikou“. Natáčení proběhlo ve spolupráci s dechovou hudbou Vacenovjáci a za významného přispění našich sponzorů – srdečné díky. Tento pořad uvádí Jožka Šmukař a podle našich informací by měl být vysílán v prvních měsících roku 2014.

První prosincovou neděli začal Advent – období příprav na Vánoce. I letos uspořádáme Adventní koncerty – v kostele v Těšnovicích, Domově důchodců v Čeložnicích a v Domově na Jarošce v Hodoníně.

Závěr můžu skoro celý zkopírovat z loňského příspěvku. Po celý letošní rok se v Chrámovém sboru sv. Cecílie pod neúnavným a obětavým vedením Libora Mikulčíka „pilovala“ Česká mše vánoční od Jana Jakuba Ryby. Toto nádherné dílo a další krásné koledy Vám sbor zazpívá poslední neděli v tomto roce v Kostele Božského Srdce Páně ve Vacenovicích.

Ještě týden před tím Vás však co nejsrdečněji zveme na „Zpívání u vánočního stromu“. Tato již tradiční akce začne v pondělí 23. prosince okamžikem rozsvícení vánočního stromu před Obecním úřadem. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco tekutého pro zahřátí bude připraveno u stromu. V případě nepříznivého počasí si zazpíváme ve sklepě U Habáňa.

Přijměte rovněž pozvání na neděli 23. února 2014, kdy se opět chystáme uspořádat doma ve Vacenovicích X. Předfašankové setkání mužských sborů. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů, abyste měli možnost shlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Pokud Vás činnost našeho sboru zaujala, můžete více informací získat na našich webových stránkách: www.mszvacenovic.wbs.cz.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům, patří velký dík za přízeň.

Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2014.

*Mužský sbor z Vacenovic o. s.
Zdeněk Novotný*

Vacenovští muzikanti

Je po Martinovi a starý rok zasěj hlásí, že sa mu krátí dech. Hody sú za nama a po Mikulášovi oslavíme narodenie Ježiška, pochováme starý rok, privítame ten nový a pojedeme ďal... no to je fofr, to je ale fofr. Kde je to naše „Radostné mládí“? Dá sa říct, že radost by nám měli začat dělat naši mladí. No první vnůček s nama aj na skúšce aj na hodech už hrál, sice zatím enom na trumpetku od komediantů, ale to sa změní co by dup. Doprovodili sme k oltáru prvého ženicha z rady našich dětí, kerý si s muzikou taky není úplně cizí, založili sme si facebookové stránky, ať idem s dobú a kdo to umí, môže ich s nama sdílat. Ale taky sme pochovali další z našich rodičů, keři zanechali v historii dědiny veliké a nesmazatelné muzikantské a literární stopy. Paní Ludmilu Blahovou, dlúholetú néenom kostelovú spěvačku a pana inženýra Františka Rygara, mimo jiné autora několika publikací z dějin naší dědiny. Nikdy na ně nezapomeneme. A to je vlastně ten život, kdy radosti střídají strasti, kde jeden umírá a druhý nastupuje na jeho místo, ať už chceme nebo ne.

No nejde to ináč, než jít dál. Naša kapela nemá vůbec ambice souborů, keré chcú vyhrávat, né enom vyhrávat, sme spíš parta kamarádů, taková veliká rodina se stejnými zálibama a protože trúbíme věčinu enom za „Pán Bůh zaplať“, tzv. Vatikánskou měnu, je seznam našich „kšeftů“ velice strohý a nehrát pro radost svoju a našich blízkých, nebýl by vlastně ani důvod sa pravidelně scházet. Z akcí, keré letos stojím za zmínku, bych spoměl 4. leden, kdy sme popřáli k 80-tinám jednemu z našich muzikantských kmotrů, p. Jožkovi Novotnému. Zaspomínali sme na mládí, to Radostné, zahráli, zaspívali, neco málo snědli a vypili a slíbili si, že sa mosíme scházet častější. 14. dubna sme podpořili krojovaný dorost na pleši mateřské školy. 5. května sme hostovali na žehnání praporu Miloticých hasičů. Byla to sláva veliká, jak malé hody. Průvodem sa šlo od hasičárny ke kostelu, ešče že to mají tak blízko. Zatrúbili sme při mši a po pochodě spátky k hasičce sme potěšili ešče aj pár náhodných posluchačů několika švrnčným polkama. V Miloticích sme letos odehráli aj několik pohřbů a tak došlo k všeobecnému pobavení, když nás místní stařenky, idá z kostela, velice chválili, za co sa im dostalo slibu, šak sa nic nebojte, my Vám ešče zatrúbíme a těžko říct esli pochopili, proč sa tí trúbé tak řečú.

A možná to bude tým tréninkem z pohřbů, že hraní v pochodu si poslední dobú užíváme čím dál víc. Takže další pochody násleodovali - Boží tělo, púť, hody Vacenovské, hody Tasovské, svadba a zasěj ty pohřby. Nekeré naše pochodování mělo aj okamžité odezvy, tak například když sme docházali popřát našemu dlúholetému spoluhráčovi Frantovi Novotnému k jeho 50-tinám, tékli mu slza jak hrachy, enom si nejsme do dneška jistí, esli to byly slze dojetí, lebo úleku, kolik teho táto o hodně víc než tunová pochodující partyja za krátkú dobu svojěj návštěvy dokáže zežrat

Vacenovští muzikanti - Jožka Rygar s dcerou a vnukem

a vypít. No vyčíslit takto vzniklé škody by letos mohli hlavně u Siláků, tam by určitě bylo levnější zaplatit si na oslavu Jožkových 40-tin třeba Sobuláků, než nakrmit a napít tuto úplně zadarmo trúbící pohromu. Zato na hodech v Tasovicích nás v sobotu tak nakrmili, že až v neděli, při trúbení pod májů, sme spomínali, jak do sebe včera večer nemohl nikdo dostat už ani kúsek voňavého mysliveckého, čerstvé z udírny vytáhlého cigárka, teda až na Jožku Rygára, ten tam kúšček nácpal, ale není divu, když táhál chudák celý deň hore dúle od Hodonic přes Tasovice a Tasovičky na chrbtě tú pálenicu, teda tubu. Do Tasovic na hody už jezdíme deset roků, ale dycky sme hráli enom v neděli. Letos sme odehráli aj celý sobotní průvod. A asi se ctů, lebo nás nasmlůvali aj na přesrok. Hodně sme zabodovali aj spěvem a místní byli nadšení z toho, že sme

dohráli všeci až do konca. Sú zvyklí část zmožených, né enom muzikantů, pravidelně rozvážat na vozi s koníčkami. A po Tasovicích to vypadalo na úplný rozchod. Ale to už tak je, že po hodech bývá sračka. Ustáli sme to a už kujeme plány dalších akcí.

A tak Vás všeckých chceme srdečně pozvat na „První ples Vacenovských muzikantů“ na poprví s Mistřínanků Tondy Pavluša. Chceme na túto akci pozvat všechny současné, bývalé a snát aj budoucí přátele dobrý slováckéj dechovky. Dojdite sa s nama pobavit 14. února 2014.

Co dodat? Starý rok je fuč, tak ať je ten nový lepší. Všecko nejlepší do nového roku, hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání Vám všeckým přejú

Vaši Vacenovští muzikanti

Ze života sviní

Prase kvičalo enom než sa dotklo zemi. Asi nemělo rádo výšky. To je jasné, že když je neco poprví, aj prase je z toho vyvalené jak malé tele. Nebo eště je taky možné, že sa mu jízda na vozíku za autem tak líbila, že bečalo jak děcko, když ho berete z kolotoča enom kvůli temu, že sa chtělo eště svězt. A možná sa mu líbil aj ten náramek, co mu na nožku uvázal řezník. Nakonec to je jedno, co si myslelo nebo nemyslelo, potom, co ho omráčil pantok, už sa probudilo nekde v prasečím ráji. To mosí být krásný ráj: růžové se-látka s křídélkami tam poletují mezi čistučkýma korýtkama plnýma tých najvoňavějších zbytků jídel, nikdo jich nekope kolenem do žeber, ani nepchá vidlama do boka, možů si jít rýpat rypáčkema kde chců, třeba do furt upravených záhonků a nikemu to nevadí. Jejich odduševnělé tělo, zatímco to lidské sa enom tak nechá zhnit bez jakéhokoliv užitku, posluží jako pochoutka pro tych, keří stejně tak zbytečně, jak jejich nepoužitelný trup proženů ovarky, jitřničky, jelítka, oškvarky, drkotinky, řízečky, biftečky, gulášky svojím zažívacím traktem, aby stejně nakonec taky skončili jako kopka smradlavej hmoty nekde v kúsku voňavej zemi. Mamičky zemi, kerů celý život enom trápíjů tak, jak nedobré děcka svoju rodičku. Přes prasátko sa člověk lehko dostane k pocitu blaženosti, pocitu sytosti, pocitu plného břucha, kerý vyváží ten pocit provinění ze zabití malého čuníka, kerý vůbec neví, že sa narodil enom proto, aby ho jeho myšlením obdaření souputníci zežrali. Jeho krátký život ukončí rana do hlavy a vůňa dobrého jídla. Nemosí ani nemože o tem tento tvor přemýšlet. Ale sú tu tí druzí, tí, co mu tento osud připravili a tí by sa měli snažit, aby po nich zbylo neco víc, než enom kopa hoven. Ale nejsů enom prasata rýpavé, sú aj svině hrabavé a ty vám né až v tem nebičku, ale tady na jsoucnu

v teplíčku hrabů a hrabů a enom pod sebe a pod sebe, neohlédajů sa kolem sebe a furt nemajů dost. Jejich tati chodívali s páskama na rukáve, rozhodovali o tem, keré děcko može jít na jaků školu, zavírali svojích kamarádů a zabavovali našim stařečkem kravičky a políčka, obchůdky aj dílničky a nakonec aj fabričky a fabriky. Jedných válečných hrdinů vynášali do nebes, teda tych rudých a druhých zavírali do pekel, lázní a uranových a podobných pracovních zotavoven. No nic, vydržalo jim to ukradené veslo, ten bič, ovládaný na dálku z Kremu, načisto dost dlouho. Určitě dost dlouho na to, aby zblbli nekolik generací lidí, keří nikdy nepochopili a pochopit nechců, že ten chlěvek sa jim zdá byt dobrý enom proto, že nevíjů, co je venku. A když už jich druzí z toho chlěvka konečně dostanů, tož sa jim chce stejně zpátky do hoven, a to sa jim víc či mén aj daří. Ja panenka milá, to sem zablůdil kdesi inde. Pardóón. Tož ale včil doopravdy vážně. Otevřite vrata velkovýkrmny dobytka a nechte ho dělat si co chce. No jak to enom može dopadnúť. Enom velice málo tych tvorů sa dokáže uživit samo. Postarat sa o všecko, co je k temu životu na svobodě zapotřebí. Pár sa ich uchytne nekde u dobrého sedláka ve dvore a bude na tem relativně dobře, lebo dobrý sedlák si dobrého dobytka váží. Dobře ho krmí, stará sa o něho a tak. Zbytek bude chválit to, jak mu přes ty kopance do žeber, pichance od vidlí, smradlavé žrádlo a posranů podestýlku, zamčité vrata a ostatný drát kolem dvora bylo v tem prasečáku výborně. Najdů sa aj takové kuse, co sa začnú túlat, krast, lajdačit, dělat všecko pro to, aby nemoseli nic, ale dostali sa ke všeckému. No - dobytek je dobytek, sviňa je sviňa a prase je prase.

Libor Mikulčík

Myslivecké sdružení

Vážení spoluobčané, chtěla bych vás seznámit s činností našeho mysliveckého sdružení v tomto roce. Začneme lovem zvěře. Stavby drobné zvěře nám neumožňují velké výřady. Zajíce jsme loni nelovili a počet ulovených bažantů byl 7 ks. Zato černé zvěře a lišek nám Diana nadělila. Divočáků jsme ulovili 33 a lišek 36, z toho 16 bylo vynorovaných.

Proti střetu vozidel se zvěří jsme nainstalovali v jarních měsících pachové ohradníky, které chrání jak zvěř, tak zdraví a majetek nás všech. Po téměř roční zkušenosti jsme zaznamenali úbytek kolizí. Toto zařízení nás stálo hodně práce i peněz, proto nás mrzí, že některé kůly byly poškozeny a některé dokonce zmizely.

V měsíci březnu na okresní výstavě trofejí v Hodoníně proběhla i výtvarná soutěž pro děti „Mé toulky za zvěří“, které se zúčastnili i žáci MŠ a ZŠ. Potěšilo nás, že hned 3 děti z naší obce byly vyhodnoceny a oceněny jako nejlepší. Na tuto výstavu, jejíž součástí byla i prohlídka s průvodcem, jsme dětem zaplatili dopravu.

Ve spolupráci s obecním úřadem jsme se podíleli na organizaci tanečního odpoledne „Seniordance“ na myslivecké chatě.

Naše honitba se v září stala součástí mezinárodních zkoušek německých krátkosrstých ohařů. Soutěžila zde skupina 5 psů, 2 z Rakouska, 2 z Německa a 1 z Francie. Soutěžícím i rozhodčím se u nás velmi líbilo a se zabezpečením soutěže byli spokojeni.

Při vstupu do lesa jsme vyvěsili obrázkové cedule, které informují děti i dospělé, jak se správně chovat v přírodě. Myslím, že má i tato osvěta smysl. Také si můžete přečíst na naší nové nástěnce, co se děje každý měsíc v lese a na poli.

Děkujeme Obci Vacenovice a zastupitelstvu obce za poskytnutý příspěvek na činnost a za spolupráci v uplynulém roce. Také děkujeme těm občanům, kteří při pobytu v přírodě nehlučí, neodhazují odpadky a psy mají na vodítku.

Hodně štěstí, zdraví, úspěchů a krásných chvil prožitých v přírodě Vám přeje za Myslivecké sdružení

Irena Setínská, předsedkyně

Norování lišek

Myslivci na honu

Názory občana Vacenovic

My občané Vacenovic pozorujeme všechno to dění kolem nás svými vlastníma očima a samozřejmě vyslovujeme své názory na politické a ekonomické události naší země, ať již veřejně, ale mnohem častěji při setkání s kamarády, s rodinou při nejrůznějších příležitostech, u sklenice piva, při zabíjačkách a každý z nás si při takové debatě myslí, že právě ty jeho názory jsou nejlepší a nejpřesvědčivější. I já se zde pokusím vyjádřit svůj osobní náhled na tyto politické a ekonomické záležitosti z pohledu politicky neangažovaného člověka a s vědomím, že někteří občané s mými názory nebudou zcela souhlasit tak, jak já se na toto všechno dívám se smyslem pro jakousi občanskou spravedlnost v životě.

Jsem velmi rád, že obec odmítá provozování výherních automatů a tak chrání hlavně mladé lidi takovému hazardu propadnout. Na výherním automatu není zcela zřejmé, pro koho je takový automat vlastně výherní, zda-li pro provozovatele nebo pro hráče. Možná někteří hráči nevědí, že v automatu je nastaven jakýsi „winning rate“, tedy určitý poměr peněz vložených a vyhraných, pohybující se v několika desítkách procent samozřejmě ve prospěch peněz vložených.

Vítám, že má obec snahu zajistit pro občany co nejnižší nákupní ceny elektřiny, plynu a případně jiných komodit, jak uvedeno v posledním Vacenovickém zpravodaji z června tohoto roku, neboť jsem přesvědčen, že obec to myslí opravdu vážně, aby lidé ušetřili, ne jak se to snaží nabízet některé společnosti, někdy až přesvědčováním, že právě oni jsou na trhu s těmito komoditami ti nejlepší, pomlouvající přitom někdy neprávem konkurenci.

Při podpisu takových smluv je nutno být velmi opatrný, neboť tyto jsou většinou psané na několika stránkách malým písmem, skrývají mnohá úskalí, a to nejen pro občana, ale někdy i pro osobu znalou problematiky. Proč to není psáno jednoduše, jasně a zřetelně? Bylo by to příliš jednoduché a pro nabízející společnosti nezajímavé, to by každý hned rozpoznal, jak jsou levní či drazí.

Žijeme v době internetu, mobilních telefonů, aj-pedů, tabletů a jiných elektronických vymožeností. Mnoho lidí si bez nich život ani představit nedovede, hlavně těch mladých a lidí středního věku. Ti starší se bez toho obejdou, mají klid a necítí se tak být na tyto komunikační vymoženosti vázání. Internet je dobrá věc, ale nesmí se člověk stát jeho otrokem. Může okamžitě získat informace z celého světa, kdy je člověk při znalosti cizích jazyků schopen nahlédnout i do těch nejdálejších míst na světě a tak získat zajímavé informace. Může si z něj z klidu domova zařizovat své osobní záležitosti, kontrolovat například stav svého bankovního účtu, nechat si na něj případně posílat svůj důchod a mít tak okamžitý přehled. V minulosti byla snaha některých našich politiků při zavádění již zrušených S-karet „vylepšit“ i vyplácení důchodů právě prostřednictvím těchto karet některou z bankovních institucí. Všichni asi tušíme proč.

V roce 2008 nastala celoevropská krize, politici slibovali, že během jednoho roku, nejvýše dvou roků tato pomine a bude zase lépe. Nestalo se tak. Krize doznívá až do dnešní doby, snad nejhůře na tom jsou mladí lidé, kteří po opuštění školy těžko bez praxe shánějí práci. Myslím si, že zde předchozí vlády trochu zaspaly. Místo toho, aby se snažily mladým lidem počáteční profesní život ulehčit, tak jim odebraly i tu počáteční podporu po opuštění školy. Tito lidé jsou pak často ponecháni na starost rodičům, někdy i důchodcům. Kdysi jeden politik vyjádřil názor, že mladí lidé by měli v budoucnu částečně podporovat důchodce. Zřejmě se spletl. Vypadá to tak, že důchodci by se měli částečně starat o nezaměstnané děti. Zde si neodpustím poznámku. Před rokem 1989 čekali lidé ve frontě na banány, dnes čekají mladí lidé ve frontě na úřadu práce.

Dokonce i v Evropské unii došlo některým politikům, že by se s tím mělo něco udělat a proti nezaměstnanosti bojovat. Ať se politici nediví, že jsou lidé nespokojeni, a sice když před volbami stále opakují „Volte právě nás, dejte nám svůj hlas“, ale po zvolení se už neptají, občané řekněte nám, co vás trápí, v čem vám můžeme pomoci. Takto se vyjádřila v televizi významná politička v Evropské unii. To samozřejmě platí jak pro politiky v Evropské unii, tak pro naše politiky.

Po roce 1989, po sametové revoluci, měla naše republika určitý dluh, který se pak po rozpadu Československa nějakým způsobem rozdělil. V průběhu malé a velké kuponové privatizace musel stát přece získat do státní pokladny mnohamiliardové hodnoty, které z pohledu selského rozumu musely tento dluh snížit, případně úplně vymazat. Jako to probíhalo, se už asi nikdy nedovíme. V roce 2010 nám bývalý ministr financí poslal pomyslnou složenku s vyčíslením hodnoty státního dluhu na každého občana počítaje v to i právě narozené nemluvně, jakýsi finanční závazek do jeho kolébky. Vlády se střídají, což je ideální prostředí pro navyšování dluhů. Při debatách o dlužích říká úřadující politická strana, že oni toto zdědili od předchozí vlády, odešla politická strana zase říká, že už u moci nejsou a ať to řeší stávající politici. Když se takto politické strany ve státní sféře vystřídají, tak vlastně nikdo za nic nemůže, státní dluh roste a tak je ve státním rozpočtu samostatná kapitola na obsluhu splácení za desítky let vzniklých úroků z dluhů. Naši ekonomové si asi neváží úloví obyčejných lidí, že klín klínem nevyrazíš, spíše ho zarazíš ještě hlouběji.

Jako důsledek tržního hospodářství je snaha podnikat na vlastní pěst a tak vznikají různé podnikatelské společnosti, někdy s honosným cizojazyčným názvem, aby tak nalákali obyčejné lidi na jejich aktivity. Jsou to různé spolky s předváděním a následným prodejem zboží, já to nazývám vnučování předváděného zboží. Tyto společnosti se zaměřují hlavně na starší důvěřivé osoby a pod záminkou, že vyhráli, jim nabízejí další zboží, které musí zakoupit někdy značně předražené a které se potom sleví třeba na polovinu, avšak i přesto pro nabízející se značným ziskem. Senioři tomu věří a až později pochopí, do jaké pasti se dostali, že které někdy není úniku. Neviděl jsem film „Šmejdi“, ale dovedu si představit, jak to probíhá. Až později důvěřivý člověk zjistí, co se za jeho vynuceným podpisem všechno skrývá. Hlavně rychle podepsat a zboží máte dovezené až do domu. Nemusí se zaplatit celá částka, i tady je výpomoc. Může se to splácet třeba dva a půl roku, avšak po řádném prostudování osoba zjistí, že ho to přijde až o desítky tisíc draž. Lze se za určitý poplatek nechat pojistit proti případnému nesplácení u úvěrové společnosti. Úvěrová společnost za toto samozřejmě přímo nemůže, copak ale neví, že propůjčuje své jméno podvodné společnosti? Konečně už i stát na tyto nekalé praktiky poukázal. Nabízené zboží je někdy doslova pro kupujícího nepoužitelné. Například různé přístroje s vysokým příkonem elektrického proudu, kdy má člověk obavu tyto vůbec do sítě doma zapojit. Technický popis je sice napsán česky, až na maličkost, vyrobeno v PRC (rozuměj v People's Republic of China). Takže příště doporučuji takovému kupujícímu znát právníké záležitosti, mít technické znalosti, případně znát i cizí jazyky nebo mít takové osoby k dispozici jako v milionáři na telefonu. A nakonec. Asi nejlépe bude se takových předváděcích akcí vůbec neúčastnit.

Po roce 1989 nám zde vyrůstá nová generace, nezatížená socialistickým obdobím, odhodlaná dravě podnikat a získávat tak obdiv jiných občanů. Tito lidé se už umějí lépe pohybovat v cizím prostředí, znají v důsledku pobytu v zahraničí cizí jazyky, které pak využívají při svém jednání a podnikání v jiných zemích. Samozřejmě jim přeji mnoho úspěchů, měli by to však dělat i s ohledem na zákony cizích zemí a vyvarovat se tak někdy nepřijemným jednáním při případných reklamacích.

Pokud člověk otevře noviny, surfuje na internetu, všude nalezne nabídku na „nejlepší“ půjčku se samými výhodami pro půjčovatele, napsanou velkými písmeny. Až při dalším pročítání i těch nejmenších písmen zjišťuje, co všechno se za takovouto půjčkou skrývá. Například RPSN, tedy úroky i se všemi ostatními poplatky za poskytnutí úvěru či půjčky, dosahují velmi často i dvoucifernou hodnotu. Toto poskytují jak bankovní instituce, tak i pochybné finanční společnosti. Jsou i takové půjčky, kdy peníze dostanete do 2 dní, ale až při splácení se dozvíte, kolik vlastně této „seriozní“ peněžní instituci na úrocích zaplatíte. Copak toto všechno není lichva?

Před několika lety byla snaha vlády a parlamentu využívat na výrobu elektrické energie obnovitelné zdroje. Mnoho lidí i já jsem si myslel, že když zadarmo svítí slunce a fouká vítr, že i ta elektrická energie z tohoto vyrobená bude jaksi zadarmo nebo s mírným navýšením za odpisování vybudovaných zdrojů sluneční a větrné energie. Většina z nás se zmylila. Na fakturách za vyúčtování elektrické energie se mnohdy na nepřehledném vyúčtování nestačíme divit, kolik na to přispíváme a ještě budeme z našich peněz přispívat. Někdo to umí podnikat.

Od roku 1979 máme v Evropě a také u nás tak zaveden letní čas. Nejdříve to bylo od konce března do konce září, později se to prodloužilo do konce října. Při tomto zavádění letního času

poukazovali politici na to, kolik se ušetří elektrické energie tím, že se v létě prodlouží den, lidé budou moci na vesnicích déle pracovat a ve městech se déle bavit. Samozřejmě jsme součástí Evropy a nemůžeme být výjimkou a musíme se jaksi podrobit tomuto nařízení, přesto ale pochybuji o tom, jestli někdo skutečně seriózně spočítal, kolik se té energie vlastně ušetřilo. Dvakrát do roka se musí přestavovat všechny hodiny a hodinky, od konce března se musí o hodinu dříve vstávat, někteří lidé tomuto hůře přivyknou, malé děti nechápou, proč musí do školky vstávat nevyspané, pekaři a lidé rozvážející čerstvé pečivo do obchodů musí jít ještě za světla spát, aby nebyli ráno nevyspalí. Nikdy jsem však od těchto politiků neslyšel, že někdo bude zavedením letního času i prodělávat. Jsou to menší firmy a podniky, které pracují jen na ranní směnu, od 6 hodin ráno a musí jak koncem března a začátkem dubnu tak i na podzim v říjnu o hodinu déle svítit a tuto prosvícenou energii samozřejmě také ze své kapsy zaplatit.

V lednu 2014 dostanou důchodci jako každý rok přidáno, bude to však zvýšení v základní výměře o 10,- Kč, v procentní výměře podle zásluhovosti v hodnotě asi od nejlevnějšího až po dražší pohoštění v bufetu na stojáka - za měsíc. Česká správa sociálního zabezpečení může samozřejmě rozdělit jen to, co od státu pro navýšení důchodů dostane, nic víc. Myslím si, že je to stále lepší než třeba v Řecku, kde jsou důchody dokonce kráceny. Zde bych rád poukázal na výrok jednoho významného státníka, který řekl. „Neptej se, co stát může udělat pro tebe, udělej ty sám něco pro něj“. Souhlasil bych s tímto, ale jen za předpokladu, kdyby se tímto řídili i ti nahoře mocní. Na druhé straně musím jako důchodce přiznat, že důchod dostávám na svůj účet řádně a pravidelně, což při stavu financí našeho státu hodnotím velmi kladně.

Jednou při sledování pořadu pro ženy se na dolní straně obrazovky objevil nápis „Budeme spolu i chatovat“. Po nějaké době sledování říká manželka. „Už se na to dívám skoro celou hodinu a oni tu ještě ani jednu žádnou chatu neukázali“. Pak jsme společně přišli na to, že si mají televizní posluchači s moderátory vlastně povídat (chat = povídat si).

Odpoledne po obědě se jedna paní dívá na předpověď počasí a po chvíli říká svému manželovi: „Vždyť ta rosníčka, co to počasí komentuje, má přesně ty samé šaty jako při ranní předpovědi počasí“ a po chvíli se manžela zeptá: „Nevíš náhodou, jaké bude zítra počasí, abych se mohla podle toho obléct“?

Vít Ingr

Sbor dobrovolných hasičů Vacenovice – občanské sdružení

Sbor dobrovolných hasičů (SDH) ve Vacenovicích patří k tradičním společenským organizacím v naší obci. Jeho nepřetržitá činnost se datuje již od roku 1904, to znamená, že v příštím roce oslaví naše organizace 110. výročí svého vzniku. Pro nás, jako stávající členy, je potěšující skutečností, že se nám daří pokračovat v aktivní činnosti této organizace. Je pravdou, že náplň činnosti našeho sdružení v obci je oproti historickému poslání hasičského hnutí dílčí měrou jiná. Je to dáno tím, že „Obec Vacenovice“, jako jedna z mála obcí v ČR neustanovuje zásahovou jednotku požární ochrany. Od toho se odvíjí, že předmětem naší činnosti není výcvik našich členů k represivním hasebním zásahům, neudržíme zásahovou techniku, protože ji obec nevlastní, a neprovádíme další činnosti související s požární bezpečností v obci. Není to stav, který by nás těšil, je to však skutečnost, kterou se obec Vacenovice, ve vztahu k požární bezpečnosti, v 90-tých letech vydala a nám nezbyvá nic jiného, než to respektovat. Je pravdou, že stávající obecní zastupitelstvo v zájmu řešení tohoto stavu zajistilo

represivní výkon jednotky požární ochrany smluvně s „Obcí Ratíškovice“. Dobrovolné hasičské hnutí již od samého vzniku nemělo za cíl pouze hašení požárů a likvidaci havarijních situací, ale jeho posláním bylo také výchova dětí a mládeže k požární bezpečnosti a fyzické zdatnosti, podílet se na občanské soudržnosti a celkovém společenském životě v obci. Toto jsou stále platné atributy opodstatňující působnost našeho občanského sdružení v obci.

SDH Vacenovice i v roce 2013 vyvíjelo velmi aktivní činnost. Celoročně nám velmi dobře pracuje oddíl malých hasičů, který má cca 20 dětí. Jejich činnost je velmi široká a pestrá. Hlavní zaměření činnosti je plnění celoroční soutěže „Hry Plamen“, která má celostátní působnost. Prostřednictvím „Hry Plamen“ si děti rozvíjejí znalosti, vědomosti a dovednosti jak v oboru požární ochrany, tak i v dalších oblastech jako je zdravověda, topografie, bezpečnost silničního provozu apod. Zvyšují si svou fyzickou zdatnost a sportovní číťadost. Učí se pracovat v kolektivu, kde jsou v rámci plnění jednotlivých úkolů a soutěžních disciplín vedeny k samostatnosti a individuálnímu rozhodování. Učí se sportovnímu vnímání a smyslu pro fair play jednání. Tento oddíl malých hasičů pracuje při naší organizaci třetím rokem. Díky kvalitní práci vedoucích kolektivu, pochopení a přístupu rodičů zapojených dětí a zejména díky dětem samotným se již v letošním roce začaly dostavovat sportovní úspěchy tohoto kolektivu. Postupně si získává celookresní respekt a začíná obsazovat přední příčky na jednotlivých soutěžích. Výbor naší organizace si velmi cení jak přístupu a pochopení rodičů organizovaných dětí, tak práci vedoucích kolektivů a samozřejmě nejvíce si cení šikovnosti a pracovitosti našich dětí. Budeme velmi rádi, pokud kolektiv malých hasičů bude i nadále vyvíjet tuto kvalitní činnost, pro kterou se budeme snažit i do budoucna zajistit co nejlepší podmínky. Uvítáme, pokud se bude kolektiv malých hasičů stále rozšiřovat o nové členy (dětí je možné přihlásit na www.sdhvacenovice.cz).

V roce 2013 naše organizace pokračovala v pořádání celé řady kulturních a společenských akcí. V dubnu to byla taneční zábava

„Pálení čarodějnic“, které předcházela velmi úspěšný odpolední „Rej čarodějnického dorostu“, kterého se účastnilo několik desítek malých čarodějů a čarodějnic. Ke Dni dětí jsme připravili již „IV. Dětský den na Hasičském areálu“, který však, pro nepřízeň počasí, proběhl jen v omezené formě.

Největší námi letos pořádanou akcí byl jistě II. ročník „Birfestu Vacenovice“. V nabídce bylo více jak 20 druhů čepovaných piv z různých regionů ČR a další bohaté občerstvení, které si mohla tisícovka návštěvníků vychutnat bez zbytečných front, v příjemném prostředí Hasičského areálu. Pro návštěvníky byla připravena celá řada soutěží, o které byl velký zájem. V rámci Birfestu byla večer uspořádána taneční zábava. Přesto, že se jedná o organizačně náročnou akci, kterou musíme personálně zajišťovat i mimo naši organizaci, jsme rozhodnutí v jejím pořádání pokračovat i v dalších letech a již v současnosti připravujeme BIERFEST Vacenovice 2014. Z kulturních akcí, které jsme v letošním roce ještě pořádali, stojí za zmínku diskotéka „Letní noc“ a taneční zábava se skupinou PRINZ.

Mimo uvedených kulturně společenských akcí jsme v letošním roce uspořádali 3 vlastní soutěže v požárním útoku. Jednak to byl „Apríl CUP“, dále XXXVII. ročník Memoriálu Mikuláše Bábíka“ a na závěr sezóny pak říjnový „POHÁR REPUBLIKY“. Všechny námi pořádané soutěže jsou součástí „Vacenovické Hasičské Tour“ (VHT), kterou jsme vyhlašovali již 3. rokem. Letošním vítězem VHT se v kategorii muži poprvé stalo družstvo z našeho okresu SDH Mistřín, v kategorii žen pak děvčata z Velké nad Veličkou. Mimo námi pořádaných soutěží jsme se podíleli na pořádání okresních soutěží v požárním sportu, které byly pořádány na našem areálu. Stinnou stránkou naší činnosti na poli sportu v roce 2013 byl pokračující výkonnostní propad našeho soutěžního družstva. Letos jsme do soutěží stavěli pouze jedno soutěžní družstvo, kterému se však nepodařilo nijak výrazněji se prosadit ani v rámci našeho okresu. Doby, kdy soutěžní družstvo Vacenovic patřilo k těm nejlepším v republice, jsou minulostí. Je nám líto, že v době, kdy máme velmi dobré podmínky na přípravu oproti době, kdy jsme patřili k předním týmům EXTRALIGY ČR v PÚ, se nám nedaří doplnit soutěžní družstvo novými členy, kteří by nám pomohli vrátit se do předních pozic v tomto sportu. Z uvedeného důvodu velmi rádi mezi sebou uvítáme nové, sportovně nadané členy, kteří by měli zájem o tento sport.

Již v úvodu článku jsem uvedl, že v příštím roce nás čeká 110. výročí vzniku naší organizace. Vzhledem k naší bohaté činnosti jsme se rozhodli, že nebudeme realizovat nějaké jednorázové oslavy, ale že všechny námi pořádané akce v roce 2014, budou připravovány v rámci daného výročí. Zejména se jedná o námi pořádané soutěže, z nichž ta největší MEMORIÁL MIKULÁŠE BÁBÍKA, bude po roční přestávce opět součástí EXTRALIGY ČR v PÚ, kdy do Vacenovic zavítají nejlepší soutěžní družstva z celé republiky. Samozřejmě, že připravujeme i uspořádání BIERFESTU Vacenovice 2014, který by měl být zas o trochu větším rozsahu než v letech minulých. Mimo uvedeného pak připravujeme ještě řadu dalších akcí na „Hasičském areálu“, o kterých budeme včas informovat.

S blížícím se koncem roku bych rád jménem výboru organizace SDH Vacenovice poděkoval všem aktivním členům našeho sdružení, kteří se aktivně podílejí na této činnosti. Zvláště bych chtěl poděkovat i našim příznivcům a pomocníkům mimo SDH, kteří nám pomáhají při pořádání velkých akcí, jako je např. Bierfest, EXTRALIGA ČR v PÚ apod. Bez jejich pomoci bychom to měli velmi složité. Do budoucna bychom uvítali další zájemce o naši činnost, případně o členství v naší organizaci. V neposlední řadě chci touto cestou poděkovat všem našim sponzorům a partnerům, jejichž přízně a pochopení si velmi vážíme. Více o naší činnosti, našich sponzorech, o možnosti spolupráce a připravovaných akcích se dozvíte na www.sdhvacenovice.cz.

Výbor SDH Vacenovice přeje všem svým členům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům příjemné prožití vánočních svátků, pohodový závěr letošního roku a mnoho zdraví, štěstí a rodinné pohody do roku 2014.

Pavel Bábík, starosta SDH Vacenovice

KVASACO Vacenovice

Futsal

Futsalový oddíl hrál v loňské sezóně tak jako v předešlých ročnících Okresní Joma ligu Hodonín ve futsalu. V ní se dostal až do play off, ale bohužel skončil po prohře s celkem Cosmopolitan Black Cats Hodonín již ve čtvrt - finále. Nejlepším střelcem minulého ročníku byl s 12 brankami Miroslav Sladký.

Do letošní sezóny Okresní Joma ligy Hodonín ve futsalu se přihlásilo 9 mužstev. Hraje se každý týden jeden zápas a naše mužstvo odehrává svá domácí utkání v hodonínské sportovní hale Teza.

Již tradičně byl pořádán desátý ročník turnaje v malé kopané Letocha cup. Turnaje se zúčastnilo celkem 33 celků, z nichž byli tři

ze Slovenka, a to z Prešova, Košic a Turzovky. Celkovým vítězem se stalo mužstvo Kapacity, které ve finále porazilo Oranjes Dubňany. Loňský vítěz Squadron ze Znojemska skončil na třetím místě, když v penaltovém rozstřelu porazil Hodonín 9:1.

Futsalový oddíl by chtěl touto cestou poděkovat všem sponzorům a fanouškům za podporu v naší činnosti a do nového roku popřát hodně štěstí, zdraví a osobní spokojenosti.

Aktuální informace jsou zveřejňovány na našich stránkách www.kvasaco.com.

Ing. Radek Procházka, předseda klubu

Stolní tenis

V sezóně 2013/2014 máme tak jako minulý rok přihlášeny 4 družstva.

Vacenovice A, které hraje nejvyšší soutěž na okrese, je prozatím na 2. místě.

Soupiska: Křižka Zdeněk ml.	25.00% (odehrán pouze 1 z 8 zápasů)
Novák Radek	90.63%
Mikulčík Libor	65.63%
Urban Marek	60.00%

Vacenovice B, hraje okr. přebor, nyní je na 7. místě.

Soupiska: Novák Miroslav st.	72.73%
Chváta Petr	78.95%
Charvát Petr	65.00%
Novák Miroslav ml.	65.22%

Vacenovice C, hraje okr. soutěž, v tabulce na 6. místě.

Soupiska: Fišman Jan	67.86%
Kreml Pavel	60.71%
Koubský Radek	41.67%
Ilčík Jakub	75.00% (odehrán pouze 1 z 8 zápasů)
Bábík Josef	

Vacenovice D, hraje okr. základ, je na středu na 6. místě.

Soupiska: Mikulčík Václav	66.67%
Níkl Jan	58.33%
Bolf Marek	29.17%
Mikulčík Miroslav	7.14%
Fišman David	

Umístění všech družstev a % úspěšnost je po 8. kole soutěže.

I tento rok budeme pořádat vánoční turnaj ve stolním tenise, letos to bude již 10. ročník a doufáme, že sportovní nadšenci přijdou opět změřit své síly.

Do budoucna bychom si přáli nové zařízení, které by zkvalitnilo stolní tenis ve Vacenovicích.

Miroslav Novák, vedoucí ST Vacenovice

Z činnosti šachového klubu

Tak jako v loni, začal náš klub soutěž se dvěma družstvy dospělých. Tedy družstvem A a družstvem B. Obě družstva hrají okresní soutěže, kdy tým A hraje Okresní přebor I. a tým B, okresní přebor II. Rozdíl mezi jednotlivými soutěžemi je především v počtu hráčů, kteří obsadí jednotlivé šachovnice, neboli „desky“, jak praví šachová hantýrka. Zatímco v A týmu se hraje na 7. deskách, v B týmu se hraje jen na 5. Většinou se hraje systémem každý s každým 1 x za 14 dnů, z toho se hraje 1x doma a 1x vycestujeme do některé obce či města na okrese. Poloha obce nám dává jistou výhodu, že to nemáme nikam daleko. Nejvzdálenější vesnice kam jezdíme, je „Béčkem“ a to je až do Kněždubu. Co se týká samotných soutěží, v OP I. jsou týmy z Kyjova, Veselí nad Moravou, Ježova, Strážnice, Dubňan, Hodonína a Prušánek. V OP II. jsou pak týmy

již ze zmíněného Kněždubu, dále Veselí nad Moravou, Domanína, Dubňan, Hodonína a Dolních Bojanovic.

Jak bylo zmiňováno v předchozích článcích, zaměřil se náš klub také na práci s mládeží. Zatímco z Vacenovic se nám podařilo přilákat pouze 3 děti, mnohem lepší situace je v sousedním Vracově, odkud máme registrováno 5 dětí. Jeden hoch pak dojíždí až z Koryčan, ale vzhledem k tomu, že navštěvuje gymnázium v Kyjově, to nemá k nám tak daleko.

No a „naše“ děti se historicky poprvé zapojily do samostatné soutěže mladšího dorostu, která se hraje na krajské úrovni. Jedná se o nejnižší kolektivní soutěž mezi dětmi. Každé družstvo musí splňovat předepsaná kritéria, kdy se musí skládat jak z dívek, tak z hochů, a to v různých věkových kategoriích. Dohromady hraje v družstvu 5 hráčů. S dětmi máme za sebou první setkání, které se odehrálo ve Vyškově. Naše děti tam uspěly a dokázaly ze 4 utkání 3x zvítězit, což nám dává naději na postup do finálové skupiny o dorosteneckou šachovou ligu. Další kolo se odehraje dne 11. 1. 2014 na půdě ZŠ v Ratíškovicích. Dále jezdí na individuální turnaje, které se hrají na různých místech Jihomoravského kraje. Naposledy to byly Brankovice a před vánocemi je to Břeclav.

Je jen velkou škodou, že se nám v letošním roce nepodařilo do našeho klubu přilákat další děti, neboť šachy u dětí rozvíjí nejen mysl, ale učí je především se rozhodovat v důležitých situacích a také nést za své chyby odpovědnost. Navíc je u nás výuka dětí bezplatná, což je určitě velká výhoda.

Náš klub, byť je malý a máme malou klubovničku pod pódiem KD, má již relativně dostačující materiálové zabezpečení, kdy jsme nedávno investovali větší částku do nákupu soupravy digitálních šachových hodin, abychom si udrželi standart s mnohem vyspělejšími šachovými kluby.

Šachy - Jirka Neduchal proti Kyjovu

Václav Křížka v partii proti Kněždubu

V soutěži dospělých si obě naše družstva drží průběžně bronzovou příčku, což je zatím výborné umístění. Veškeré důležité informace lze pravidelně sledovat na našem webu: www.sachyvacenovice.blog.cz

Martin Macek

Děti z Vacenovic na turnaji v Kyjově

SK Mogul Vacenovice – fotbalový oddíl

Fotbalový oddíl SK Mogul Vacenovice registruje 116 hráčů a aktivních členů v rámci FAČR.

Do nového ročníku 2013/14 bylo přihlášeno 10 soutěží, z toho 5 do krajských a 5 do okresních soutěží.

Družstva pracovala v následujícím složení:

A-muži – trenér – Bobot Zdeněk, vedoucí – Kašík Přemysl, masér – Konečný Petr

B-muži – trenér – Synek Martin, asistent – Frolec Radek st., vedoucí – Milěř Radek

Dorost – trenér – Bábíček René, vedoucí – Macháček Michal

Společné družstva Vacenovice – Ratíškovice:

Žáci ml. – trenér – Novák Zdeněk, vedoucí – Koutský Stanislav

Přípravky – nápomocní – Mišík Marek a Plášek Martin

Cílem oddílu v jarních soutěžích je záchrana mužských soutěží, udržení stávajících mládežnických kategorií a doplnění družstev přípravek formou náboru zejména ročníků narozených v r. 2005 a mladších. Dále bychom rádi uvítali zájemce o činnost trenéra nebo oddílového rozhodčího a rádi bychom byli i za každého dobrovolného obětavce, který by byl ochoten nápomoci při organizaci a výchově mladých fotbalistů v našem klubu.

V průběhu podzimní části byla zřízena místnost pro počítač ke psaní zápisů a připojen internet k odeslání výsledků. Dále výbor musel řešit problém s nájemkyní restaurace Březíčka, která se dostala do platební neschopnosti a k 1. 12. 2013 z důvodu neplnění smluvních povinností s ní byl ukončen pronájem uvedeného zařízení. Následně bylo vyhlášeno nové výběrové řízení. Věříme, že se nám podaří vybrat z řad zájemců o provoz tohoto zařízení takového nájemce, který bude schopen toto zařízení zprovoznit v co nejkratší době a kvalitně provozovat činnost v něm v dalším období.

Výbor SK Mogul děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu roku 2013 podíleli na zabezpečení chodu a činnosti klubu, buď finanční, materiální pomoci nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržbě v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně, kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK Mogul děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům, Obci Vacenovice, podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm. Do Nového roku 2014 přejeme všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

*Steinhübel Marián
sekretář SK Mogul Vacenovice*

Konečné umístění našich mužstev po podzimní části soutěžního ročníku 2013/14

kategorie	řídící	soutěž	poř.	C	V	R	P	skore	body
muži A	JmKFS	1. B. třída	10.	14	4	3	7	22:37	15
muži B	OFS	3. třída sk. B	14.	14	1	2	11	18:49	5
dorost	OFS	OP	10.	12	3	1	8	33:50	10
starší žáci	JmKFS	1. třída sk. C	8.	11	4	2	5	35:26	14
mladší žáci	JmKFS	1. třída sk. C	7.	11	5	1	5	45:21	16
starší přípravka	JmKFS	KP	11.	12	4	0	8	34:86	12
mladší přípravka	JmKFS	KP	13.	12	2	0	9	44:77	6
St. přípravka A	OFS KM	OP	1.	10	9	0	1	89:26	27
St. přípravka B	OFS KM	OS sk. B	1.	8	8	0	0	116:21	24
mladší přípravka	OFS KM	OP	5.	9	5	0	4	57:34	15

Drobné postřehy z obce: radosti a starosti

- Parkoviště u hřbitova – všichni jsme po něm dlouhou dobu volali. Přesto v neděli parkujeme v lepším případě u sklepu a v horším na příjezdové cestě od hřbitova ke kostelu. Při nutnosti lékařského zásahu je průjezd sanitky po této cestě velmi komplikovaný, ne-li nemožný.
- Parkování aut v ulicích – parkování na místních silnicích je další problém. Některé ulice jde přejet jen stěží a pokaždé tam stojí ta samá auta. Dotyční majitelé asi nemají vjezdy a dvorky, nebo neumí couvat, jinak to nevidím. Největší problém je to v zimních měsících při úklidu sněhu.
- Psi v ulicích – že občas běhá pes po dědině, to je normální. Ale když pořád potkáváme stejné psy, tak nevím. To si nejsou jejich majitelé schopni zabezpečit psa tak, aby neobtěžoval ostatní?
- Úklid obce – většina nás si uklízí před domem, zametá, seká trávu, v zimě uklízí sníh a po zimě písek. Za to vám patří velký dík. Zato někteří nemají problém hodit papír na zem. Budu mluvit o tom, co vidím a znám:
 - před Hospodou u Letochů jsou tři odpadkové koše. Přesto se najde vždycky někdo, kdo hodí papír hned na schodech na zem.
 - hřiště za obecním úřadem, papíry, nedopalky z cigaret, sklenice. Jen na hřišti jsou dva koše, další koše jsou u bytového domu Esmeralda.
 - bytový dům Esmeralda. Jen materiál na opravu a novou výmalbu počmárané spojovací chodby sprostými výrazy stál společný obecní rozpočet skoro 10 tisíc. Jak to vypadá rok po opravě? Otisky bot na fasádě, cigarety otírané o stěny, sprejem počmárané stěny.

Na druhou stranu:

- Ve všech uličkách udržované předzahrádky, které od jara do podzimu krášlí naši vesničku. V zimě blikající světélka vánoční výzdoby, zatím sice poskrovnu, ale i tak díky za to.
- Děkuji všem rodinám, které se starají o kapličky a křížky v obci. Všem občanům, kteří upozorní na malé drobnosti, které nevnímáme, ale mohou nám pomoci ke zlepšení našeho života (světla, chodníky, odstranění keřů apod.).
- Učíme se společně třídit odpad a některým to jde opravdu dobře

A

- Hřbitov: děkuji za krásné stojany na konve, za udržování a celkovou úpravu hřbitova. I to je naše vizitka. V hodovou sobotu jsme měli v obci návštěvu z malé obce Strukov na Olomoucku. Tady je část emailu od pana starosty Jiřího Hubáčka: „Všem se také velice líbil příkladně udržovaný hřbitov. Shodli jsme se, že takový ještě nikdo neviděl.“
- Děkuji za vánoční strom. Každý rok si můžeme vybírat z několika stromů. Tento rok děkujeme panu Miroslavu Fidirichovi.
- Nakonec chci poděkovat za příkladnou reprezentaci všech akcí, kterých se obec účastní v rámci Mikroregionu. Vždy v největším počtu, s nejlepšími nápady, vždy ve žlutých obecních tričkách a vždy povzbuzující a skandující. Věřte, že to nám všechny obce závidí, tu spontánnost a bezprostřednost.

Jana Bačíková, starostka obce

Pomalovaná Esmeralda

Upravený Drínovec

Hřbitov Velikonoce 2013

Oskoruška,
soustředění
Koryčany 2013

Tábor
Vlachovice 2013

POZVÁNKY

Mikroregion Nový Dvůr zve své občany na tradiční **SILVESTROVSKÝ POCHOD**

ve stylu **POHÁDEK**
hostitelská obec MILOTICE

31. 12. 2013 v 11:00 hodin, areál zámku v Miloticích

sraz pochodníků: v 9 h před OÚ Vacenovice

Vstupné 50 Kč účastníci pochodu, 150 Kč na místě

*Uvítáme jakékoliv pohádkové kostýmy,
kdo z občanů nebude mít žádný nápad,
před odchodem si může zakoupit před OÚ
žlutou čepici pro trpaslíka za 30,-Kč
a vhodně se k tomu obléci.*

Obec Vacenovice pořádá
v pátek 24.1.2014 od 20.00 h
v Kulturním domě
a sále Hospody U Letochů

PUNTÍKATÝ OBEČNÍ DISCO – PLES,

na který vás všechny srdečně zveme.

Fantazii se meze nekladou.
K tanci a poslechu bude hrát
DJ Luděk Ptáček.

CHRÁMOVÝ SBOR SV. CECÍLIE Z VACENOVIC
vás zve na koncert

VÁNOČNÍ MŠE JAKUBA JANA RYBY

za doprovodu Komorního souboru Symfonického orchestru z Hodonína

v neděli

29. 12. 2013

v 15 hodin

v kostele Božského
srdce Páně
ve Vacenovicích

Vstupné dobrovolné

Krojový ples

Verbíři - Kunovské léto

Fašaňkové setkání mužských sborů

Jana Měchurová Setkání mužských sborů

Vacenovští muzikanti

Stavění mája hody 2013

